

MÁRCIUS 26., CSÜTÖRTÖK

ELNÖKÖL: MORGANTINI ASSZONY

alelnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 10.00-kor megnyitják.)

2. Élelmiszerek elosztása a leginkább rászorulókról („az egységes közös piacszervezésről” szóló rendelet módosítása) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Sierkierski úrnak a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság nevében készített (A6-0091/2009) jelentése az élelmiszereknek a Közösség leginkább rászoruló lakosai részére történő elosztásáról (COM(2008)0563 – C6-0353/2008 – 2008/0183(CNS)).

Czesław Adam Sierkierski, előadó. – (PL) Elnök asszony, Biztos asszony, ma egy rendkívül fontos kérdést vitatunk meg – a programot, amely keretében élelmiszereket osztanak szét a Közösség leginkább rászoruló lakosai közt. Fontos kérdés ez, hiszen több millió szegénységben élő embert érint, akik célzott segítségre szorulnak. Támogatjuk az Európai Bizottság arra irányuló kezdeményezését, hogy kétharmadával növeljük meg a költségvetést, vagyis emeljük azt évi 305 millió EUR-ról évi közel 500 millióra, valamint, hogy bővítsük a program keretében elérhető termékek körét.

Ez a program természetesen nem fogja megoldani a Közösség polgárai körében előforduló alultápláltság és szegénység problémáját, de egész biztosan segítséget jelent e problémák enyhítésében. Ellenezzük a program nemzeti költségvetésekből történő társfinanszírozásának azonnali bevezetését – ismétlem, az azonnali bevezetést –, mert korlátozhatná ez néhány ország programban való részvételét, vagy akár el is lehetetlenítené azt. Ez különösen azokat az országokat érintené, ahol az egy főre eső jövedelem alacsony, és ahol költségvetési gondokkal küzdenek. Ez, a jelenlegi gazdasági válság fényében még nagyobb jelentőséggel bír. Úgy vélem, a Tanács sikeres kompromisszumot dolgoz majd ki ez ügyben.

Az arra vonatkozó javaslatot is támogatjuk, hogy a program keretében szétosztásra kijelölt termékek az Európai Unióból származó élelmiszeripari termékek legyenek. Amennyire lehetséges, friss, helyi élelmiszerek legyenek, ami azt is jelentené, hogy a kereslet növelésével a hazai élelmiszertermesztőket is támogatjuk. Abban is biztosak vagyunk, hogy megfelelő minőségű élelmiszerek kerülnek majd szétosztásra.

Vita övezte a program jogi megalapozottságát. Mint tudjuk, a Tanács jogi szolgálatai megkérdőjelezték a Bizottság véleményét. Ez ügyben a biztos asszony számíthat a Parlament támogatására. Osztom a Bizottság azon véleményét, miszerint állítsunk föl világos prioritásokat és dolgozzunk ki hosszú távú terveket. A program három évvel való meghosszabbítása segítségével hatékonyabban fogjuk tudni elkölteni a rendelkezésünkre álló forrásokat.

E jelentés elfogadásával a Parlament pozitív jelet küld polgáraink számára. Miközben az EU segélyeket küld Afrika legszegényebb országai számára, amit természetesen szintén támogatunk, nem feledkezhet meg saját polgáraitól sem. Az Európai Unió legszegényebbjéi számára indított uniós élelmiszerprogramok, mint például az iskolagyümölcs és az iskolatej program hatására változik az embereknek az EU-hoz és a közös agrárpolitikához való viszonya, amelyeket eleddig rengetegen kritizáltak. Polgárainknak tudniuk kell, hogy ezek az élelmiszerek uniós programok keretében, EU-finanszírozás által jutnak el hozzájuk.

A program megerősíti, hogy az EU felelősséget érez a leginkább rászorulókról. Ebbe a csoportba legfőképp a hajléktalanok, a nehéz helyzetű családok, a munkanélküliek, az egyedülálló szülők, a migránsok, a menedékkérők, valamint az előrehaladott korúak vagy korlátozott erőforrásokkal rendelkezők tartoznak. Ezek az emberek gyakran fogyatékkal élők vagy gyermekek.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy az EU-hoz nemrégiben csatlakozott országokban végbement átalakulások jelentős jövedelmi rétegződéssel jártak ezekben a társadalmakban. Mi több, ezen országok némelyikében ez a jövedelmekben és az életszínvonalban tapasztalható egyenlőtlenség a mai napig egyre nő. A kis városokban élő családokat és a falvak lakóit különösen érinti a szegénység. Egyre nő azoknak a száma, akik már az alapvető életszükségleteket sem tudják megteremteni saját maguk számára.

A Tanácsban némiképpen holtpontra jutottunk, mivel mindenki a Parlament véleményére vár, de meggyőződés, hogy jelentésem elfogadása ösztönzi majd a jelenleg elnöklő Cseh Köztársaságot, hogy újítsa meg a tárgyalásokat, és találjon ésszerű kompromisszumot a Tanácsban. Reméljük, hogy a jogalkotói munka ez év májusában vagy júniusában befejeződik. Biztatnám azokat a tagállamokat, amelyek eddig nem vettek részt e programokban, hogy csatlakozzanak. Végezetül, a program előnyeiben részesülő több millió lakos, az élelmiszerek szétosztásában részt vevő jótékonyági szervezetek és a saját magam nevében szeretnék köszönetet mondani minden európai parlamenti képviselőnek, nem csak azoknak, akik támogatták a jelentésemet.

Mariann Fischer Boel, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, mielőtt még belemennék e javaslat tartalmába, szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Siekierski úrnak, valamint a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság tagjainak a jelentéssel kapcsolatban végzett munkájukért.

Azzal kezdeném, hogy összefüggéseibe helyezném ezt a mai vitát, hiszen ez a javaslat nem paragrafusokról, politikai erőről vagy ígéretekről szól, hanem emberekről. Több millió európai embert sújtanak a mai nehéz gazdasági idők és az élelmiszerárak 2007 óta bekövetkezett hirtelen emelkedése. Többen vannak, mint gondolnánk, akik számára napi gondot jelent a megfelelő élelmiszerek előteremtése: 43 millió olyan európai lakos van, aki nem teheti meg, hogy kétnaponta egyen húst, csirkét vagy halat. Véleményem szerint ez megdöbbentő adat.

A leginkább rászorulóknak számára indított program társadalmunk azon tagjait célozza, akik élelmiszersegélyre szorulnak: azokat az embereket, akik amiatt aggódnak, hogy tudnak-e holnap enni adni a gyermekeiknek; akik nem azon gondolkodnak, hogy mit fognak aznap este vacsorázni, hanem azon, hogy tudnak-e majd mit enni; akik egyetlen más étterembe sem járnak, csak abba, amely neve *Resto du Cœur* (a Szív Éttermei).

Azzal, hogy 13 millió szegény ember részesült az előnyeiből, 19 tagállam vett részt benne, és stabil felvevőhelyet jelent az intervenciós termékek számára, ez a program máris bizonyította értékességét. A Parlament ezt már 2006-ban felismerte, amikor is felhívta a Tanácsot és a Bizottságot, hogy a jövőre nézve helyezze állandó alapokra a programot, valamint hogy bővítse az elosztott élelmiszerek körét, és ne csak az intervenció által érintett termékekre korlátozza azt.

Örömmel veszem tudomásul, hogy Siekierski úr jelentése támogatja a Bizottság megközelítését, és egyetért abban, hogy fontos, hogy megtartsuk ezt a programot a közös agrárpolitika keretein belül. Különösen fontos ez most, amikor vannak, akik azt állítják, hogy agrárpolitikánk semmiféle kapcsolatban nem áll az emberek élelmiszerével.

A programot eddig kizárólag a közösségi költségvetésből finanszíroztuk. Jelen javaslatunkban a társfinanszírozás szerepel. Ez jelentős változás, de úgy vélem, alapvető előrelépést jelent a program szempontjából. A társfinanszírozás lehetővé teszi, hogy az összes rendelkezésre álló eszköz nagyobb egyensúlyba kerüljön a valós szükségletekkel; arra ösztönzi majd a tagállamokat, hogy vállaljanak nagyobb felelősséget a program irányításában, és a kohéziós elem megerősítésére is alkalmas, hiszen a kohéziós országoknak kisebb lesz a társfinanszírozási részük.

Ugyanakkor osztom azt a nézetet, miszerint nem vállalhatjuk annak a kockázatát, hogy egyes tagállamok kimaradjanak a programból. Ezért javasoljuk a társfinanszírozási ráták fokozatos bevezetését annak érdekében, hogy fenntartsuk a kohéziós és a nem kohéziós tagállamok közti különbséget.

Egyetérték, hogy többet kell tennünk a szétosztott élelmiszer tápértékének garantálása érdekében. Amint azt az előadó is említette, ez jelenthetné a friss, legtöbb esetben helyben termelt élelmiszerek bevonását a programba. Nem helyénvaló azonban kizárni a külföldi vagy az Európai Unió kívülről érkező termékeket, ahogyan azt a jelentés javasolja. Ez további, terhet jelentő ellenőrzéseket vonna magával. Az EU protekcionizmusa jelének tekintenék, amit a WTO-partnereink akár meg is kérdőjelezhetnének. Ezzel együtt a szétosztott élelmiszerek legnagyobb része valójában uniós termék lesz, mégpedig főként az intervenciós készletek termékei, legnagyobb valószínűség szerint a most zajló, leginkább a tejfeldolgozó szektort érintő tenderek eredményeképpen.

Tekintettel arra, hogy a programban jótékonyági szervezetek is nagy részt vállalnak, javaslatunk lehetőséget ad a nem kormányzati szervezetek szállítási és adminisztrációs költségeinek visszatérítésére. Önök azt javasolják, hogy a tárolási költségeket is fedezzük. Alapjában véve támogatom ezt az elképzelést, azzal a javaslattal azonban nem értek egyet, hogy a tagállamokra bízunk e visszatérítés mértékének meghatározását. Minden részt vevő ország számára ugyanazt a maximális mértéket kell megszabnunk, nem utolsósorban

azért, hogy továbbra is biztosítsuk a program hatékony működését és abban az élelmiszerellátás központi szerepét.

Végezetül, hadd emeljem ki, hogy a Tanács a mai vita és szavazás eredményére vár, hogy ezek után folytassa a tárgyalásokat. Remélem, hogy a miniszterek konstruktívan töltötték ezt a várakozási időt. A mai ülésnek azonban világos üzenetet kell küldenie: ne feledkezzünk meg azokról, akik sorban állnak a meleg ételért vagy a következő élelmiszercsomagért. Vagyis ne várjunk sokáig! A jövőt illetően tartós alapokra kell helyeznünk ezt az élelmiszerprogramot.

Florencio Luque Aguilar, a Regionális Fejlesztési Bizottság véleményének előadója. – (ES) Elnök asszony, a jelenlegi, Európa-szerte érezhető gazdasági válság eredményeképpen a következő néhány évben egyre növekszik majd azon emberek száma, akik a szegénységi küszöb alatt találják magukat. Ez a szám már most eléri a 80 milliót, vagyis a világ népességének 16%-át.

A gazdasági válságra való tekintettel most különösen nagy jelentőséggel bír, hogy biztosítsuk a legnagyobb szükségét szenvedők számára biztosított élelmiszerellátás folyamatosságát. Az intervenciók készletek eddig is hasznos eszköznek bizonyultak mind a közösség legszegényebb tagjainak élelmiszerral való ellátásában, mind az európai termelőknek fizetett ár stabilitásának biztosításában. Ezek a készletek azonban fokozatosan csökkennek.

Megfelelőnek tűnik, hogy a szegényeknek szóló új segélyprogram keretében felvevőpiacot biztosítsunk az Európai Közösség terményei számára is. Ily módon segíthetnénk a gazdákat abban, hogy a vidéki területeken maradhassanak.

Az Európai Bizottság javaslata nem követeli meg, hogy a programban részt vevő élelmiszerek kizárólag a Közösség területéről származzanak, mivel úgy véli, ez ellentétes lenne a Kereskedelmi Világszervezet szabályaival. Szeretném azonban emlékeztetni a Bizottságot, hogy az Egyesült Államok mezőgazdasági költségvetéséből nem többet, és nem is kevesebbet, mint 67%-ot szentel a leghátrányosabb helyzetben lévők számára indított élelmiszerprogramokra, aminek további járulékos haszna, hogy ezáltal segítségére van saját gazdáinak és termelőinek.

Ez a százalékarány éles ellentétben áll az új közösségi programban javasolt kiadással, amely a közös agrárpolitika (KAP) költségvetésének csupán az 1%-át teszi ki.

Agnes Schierhuber, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim, én is szeretnék őszintén köszönetet mondani Siekierski úrnak e jelentéséért. Bátorkodom kijelenteni, hogy kivételesen remek munkát végzett.

Az Európai Unióban több mint két évtizede folyik a program, amelynek célja, hogy élelmiszert osszunk a legrászorultabbak számára. Így például 2006-ban a 15 tagállamból mintegy 13 millió emberen állt módunkban segíteni, különféle segélyintézkedések keretében. Hiszem, hogy ez a program – és ezt már a biztos asszony és az előadó is elmondta – lényeges szerepet fog játszani Európai Közösségünkben a szolidaritás fenntartásában és elősegítésében, mivel véleményem szerint az EU nem csupán egy gazdasági közös piac, hanem elsősorban bizonyos értékek és a szolidaritás közössége, és annak is kell maradnia. Ugyancsak a mai modern társadalmi-környezeti piacgazdaság kontextusában – amelynek három alappillére a gazdaság, a környezet és a társadalmi ügyek mind egyaránt fontosak annak érdekében, hogy minden tagállam részt vehessen a programban – támogatom az előadó azon álláspontját, miszerint, ahogy korábban is, a programot ezentúl is 100%-ban az Európai Uniónak kellene finanszíroznia.

Szeretném kiemelni, hogy bár fontos számunkra, hogy elsősorban a Közösségen belül előállított termékeket használjunk, ha úgy adódik, nem szabad, hogy csak ezekre a termékekre korlátozzuk a felhasználást.

Végezetül szeretném elmondani, hogy nekem személy szerint természetes, hogy olyan mértékben kell segítenünk a rászorultakon, amilyen mértékben csak tudunk. Nagyon remélem, hogy ma, ahogy a biztos asszony is említette, nagy többséggel elfogadjuk majd ezt a jelentést, világos üzenetet küldve ezáltal a Tanácsnak.

María Isabel Salinas García, a PSE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim, szeretnék gratulálni először is az előadónak, akivel nagyon hasonló nézeteket vallunk ezzel a programmal kapcsolatban, valamint az összes többi közreműködőnek is, mivel a jelen gazdasági válsághelyzetben alapvetően fontos, hogy fenntartsunk egy ilyen programot, amelynek nyilvánvalóan kedvező társadalmi hatásai vannak.

Bár csupán konzultációs eljárás keretében veszünk részt a döntésben, a jelenlegi bizonytalan gazdasági helyzetben egyértelmű politikai üzenetet kell küldenünk innen, az Európai Parlamentből. Egyértelműen azt kell üzennünk Brüsszelből és Strasbourgból, hogy nem csak és kizárólag a pénzügyi rendszer talpra állításával foglalkozunk, hanem teljes mértékben tudatában vagyunk annak is, hogy fejlesztenünk kell a szociális politikánkat, különösen a rászorulókat, az Európai Unió legszegényebbjei megsegítésére irányuló intézkedéseket.

Egyetértünk a Bizottsággal, hogy az élelmiszerelosztási programot több okból kifolyólag továbbra is a közös agrárpolitika részének kell tekinteni: azért, mert az európai mezőgazdaságon belül jelentős a társadalmi dimenzió, mert ez a program egy működőképes eszköz, azért, mert jelenleg nagyobb szükség van rá, mint valaha, és azért, mert továbbra is működnie kell.

Mi, az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja, az előadóhoz hasonlóan ellenezzük, hogy a program az EU és a tagállamok társfinanszírozásában folytatódjon, mivel ez az államok gazdasági helyzetükön alapuló megkülönböztetését jelentené, ami pedig olyan helyzethez vezethetne, hogy a program épp a leghátrányosabb helyzetű országokban nem valósulhatna meg a gyakorlatban.

Nehezen érthető, miért akarja a Bizottság a legnagyobb szükség idején megvonni a Közösség pénzét a KAP legszociálisabb frontjától, különösen úgy, hogy a mezőgazdasági büdzsében minden évben többlet keletkezik.

Számunkra alapvetően fontos a teljes közösségi finanszírozás. Biztosítanunk kell, hogy ez a program minden országhoz elérjen, különösen azokhoz, amelyek leginkább segítséget szenvednek. A program 43 millió lehetséges kedvezményezettje megkívánja, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk, és hogy ne kerüljünk minden körülmények között a költségvetési kiadásokat. Megszorítások kellene, igen, de nem ott, ahol a legszegényebb emberek az érintettek.

Ennek a programnak fel kell ölelnie az élelmiszerek elosztásának egész pályáját, hogy biztosítani tudjuk, hogy minden tagállam állampolgáraihoz elérjen. E cél elérése érdekében a Szocialista Képviselőcsoportban – ahol is én foglalkoztam ezzel a jelentéssel – benyújtottunk egy módosítást, amely arra tesz javaslatot, hogy a terjesztésből, a raktározásból és az adminisztrációból eredő összes kiadást közösségi forrásokból álljuk.

Abban is egyetértünk az előadóval, hogy az élelmiszereknek jó minőségűeknek kell lenniük, és lehetőleg a Közösségből kell származniuk. Ez a megközelítés összhangban van a Parlament más hasonló, a közelmúltban megvitatott programok kapcsán képviselt álláspontjával is, mint amilyen például az iskolákban folyó gyümölcsosztás volt.

Nagyon köszönöm, ez minden. Reméljük, hogy a Bizottság döntésekor figyelembe veszi majd a Parlament álláspontját, és mindenekelőtt reméljük, hogy a lehető leghamarabb útjára indítja ezt az uniós programot.

Willem Schuth, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim, először is hadd tegyem világossá, hogy a leginkább rászorulóknak való élelmiszerelosztás számomra nem napirendi kérdés a Siekierski úr jelentéséről szóló szavazás kapcsán, különösen ezekben a nehéz gazdasági időkben. Ezért aztán azt is szeretném egyértelművé tenni, hogy nem volt könnyű közös álláspontot kialakítanunk a képviselőcsoportunkban. Ennélfogva tiszteletben tartom, ha valamelyikünk úgy dönt, hogy eltér a csoport véleményétől, és nem támogatja a jelentéssel kapcsolatos álláspontunkat.

Hogy miért nem tudom támogatni a bizottsági szavazást, jelen állása szerint? Ennek számos oka van, amelyeknek semmi közük az Európai Unió leginkább rászoruló polgárainak e nehéz gazdasági időkben való támogatásához. Ellenkezőleg, a kollégám, Busk úr által a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport nevében benyújtott módosítások, amelyeket azonban sajnos nem hagytak jóvá, azt célozták, hogy jövőorientált alapokra helyezzük a jelenlegi rendszert. A jelenlegi rendszer ugyanis a korábbi, ma már szerencsére múltnak számító mezőgazdasági túlermeléssel jellemzett évekből eredő anakronizmus. A közvetlen kifizetések sikeres leválasztásának köszönhetően az intervenciók készletek az elmúlt években folyamatosan csökkentek, amelynek eredményeképpen ma az élelmiszerek akár 85%-a is a szabadpiacon kerül értékesítésre.

Mindazonáltal ez változásokat okozott a program alapvető természetében, csökkentve annak mezőgazdasági dimenzióit. Mivel most már szociális programmal van dolgunk, megfelelő jogi alapot kell teremtenünk számára. E tekintetben osztjuk a Tanács jogi szolgálatainak álláspontját, miszerint a közös agrárpolitikára vonatkozólag az egyetlen lehetséges jogalap az EK-Szerződés 37. cikke helyett a 308. cikk, mivel máskülönben egyértelműen a tagállamok nemzeti hatásköreibe való beavatkozás állna fenn. Tekintve, hogy módosításainkat elfogadhatatlannak találták, az egyetlen megoldást az jelentené, ha az Európai Bizottság új tervezetet javasolna. A Bizottságnak mérlegelnie kellene a társfinanszírozás kérdését is, mivel az, hogy egy efféle programnak mindenki számára van-e értelme, csak helyi szinten ítéltető meg megfelelő módon.

Andrzej Tomasz Zapalowski, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, egyre növekvő társadalmi rétegződéssel kell szembe néznünk az Európai Unióban. Több millióan élnek szegénységben, és ez a szám egyre nő. Történik ez annak ellenére, hogy a szocialisták évek óta jelentős erőt képviselnek a Közösségben és számos tagállamban is, ők pedig állítólag érzékenyek a szegénységre és az egyenlőtlenségre. Magának az EU-nak az általános jólét térségének kellett volna lennie. Sokan voltak olyan naivak, hogy elhiggyék ezt, de most eljött a kételkedés ideje.

Segítenünk kell azokon az európai embereken, akik nem tudnak maguk megbirkózni a szegénységgel és az elutasítással. Sok ilyen ember él a régi EU-tagállamokban, és még több az újakban. A gazdasági válság romboló hatása mellett a régi tagállamoknak az új tagállamok vállalatai és bankjai iránti korábbi gyarmatosító hozzáállásának hatásait is jól látjuk. Máig folyik a munkahelyek tönkretétele, ahogy például a lengyelországi hajóépítő-ipar is tönkre lett téve.

Siekierski úr kitűnő jelentése azzal foglalkozik, hogyan osszunk élelmiszert a leginkább rászorultak között. Teljesen egyetérték vele abban, hogy a Közösségnek mint egésznek kell finanszíroznia a rászorulókat segélyezését, és hogy az élelmiszert kizárólag az EU tagállamainak területéről kell származnia. A segélynek el kell jutnia az árvaházakba, a hajléktalanszállásokra, az iskolákban éhezõ gyermekekhez, és legfőképp a helyi hatóságoknak kell azt kiosztaniuk, mivel ők rendelkeznek leginkább azzal az információval, hogy mire és mennyi mindenre van szükség.

Witold Tomczak, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, biztos asszony, az élelmiszerprogram ma nélkülözhetetlen. Amint azt az előadó írta, 2006-ban csak az EU 25 tagállamában 43 millióan voltak alultápláltak, és 79 millió embert fenyegetett a szegénység, ami az EU teljes lakosságának több mint 20%-a. A program eddig a rászorulókat egy hatódnak segítette. A probléma tehát súlyos, és az EU közelmúltbeli bővítését követően a szegénység jelensége még fokozottabbá vált.

A statisztikák szerint ez a program csupán enyhíti, de nem szünteti meg az alultápláltság problémáját. Ez egy olyan program, amely kezeli a tüneteket, de nem szünteti meg a kiváltó okokat. Nem paradox, hogy a vidéki területeken élők vannak leginkább kitéve a szegénység és a rosszul tápláltság veszélyének? Azok szorulnak élelmiszersegélyre, akik maguk is meg tudnák termelni az élelmiszereket; ám ez nem az ő hibájuk, sokkal inkább a politika eredménye. Ide vezet az elhibázott agrárpolitika, amely csődbe viszi a családi kisgazdaságokat, és növeli az élelmiszersegélyre szoruló emberek számát.

Az 1997-es fenntartható európai mezőgazdasági modell egy propaganda mítosz. E modell legfontosabb elemei a családi gazdaságok voltak, ám a valóságban ennek épp az ellenkezője az igaz. Épp ezek a gazdaságok szorulnak ki, annak ellenére, hogy ezek alkotják az EU összes gazdaságának legalább 95%-át. Nem paradox, hogy a mezőgazdaság terén azoknak adjuk a legtöbb pénzt, akik drágán termelnek? Azoknak az óriási állattelepeknek, amelyek kárt tesznek a környezetben, míg azok a gazdaságok, amelyek olcsón termelnek, csupán szimbolikus támogatásban részesülnek? Az EU kereskedelempolitikája hirtelen áremelkedéseknek tesz ki bennünket, a versenypolitikája pedig kereskedelmi monopóliumokhoz és túlárazottsághoz vezetett. Itt az ideje, hogy változtassunk ezeken a politikákon. Ezek az intézkedések azok, amelyek megdrágították az élelmiszereket, és ezekben rejlik annak az oka, miért nő évről évre az EU szegény és alultáplált polgárainak száma.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Elnök asszony, biztos asszony, a lisszaboni stratégia legalább egy területen óriási siker: az Európai Unió a világ egyik legversenyképesebb térségévé vált, már ami a szegénységtermelést illeti. Sikerült 80 millió szegényt és 43 millió éhezõ európaikat kitermelnünk; ebbe a számba beletartoznak az idősek, akik talán hamarabb meghalnak, csökkentve ezáltal a közkiadásokat, aminek révén hatékonyabban teljesíthetjük a maastrichti kritériumokat.

Csak Franciaországban 80 millió adag ételt oszt ki évente a *Restos du Cœur* jótékonyági szervezet. 1987 óta működik a szegények ételmezését szolgáló élelmiszerosztó programunk, amely éves költségvetése 300 millió EUR. Ha ezt a 300 millió EUR-t elosztjuk 80 millióval, majd 12-vel, azt kapjuk, hogy havonta 25 centnyi élelmiszert osztunk szét a 80 millió szegény mindegyikének. Ezt az élelmiszert az intervenciók készleteiből biztosítottuk, de az 1992-es reform óta, amikor is a vajhegyeket, a tengernyi tejet és a teli hűtőszekrényeket rótták fel nekünk, ezek a készletek már felhasználásra kerültek.

Ami a 2010–2012-es időszakot illeti, ez idő alatt a külföldi termékeket is felvonultató piacokról is kell élelmiszert vásárolnunk a WTO és a protekcionizmus elleni harc kedvéért. Ez azt jelenti, hogy 1962 óta importált olajos magvakkal etetjük a szarvasmarháinkat, és most, 2010-től pedig még a szegényes importunkat is tápláljuk majd. Mindezt társfinanszírozás keretében, az egyetemesség nevében.

Az itt a probléma, Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim – a valódi probléma –, hogy 22 évnyi ételmisszerprogram után még mindig van 80 millió szegény ember.

Albert Deß (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, biztos asszony, Siekierski úr nagyszerű munkát végzett e jelentés elkészítése kapcsán, amiért fogadja szívből jövő köszönetemet. Én szintén osztom a nézetét, miszerint rengeteg ember szembesül a szegénység fenyegetésével, különösen most, a gazdasági válság idején. Az felérne egy vádirattal Európa számára, ha embereknek itt, Európában éhségtől kellene szenvedniük.

A jelentés azt a benyomást kelti, hogy az ételmisszerek megdrágultak. Ezzel azonban vitatkoznom kell. Bizonyos országokban ez igaz lehet, de Németországban például bizonyosan nem így van. Részben hibás európai szinten meghozott döntések eredményeképpen a tej és a vaj ára például olyan alacsony, amilyen rég nem volt, ráadásul eléri azt a szintet, amely már számos gazdaság létét veszélyezteti.

Birtokomban van néhány, ételmisszerárakat tartalmazó statisztika. Egy ipari munkásnak 1970-ben 243 percet kellett dolgoznia ahhoz, hogy meg tudjon vásárolni egy kilogramm sertésszeletet, egy kilogramm marhahúst, egy kilogramm teljes kiőrlésű rozskenyert, tíz tojást, 250 gramm vajot, egy kilogramm burgonyát és egy liter tejet; 2008-ban ezért csak 82 percet kellett dolgoznia. Ez azt jelenti, hogy egyharmadnyi idejébe került, hogy elő tudja teremteni magának ezeket az ételmisszereket.

A magyarázatban az áll, hogy csak Németországban 9 millió főt fenyeget a szegénység. Itt azonban szükség van némi kiegészítésre. Németországban minden lakos, minden személy jogosult egy bizonyos minimális állami támogatásra, így aztán e 9 millió fő egyike sem kell, hogy éhezzen.

Ezért nagyon fontos, hogy az ételmisszersegélyek céljára rendelkezésre álló pénzből ott részesüljenek Európában, ahol valóban éhség fenyeget. Szégyenletes volna Európára nézve, ha ezt nem orvosolnánk.

Luis Manuel Capoulas Santos (PSE). – (PT) Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim, annak a vitának, amelyben szeretnék részt venni, azt kellene célul tűznie, hogy véget vessen a legrászorultabbaknak juttatandó segélyeknek, lévén, hogy ezek mind feleslegessé váltak.

Sajnos azonban jelen pillanatban nem ez a helyzet Európában, sem a világban. Az Európai Unióban számos családot érint a munkanélküliség vagy a társadalmi kirekesztődés, akik azt látják, hogy jövedelmük már a legalapvetőbb szükségleteik kielégítésére sem elegendő, amiért mi szolidaritással tartozunk számukra.

A Bizottság javaslata, amelyet ma megvitatunk, megérdemli a támogatásunkat, annál is inkább, mert most, ahogy a múltban is, újabb módot kell találnunk arra, hogyan helyezhetjük el legkönnyebben a feleslegeinket. De ma nem ez a lényeg. Még az is megalapozott, hogy emeljük az e programra fordítandó pénzeszközöket.

Szintén gratulálok a Bizottság azon javaslatához, miszerint ezt a segítséget a mezőgazdasági költségvetésből kell biztosítani. Nincs csoport, amely több szolidaritást mutatna, mint a gazdák, és nincs olyan közösség, amely jobban részt venne a kölcsönös segítségnyújtásban, mint a vidéki közösségek. Biztos vagyok benne, hogy az európai gazdák büszkék lesznek rá, hogy a mezőgazdasági költségvetés egy részét megosztják a legrászorultabbakkal.

Az én képviselőcsoportom ezért nem fogja megszavazni a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport javaslatait, amelyek megkérdőjelezzik e rendelet jogalapját. A Bizottság javaslatán azonban még lehet, és kell is javítani.

A Siekierski-jelentés, valamint az a módosítás, amelyet az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja fog benyújtani a plenáris ülésen, olyan hozzájárulások, amelyek javítanak a javaslaton, különös tekintettel a raktározási költségek támogathatóságára, valamint a program átfogó közösségi finanszírozására.

Ennélfogva, felhívom a plenáris ülés résztvevőit, hogy fogadják el ezt a jelentést, a Bizottságot pedig, hogy fogadja el a Parlament javaslatait.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) A Közösségen belüli leginkább rászorulóknak számára történő ételmisszerosztásról szóló tanácsi rendelet módosításáról szóló jelentést a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság készítette.

Szeretném azonban hangsúlyozni, hogy most, szembesülvén a jelenlegi pénzügyi és gazdasági válsággal, a Közösség leginkább rászoruló tagjainak támogatása újabb, szociálpolitikai dimenziót is ölt.

Az EU ételmisszersegélye rendkívül fontos e válságos időkben, hiszen a munkanélküliek száma egyre nő, míg a létminimum egyre csökken.

A litvániai munkanélküliek száma ez év februárjában 16-szor annyi volt, mint az elérhető munkalehetőségek száma. Litvániában jelenleg a lakosság mintegy 20%-a él szegénységben.

Az Európai Unióban 2006-ban 13 millió lakos kapott élelmiszersegélyt. Egyes előrejelzések szerint a közeljövőben az EU polgárainak 16%-a, vagyis mintegy 80 millió ember él majd a szegénységi küszöb alatt.

Siekierski úr jelentése azt javasolja, hogy hagyjuk érvényben az élelmiszersegély-program finanszírozásának jelenlegi eljárásait, azzal, hogy csoportosítsunk át összegeket az EU költségvetéséből, és nem támogatja az Európai Bizottság azon javaslatát, hogy finanszírozzuk ezeket a programokat közösen az EU és a tagállamok költségvetéseiből.

A Bizottság javaslata valóban nem illeszkedik a gazdasági realitáshoz.

Az EU szegényebb, a gazdasági válság következményeivel küzdő országai közül sok számára jelen pillanatban gondot okozna hozzájárulni az élelmiszersegély-programok finanszírozásához. Az EU költségvetéséből érkező finanszírozás ugyanakkor, csakúgy, ahogy 1987 óta, hatékony támogatást jelentene a szegényebb polgárok számára; és ez jelentené a valódi szolidaritást.

Giovanni Robusti (UEN). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, az emberek végre megértették, hogy az új mezőgazdasági politika hatására kiürültek a raktárak, mi több, minden anyagi erőforrás közvetlen támogatásra lett fordítva, így most a költségvetésre kell támaszkodnunk, hogy enni adhassunk az éhezőknek.

Talán ha más módon, kicsit jobban leföldrük azokat a jól rejtőzködőket, akik évi több mint 300 000 EUR közvetlen támogatást kapnak, most több forrásunk lenne a leginkább rászoruló polgárok támogatására. Talán ha még a termelés megkezdése előtt eldöntöttük volna, hogy mit kell félrerakni a rászorulók részére, sokkal kevesebbet költenénk, mint ha a piacon vásárolnánk meg azt, és megvalósíthatnánk egy olyan politikát, amely révén támogathatnánk bizonyos válságba került piacokat, mint például a tejpiacot. Talán ha fel tudtuk volna használni azokat a terményeket, amelyeket félredobtunk, hogy megrohadjanak, mert hamarosan lejár a felhasználhatóságuk, vagy azokat, amelyeket nem sikerült eladni a piacon, most két legyet üthetnénk egy csapásra.

Azt már el se szeretném képzelni, hogy a nemes ügy mögött egyre nő a segélyezés piaca, amely az éhhalál szélén álló szegény ördögök védelme érdekében mélyen benyúl Európa adófizetőinek zsebébe.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – Elnök asszony, az éhezők élelmiszerral való ellátása alapvető elv. Méltán beszélünk erről harmadik országokkal kapcsolatban, de ritkán ismerjük el, hogy Európában is van éhezés. Ehhez képest azonban a gyötrő éhség és a súlyos alultápláltságból fakadó elégtelenségek, ha ezek nem is párosulnak tényleges éhezéssel, sajnos még a legvirágzóbb tagállamokban is valóságosak.

Az éhség sokak életében jelen van, és mindig is jelen volt, ami botrányos; ebben a jelentésben arra teszünk kísérletet, hogy javítsunk azokon a módszereken, amelyekkel megpróbáljuk orvosolni ezt. A 70-es évek Írországiában elszegényedett anyaként nagyon hálás voltam azért az ingyen tejért, amelyet a kisgyermekesek családjainak juttattak, és azért az olcsó tejért is, amelyet a gyermekeim a 80-as években az iskolában kaptak.

Lenne azonban egy javaslatom, amely nem a KAP-ra vonatkozna. A közös halászati politika néhány intézkedése következtében partjaink mentén több ezer tonna ehető halat dobálnak ki döglötten a halászhajókból. Itt az ideje, hogy véget vessünk ennek a pazarlásnak. Partra kellene hoznunk ezt az úgynevezett „hulladékot”, és oda kellene adnunk azoknak, akiknek szükségük van rá, de nem engedhetik meg maguknak, hogy minőségi fehérjét vásároljanak. Nehezen találunk jobb, táplálóbb élelmiszert. Biztos asszony, beszélne a halászati biztossal arról, hogyan lehetne kiterjeszteni ezt a politikát a halászatra is?

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Elnök asszony, Biztos asszony, hölgyeim és uraim, tiszta szívemből helyeslem a Siekierski-jelentést, amely a mezőgazdasági piacok közös szervezéséről és azon különleges intézkedésekről szól, hogy miként juttassunk élelmiszert a Közösség leginkább rászoruló tagjai számára. Ez a kérdés ugyanis most, a pénzügyi válság fényében még lényegesebb lett, hiszen annak hatásai Európa-szerte érezhetőek.

Az Európai Parlament, felismerve annak égető szükségét, hogy tennünk kell valamit a leginkább rászoruló élelmiszerigényének kielégítése érdekében, arra ösztönzi a Bizottságot és a Tanácsot, hogy helyezze tartós alapokra az európai élelmiszersegély-programot. Ami a többit illeti, hölgyeim és uraim, múlt márciusban, amikor elfogadtuk az Európai Unióban és a fejlődő országokban tapasztalható áremelkedésről szóló határozatot, mi, itt ebben a Házban kimondtuk, hogy az egészséges és aktív életmódhoz szükséges elegendő és változatos étrendhez való jog olyan alapvető jog, amelyet mindenkinek folyamatosan biztosítani kell.

Úgy vélem, hogy a leginkább rászorulóknak számára történő élelmiszerelosztás programjának továbbra is a KAP jelentős részét kell képeznie, különösen azért, mert a KAP lényege, hogy az árak stabilizálása révén védi az alacsonyabb jövedelműeket az áringadozásoktól.

A bizonyos módosításokban javasolt társfinanszírozási arányokkal azonban nem értek egyet, mert ezek arra indíthatnak néhány tagállamot, hogy korlátozzák a programban való részvételüket. Ennélfogva én a jogalap megváltoztatását célzó módosítások ellen szavazok. Hangsúlyoznám, hogy arra van szükség, hogy az Európai Unió teljes mértékben finanszírozza az élelmiszersegély-programot; ezért támogatom a jogalkotási állásfoglalás tervezetének elfogadását.

Struan Stevenson (PPE-DE). – Elnök asszony, ma délelőtt számos eltérő nézőpontot hallott e témával kapcsolatban. Siekierski úrnak természetesen szeretnék gratulálni.

Az egyre mélyülő gazdasági recesszió idején, amikor emberek tízmilliói élnek szegénységben és éheznek, nekünk, a Parlamentnek természetesen módot kell rá találnunk, hogy segítsük őket és élelmiszersegélyt nyújtsunk a számukra. De ahogy azt a biztos asszony is kiemelte, csupán 19 tagállam vesz részt ebben a programban, ami azt jelenti, hogy nyolc tagállam nem. Ezek egyike az Egyesült Királyság, amely azért nem vesz részt, mert ő saját szociálpolitikájával segíti a szegényeket. Ez az ország éveken keresztül kivonult ebből a programból.

A kérdés, amelyet számos tagállam és a Bizottság is feltesz, hogy vajon miért használjuk a KAP-ot szociális politikák finanszírozására. Ez teljesen rendjén volt, amikor óriási volt a felesleg – tengernyi tejünk volt, és hegyekben állt a vaj és a marhahús – és amikor mindezt szétszhattuk úgy a szegényeknek, hogy a szétszétást a KAP költségvetéséből álltuk. De most, amikor nagyon kevés van az intervencióban – és most azt halljuk, hogy még az EU-n kívülről is kell élelmiszert vásárolnunk, és hogy ennek az élelmiszernek a tárolását és szétszétását a KAP költségvetéséből kell fedeznünk –, ez egyértelműen kezd olyasmivé válni, amit a tagállamok saját szociális intézkedései révén kellene kezelni.

Gondoljunk csak bele, hogy bizonyos tagállamokban, például Romániában vannak emberek, akik teljes nélkülözésben élnek, és hogy sokan közülük egyébként gazdálkodásból próbálják fenntartani magukat, ám gyakran ők a legszegényebbek. És mi mégis, gyakorlatilag tőlük vesszük el a pénzt – hiszen a KAP költségvetéséből vesszük el a pénzt, amely rajtuk segíthetne –, hogy élelmiszersegélyt osszunk, amely legfőbb kedvezményezettjei a régi tagállamok, például Franciaország, Olaszország és Spanyolország lakosai. Eddig tehát nem sikerült igazságosan elosztani ezeket az élelmiszersegélyeket, ezért úgy vélem, a jövőben sokkal gondosabban kell ezt kiviteleznünk.

Jean-Paul Denanot (PSE). – (FR) Elnök asszony, úgy vélem, hogy a leginkább rászorulóknak számára történő élelmiszerelosztás kérdése rendkívül időszerű, de úgy érzem, hogy a Bizottság javaslata nem alkalmas a probléma kezelésére.

A társfinanszírozás kérdése aggasztó számomra, de úgy érzem, sokkal inkább a KAP értékeléseit az elmúlt néhány év során meghatározó liberalizmus az, amit meg kell kérdőjeleznünk. Az élelmiszerlázasodások és az élelmiszerek árának hirtelen változásai folyamatos indikátorai a mezőgazdasági piacliberalizáció korlátainak. Az efféle liberalizációnak mindig az érzékeny néprétegek, az érzékeny termelők és az érzékeny területek látják kárát.

Ezért felhívok arra, hogy a mezőgazdasági politika szerezze vissza jogait, szerezze vissza a felügyeletet mind európai, mind nemzetközi szinten, és hogy a mezőgazdaság és az élelmiszeripar stratégiai területe se mennyiségi, se minőségi szempontból ne legyen kiszolgáltatva a merev piaci erőknek.

Ez természetesen roppant sürgős ügy, és a Siekierski-jelentés választ is ad erre a sürgetésre, aminek nagyon örülök. Remélem viszont, hogy a KAP jövőjéről hamarosan kezdődő viták keretében hangsúlyosan szerepel majd, hogy a fő cél az, hogy strukturális megközelítés keretében győzzük le az éhezést és a szegénységet, amelyet az Európai Unióban és világszerte egyaránt tapasztalunk. A vidéki területeken készek megtermelni az igényeinknek megfelelő mennyiségű, jó minőségű élelmiszereket; meg kell hát kapniuk az ahhoz szükséges pénzügyi és emberi erőforrásokat, hogy teljesítsék az ezzel az igen nagy felelősséggel járó feladatokat.

Leopold József Rutowicz (UEN). – (PL) Elnök asszony, az élelmiszerre és a lakhatásra fordított kiadások sok ember esetében elérik a személyes költségvetés 90%-át. Az árak alacsonyan tartásának ezért jelentős szociális és humanitárius jelentősége van. Az Európai Unióban 2006-ban hetvenkilenc millió embert érintett a szegénység és az alultápláltság. Ma a válság és a lakosok számának növekedése folytán jelentős mértékben

nőtt ez a probléma, ezért a közvetlen segítségre szorulóknak száma 2009-ben egészen biztosan meg fogja haladni a 25 milliót.

A támogatás lényeges része a közös agrárpolitikának, mivel csökkenti az intervenciók készleteket, miközben fenntartja az élelmiszer iránti keresletet. Támogatom az élelmiszersegély finanszírozását, különösen, ha az az EU forrásaiból történik, ám azt bizonyos országok lehetőségeikhez képest kiegészítik; támogatom, hogy világos elveket fektessünk le a támogatás szétosztására, hogy 2009-ben legalább 200 millió EUR-ral növeljük a segélyalapot, hogy kibővítsük az élelmiszeripari termékek körét, valamint hogy lefektessük az élelmiszervásárlás alapelveit. A segély óriási politikai jelentőséggel is bír, hiszen erősíti az EU polgárai nevében tett fellépésének kohézióját. Gratulálok Siekierski úrnak a remek jelentéshez.

Christa Klaß (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, Fischer Boel biztos asszony, hölgyeim és uraim, a Közösség leginkább rászoruló tagjait segítő, 22 éve zajló élelmiszerosztási program hozzájárult a közös agrárpolitika rendkívül lényeges céljainak megvalósításához. Ezek közé tartozik egyfelől a piacoknak az intervenciók készletek csökkentésével történő stabilizálása, másfelől a Közösség társadalma legszegényebb rétegeinek az élelmiszerral való támogatása. Csak 2006-ban a 15 tagállamban 13 millió emberen segítettek e segélyprogram intézkedései – amely olyan értékes segítség, amelyet meg kell őriznünk.

Most azonban jogos aggodalom övezi a Bizottság javaslatát, amely eltér a korábbi alapelvektől, és nem csak az intervenciók készletek élelmiszereit szeretné felhasználni a programban, hanem a szabad piacon vásárolt élelmiszereket is. Ez azonban, biztos asszony, határozottan a szociális politika, nem pedig a mezőgazdasági politika körébe tartozó kérdés. Az érv, miszerint csakis a ráadásként vásárolt élelmiszerek által biztosíthatja majd a kínált élelmiszerek köre a kiegyensúlyozott étrendet, véleményem szerint túlmegy minden határon.

Az előadó, Siekierski úr a társfinanszírozás eltörlésére tesz javaslatot. Ez azonban csak újfent hangsúlyozza a társadalmi-politikai felelősség nézőpontját, amiért én magam támogatnám a társfinanszírozást. Az Európai Uniónak egyértelműen az emberek jólétére kell összpontosítania. Nem lehet éhezés és nélkülözés: ez olyasvalami, amit a ma délelőtt felszólalók mindegyike ismételtelen megerősített. Biztosítanunk kell azonban a felelősségi körök világos megosztását. Nem arról van szó, hogy a mezőgazdasági politika gátat akarna szabni a szegények segélyezésének és támogatásának. A feladatok és a segélyek tisztességes és korrekt elosztásával azonban a koordináció és az optimalizálás kilátásai is javulnak.

Az európai agrárpolitika jelenleg is nagy kihívásokkal szembesül, és így lesz ez a jövőben is. A tartalmi változtatásokat mindig is a körülmények függvényében kell mérlegelnünk. Ezért arra kérem a Bizottságot és a Tanácsot, hogy hozzanak megfelelő döntéseket, és végezzenek megfelelő koordinációt mind a szociális, mind a mezőgazdasági politika tekintetében.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Elnök asszony, először is szeretnék gratulálni Siekierski úrnak a jelentéséhez, amely véleményem szerint kivételes, és amely óriási támogatást szerzett a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottságon belül.

Amint azt mindannyian tudjuk, a Közösség intervenciók készleteit több mint húsz éve használjuk arra, hogy élelmiszersegélyt biztosítsunk az arra leginkább rászorulóknak részére. A gond az, Stevenson úr, hogy az egymást követő közös agrárpolitikai reformok nagymértékben csökkentették ezeket a készleteket.

Itt szeretném megjegyezni azt is, hogy ha elfojtjuk, vagy megkíséreljük elfojtani ezt a programot, azzal nagyon rossz jelzést küldünk ebben az igen érzékeny pillanatban, amikor számos európainak nincs elegendő élelmiszere. E tekintetben világos, hogy ha kimerülnek a készletek – és ahogy már mondtam, ezek egyre inkább kimerülőben vannak –, kénytelenek leszünk a nyílt piachoz fordulni.

Szeretnék rámutatni valamire, amelyet rendkívül pozitív elemként értékelek a jelentésben; arra, hogy ha a piachoz fordulunk, kötelező legyen az EU területén előállított, helyi eredetű, friss termékeket vásárolnunk. Számomra az is helyénvalónak tűnik, hogy a programot továbbra is 100%-ban az EU finanszírozza, mivel úgy vélem, hogy a mostanéhoz hasonló időben a segély nem függhet az egyes tagállamok lehetőségeitől, ha nem szeretnénk részleteiben megvizsgálni ezeket a lehetőségeket. Hasonlóképpen jó ötletnek tartom, hogy a program időtartamát három évre növeljük.

Végezetül, szeretnék rámutatni, hogy az Európai Bizottságnak még mindig van ideje, hogy éljen az intervenció lehetőségével, ott, ahol szükséges, vagy ahol erre lehetőség nyílik; ezt nem egy gazdálkodási szektor nagyra értékelné. Gondolok itt legfőképpen a saját régiómban élő galíciai tejfeldolgozókra, akik számára az intervenció segítséget jelentene mostani nehéz helyzetük megoldásában, amellett, hogy élelmiszert biztosítana a leginkább rászorulóknak részére.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Elnök asszony, az Európai Unióban közel 80 millióan élnek szegénységben, amely az EU összlakosságának mintegy 16%-át jelenti. A gazdasági válság miatt pedig fennáll a veszélye, hogy e csoport nőni fog. Varsóban azt látom, hogy nap mint nap hosszú sorban sorakoznak az emberek egyetlen tányér levesért. Ezért annyira fontos, hogy fenntartsuk e közösségi program folyamatosságát, amelynek keretében élelmiszert juttatunk a leginkább rászorulóknak. A termékek közvetlen elosztása változatos étrendet biztosít majd.

A Bizottság javaslata azonban tartalmazza a társfinanszírozás feltételét is, amely a legszegényebb tagállamok esetében oda vezethet, hogy esetleg ki kell, hogy vonuljanak a programból. Ez ellentmondana annak az oknak, amely miatt a program létrejött, különösen annak, hogy csökkentsük a régiók közötti gazdasági és társadalmi egyenlőtlenségeket, és lerombolná a szolidaritás elvét. Remélem, hogy a 17., 18., és 19. módosítás orvosolja majd ezt a hibát. Felhívom a Bizottságot, hogy olyan programot készítsen elő, amely a szegénység strukturális okait szünteti meg, s nem csak annak hatásait, valamint hogy vezessen be ellenőrző rendszert annak követése céljából, hogy mennyi segély ér el a szegényekhez, és mennyi marad a közvetítőknél. Gratulálok az előadónak.

Filip Kaczmarek (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, biztos asszony, a leginkább rászorulóknak számára történő élelmiszerelosztás az EU tevékenységének nagyon fontos területe. Ezért szeretnék köszönetet mondani a Bizottságnak az e témában tett javaslatáért, valamint Siekierski úrnak a mai vitánk tárgyát képező jelentéséért.

A tagállamok óriási előrelépést tettek lakosaik életminőségének javítása érdekében. A szegénység azonban még a mai Európában is az egyik legkomolyabb probléma. Becslések szerint 43 millió európai uniós polgár van kitéve az alultápláltság kockázatának – ami sokkolóan nagy szám. Az élelmiszerelosztási program azonban sokukon segít. Tudom, hogy nem mindenki kedveli ezt a programot. Megértem, hogy lehetnek az embernek jogi, gazdasági vagy politikai természetű kétségei, de szeretném tudni, milyen alternatívája létezik ennek a programnak, különösen azért, mert az élelmiszerelosztási program a mezőgazdasági piacra is jótékonyan hat, amely ennek következtében stabilabbá válik.

Az EU a világszűk közre tartozik a világ legszegényebb embereinek segélyezése terén. Nehéz elképzelni, hogy a Közösség ezzel egy időben felfüggeszse saját, komoly problémákkal szembesülő polgárai megsegítését, ezért remélem, hogy a Tanács meg fog tudni állapodni e kérdést illetően.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Szeretnék gratulálni az Európai Bizottságnak és Siekierski jelentéstevőnek, ez egy kiváló kezdeményezés, jelzi az Európai Unió és az Európai Bizottság szociális érzékenységét.

Két kérésem lenne az Európai Bizottsághoz. Az egyik, ami a társfinanszírozásra vonatkozik: a jelentéssel egyetértek, de kérem figyelembe venni Fischer Boel asszonytól, hogy éppen azoktól a szegényebb, szűkebb költségvetésű tagállamoktól is társfinanszírozást kér, ahol leginkább ezt az élelmiszert osztani kell.

A másik kérésem pedig: a szállítási költségeket nem kellene 4,5%-ban megszabni, hanem a szubszidiaritás elve alapján a tagállamokra kellene bízni, mert ennél kisebb összeg is felhasználható a szállításra.

És végezetül a termékcímkézésnél meg kellene hagyni az Unió logóját, mert ezt az Uniótól kapják. És végezetül, mivel többet nem hiszem, hogy vitában felszólalok, szeretném Fischer Boel asszonynak az egész 5 éves tevékenységét megköszönni, beírta nevét az európai agrárium történetébe.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Az Európai Parlament romániai képviselőiként kollégáim és én támogatjuk a javaslatokat, amelyeket előadónk tett, és meg is fogjuk szavazni őket.

A szegénység a kis városokban és vidéki területeken élő családokat sújtja leginkább. A jelenlegi válságban minden okunk megvan rá, hogy bővítsük az élelmiszerprogramot, és hogy ezt közösségi finanszírozás keretében tegyük.

Mindannyian tudjuk, hogy a 2008-ban elfogadott intézkedések és az ezekre elkülönített költségvetés nem elegendő. Mezőgazdasági és társadalmi elemek is alátámasztják, miért kell a programot ezentúl is a közös mezőgazdasági politika részének tekinteni.

Az új tagállamokban, mint például Romániában, nyilvánvalóan javítani kell a programmal kapcsolatos adminisztráción. A termékek raktározási költségeit és az adminisztratív költségeket hatékonyan kell kezelni, úgy, hogy azok ne haladják meg a piaci ár 20-25%-át.

Végezetül, szeretnék köszönetet mondani Sikierski úrnak, és gratulálok neki az általa beterjesztett javaslatokhoz.

Francesco Ferrari (ALDE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, ez a javaslat legelső sorban – mind az előadó, mind a Bizottság részéről – lényeges megállapodás a Közösségben egyre feljebb gyűrűző élelmiszerárak csökkentését célzó támogatások biztosítása szempontjából; a jelenlegi helyzet egyre több embert kényszerít nehéz körülmények közé, így egyre költségesebbé válik az élelmiszersegélyezés.

Ez az új megoldási forma, amelyet támogatok, még hatékonyabbá és naprakészebbé fogja tenni a programot, mind agrárpolitikai, mind társadalmi szempontból. Azzal is egyetértek, hogy e kezdeményezést továbbra is a KAP részeként kell kezelni, ahogy azt a Bizottság javasolta.

Amint azt tudjuk, a KAP jelenleg is biztosít élelmiszersegélyt a társadalom reménytelen körülmények közt élő csoportjai számára. És valóban, az intézkedést, amelyet bevezetni készülünk, mindig is széleskörű egyetértés övezte, olyannyira, hogy 2006-ban 13 millió ember, 2008-ban 15 ország, valójában 19 ország... (Az elnök félbeszakítja a felszólalót).

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ ÚR

alelnök

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Elnök úr, a mai vitával kapcsolatban három kérdésre szeretném felhívni a figyelmet. Először is, szeretném emlékeztetni Önöket, hogy a közös mezőgazdasági politika egyik fő célkitűzése annak biztosítása, hogy az Európai Unió lakosai megfelelő áron jussanak élelmiszerhez, valamint, hogy ez az alacsony jövedelműek, vagy a jövedelemmel egyáltalán nem rendelkezők számára ingyenes élelmiszert jelentsen.

Másodszor, az EU, és különösen az új tagállamok lakosainak jövedelme sok kívánnivalót hagy maga után. Az új tagállamok mindegyikére érvényes, hogy az EU-átlag 40%-a alatti jövedelemmel rendelkező lakosok száma eléri a lakosság 50%-át, vagyis ezekben az országokban az emberek felének ilyen alacsony a jövedelme. Ezek az adatok a válság kezdete előttről származnak. A helyzet a válság eredményeképpen az elkövetkezendő néhány évben csak rosszabbodhat.

Ennélfogva támogatom a leginkább rászorulóknak számára történő ingyenes élelmiszereket osztó program folytatását, amelyre az EU 2009-ben közel 500 millió EUR-t fog elkülöníteni, amely keretében közel 100 millió EUR-t kap az én országom, Lengyelország is. Remélem, hogy a cseh elnökség megegyezésre jut a Tanácsban a program végső formáját illetően... (Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Ljudmila Novak (PPE-DE). – (SL) Míg buzgón dolgozunk azon, hogy megszüntessük az éhínséget Afrikában és más elszegényedett országokban, az éhség és a szegénység itthon, a saját házuk táján is utolért bennünket.

Ez a helyzet az én országomban, Szlovéniában is, ahol sajnos egyre nagyobb szükség van a szolidaritáson alapuló segítségnyújtásra, dacára a magas életszínvonalnak. A média beszámolóit szerint a humanitárius szervezetek élelmiszerkészletei viszont majdnem teljesen kimerültek.

Tekintettel arra a tényre, hogy az EU tagállamainak többsége még mindig bőséges élelmiszerkészletekkel rendelkezik, igazán embertelen lenne, ha polgárainknak éhségtől kellene szenvedniük, vagy akár az éhhalállal kellene szembesülniük. A túlélést egyértelműen minden más befektetés elé kell helyeznünk; azok várhatnak addig, míg jobb idők nem köszöntenek ránk.

Ha a tagállamok képtelenek új forrásokat biztosítani az élelmiszerellátáshoz, valószínűleg az lesz a legmegfelelőbb lépés számukra, ha hozzájárulnak a vészhelyzetre félretett készleteikhez. Helyeslem ezt a programot, és ezzel egy időben szeretném felhívni mindannyiunkat és polgárainkat is, hogy legyünk figyelemmel a körülöttünk élő emberek szorult helyzetére.

Donato Tommaso Veraldi (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretném megköszönni Sikierski úrnak, hogy elkészítette ezt a jelentést a leginkább rászorulóknak számára történő élelmiszerelosztás közösségi programjáról, amely értékes piacszabályozási eszközt jelent, és aminek ennél fogva a KAP keretein belül kell maradnia.

Bár az Európai Unióban tapasztalható átlagos életminőség az egyik legmagasabb a világon, vannak olyan polgárok, akik nem tudnak elegendő élelmiszert vásárolni maguknak. Becslések szerint az EU-ban 43 millióan vannak kitéve az élelmiszersegélyesség veszélyének, amely szám az elmúlt években folyamatosan emelkedett.

Az árak emelkedése, amely egy ideje a termékek széles körében megfigyelhető, még költségesebbé teszi az élelmiszersegély biztosítását, ami viszont még sürgetőbbé teszi az európai program által nyújtott támogatást.

Mariann Fischer Boel, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani az elhangzott hozzászólásokhoz. Általában véve elmondhatom, hogy nagyon pozitívan fogadták a szükséglet szenvedők megsegítésére irányuló javaslatot.

Elnök úr, hadd térjek ki néhány, a mai nap folyamán elhangzott hozzászólásra. Először is, úgy vélem, nem szabad elfeledkeznünk róla, hogy a szegénység nem csak a tagállamok bizonyos területeire vagy régióira korlátozódik. Sajnos ez egy olyan kérdés, amellyel minden tagállamnak szembe kell néznie. Bár igaz, hogy a probléma mértéke és az annak orvoslására rendelkezésre álló eszközök nem egyformák az Európai Közösség különböző területein. A költségvetésnek a tagállamok számára történő elosztása, csakúgy mint a társfinanszírozás differenciált mértéke a kohéziós és a nem kohéziós országok esetében természetesen már most figyelembe veszi az egyes országok anyagi kapacitását. Ez azt jelenti, hogy az úgynevezett új tagállamok végső soron több pénzhez férhetnek majd hozzá, mint eddig.

Ami a költségvetést illeti, szeretném emlékeztetni Önöket, hogy valójában kétharmadával megemeltük a leginkább rászorulóknak megsegítését célzó program költségvetését – így az most 0,5 milliárd EUR –, és úgy vélem, hogy ez – az újonnan bevezetett társfinanszírozással együtt – segít majd a problémák enyhítésében. Véleményem szerint azt sem szabad elfelejtenünk, hogy a program önkéntes. Azok a tagállamok, amelyek rendelkeznek az e program helyébe állítható szociális rendszerrel, bizonyára nem szorulnak rá, hogy igénybe vegyék ezt a lehetőséget. Nem célunk, hogy ezzel helyettesítsük a tagállamokban már működő szociális politikákat, amelyeket bizonyos részben a nem kormányzati szervezetek működtetnek. A mi szándékunk az, hogy megerősítsük ezeket azáltal, hogy élelmiszert biztosítunk, ami véleményem szerint még mindig a közös agrárpolitika egyik központi célja.

Úgy hiszem, hogy az általunk javasolt változtatások a megfelelő irányba mutatnak. Úgy vélem, az intézkedések megalapozottak és kiegyensúlyozottak. A program – amely reményeink szerint a parlamenti szavazáson is átmegy – képes lesz választ adni a jövő kihívásaira. Nehéz lesz nem támogatni vagy ellenezni ezt a programot egy olyan helyzetben, mint most, amikor a munkanélküliség Európa-szerte drámai mértékben növekszik, amely folyamán egyre nagyobb mértékben nő azok száma, akik ki lesznek téve a szegénység veszélyének. Így hát várom e rendkívül felelősségteljes Parlament szavazásának végeredményét.

Czesław Adam Siekierski, előadó. – (PL) Szeretnék reagálni néhány, az előzőekben felvetett problémára. Először is azt mondtam, hogy ellenzem a társfinanszírozást, de azt is hangsúlyoztam, hogy jelenleg, a gazdasági válság idején egyre nő a szegény, munkanélküli emberek száma. Majd amikor 2011-ben vagy 2012-ben értékeljük a programot, eldöntjük, hogy társfinanszírozással folytatjuk-e vagy sem. Hagyjunk időt magunknak, ne a válság alatt változtassunk ezen.

Másodszor, osztom a Biztos asszony azon álláspontját, miszerint nehéz arra korlátoznunk magunkat, hogy csak az EU területéről származó élelmiszereket osszuk ki, mert ez megnövelné a költségeket és a program adminisztratív oldalát. Harmadszor, kövessük az Egyesült Államok példáját, ahol a farmtörvény értelmében óriási pénzüsségeket különítettek el a mezőgazdaság támogatására az ingyenes EBT kártyák (elektronikus vásárlói kártyák) finanszírozásával. Negyedszer, biztatom a programban eddig részt nem vevő országokat, hogy csatlakozzanak. A program előttük is nyitva áll. Ötödször, az e program részére elkülönített alapok nem korlátozzák a gazdák közös agrárpolitikához való hozzáférését, hiszen a KAP-on belül vannak megtakarításaink.

Végezetül, szeretnék visszatérni a kiindulási alapokhoz. Amint azt tudjuk, a KAP céljait a Római Szerződés fogalmazza meg. Ebben az áll, hogy a társadalom számára megfizethető áron kell élelmiszert biztosítani, míg a gazdák számára megfelelő szintű jövedelmet kell biztosítani. Azt mondhatjuk, hogy ezek elsősorban termelési feladatok, amelyek meghatározzák az alapvető termelési mennyiségeket. Másodszor, társadalmi feladatok, hiszen megfelelő árakról beszélünk – vagyis hogy a fogyasztók képesek legyenek megvásárolni az élelmiszereket; így a Római Szerződés meghatároz bizonyos szociális célokat. Harmadszor pedig, vannak gazdasági célok is, amelyek a gazdák megfelelő szintű jövedelmének biztosításához kapcsolódnak.

Ami a szegény, gyakran munkanélküli fogyasztók számára megfelelő árakat illeti, ez azt jelenti, hogy az élelmiszer jelentősen alacsonyabb áron, vagy akár ingyenesen kell, hogy elérhető legyen, természetesen bizonyos speciális programok keretében, speciális körülmények között. Összefoglalásképpen tehát a KAP is tartalmaz bizonyos szociálpolitikai elemeket.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra déli 12.00 órakor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), írásban. – (PL) Siekierski úr jelentése, amely a leginkább rászorulóknak számára történő élelmiszersegély-programról szól, felvet olyan, tanácsi rendeletekben szabályozott kérdéseket, amelyek a közös agrárpolitika finanszírozásához és bizonyos, e témakört érintő különleges intézkedésekhez kapcsolódnak. Olyan helyzettel állunk szemben, amely bizonyítja, hogy óriási szegénységgel és nélkülözéssel sújtott területek vannak az Európai Unióban. Leginkább a falvak és a kisebb városok lakói érintettek, akik között sok gyermek is található. A hivatalos statisztikák szerint körülbelül 80 millió európai él a szegénységi küszöb alatt. És félő, hogy a jelenlegi válság és az egyre növekvő munkanélküliség csak még tovább növeli ezt a riasztóan magas számot.

Az, hogy az Európai Unió legszegényebb lakosait célzó élelmiszersegély-program számára elkülönített összeg 305 millió EUR-ról 500 millió EUR-ra emelkedik, önmagában véve kedvező jel. Úgy vélem azonban, hogy a tagállamokban működő rendszereken is változtatni kell annak érdekében, hogy megszüntessük, vagy legalábbis jelentős mértékben visszaszorítsuk ezt a szegéyenteljes helyzetet. A nélkülözés legfőbb oka a munkanélküliség és a túlzottan magas élelmiszerárak (hasonlítsuk csak össze a gazdáknak fizetett felvásárlási árakat és az üzletek kiskereskedelmi árait). Ráadásul a szociális ellátórendszerünk is messze van a tökéletestől.

Végezetül szeretném egyértelműen hangsúlyozni, hogy alapvetően lényeges az, hogy a segélyprogram során szétosztott élelmiszer jó minőségű és ideális esetben friss legyen, valamint, hogy a helyi gazdaságokból származzon.

3. Kollektív jogorvoslat (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság kollektív jogorvoslattal kapcsolatos nyilatkozata.

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Elnök úr, amint azt tudják, a jogorvoslat mandátumom kezdete óta előkelő helyet foglal el a prioritásaim között. Úgy vélem, hogy az anyagi jogi jogosultságok akkor mutatják meg valódi erejüket, ha érvényesíthetők is, és ha hatékony jogorvoslat áll a fogyasztók rendelkezésére. Ma egyre gyakrabban, egyre több fogyasztót éri kár a kereskedők egyforma vagy nagyon hasonló jogellenes gyakorlatai folytán, amelyek kapcsán nem kapnak jogorvoslatot.

A Bizottság megvizsgálta a problémát, amivel a fogyasztók tömeges panasz esetén felmerülő jogorvoslati igényük gyakorlása során szembesülnek. Tanulmányokat végeztünk, megvitattuk a kérdést az érintett felekkel, felméréseket végeztünk, internetes konzultációt folytattunk, és nemrégiben kiadtunk egy zöld könyvet, amellyel kapcsolatban több mint 170 válasz érkezett be hozzánk.

Bár a konzultáció hivatalosan 2009. március 1-jén lezárult, azóta is folyamatosan érkeznek a visszajelzések, de azt már most elmondhatom, hogy minél több információra teszünk szert, annál inkább úgy véljük, hogy a probléma beigazolódott. Ezért az igazság és az egészséges európai gazdaság érdekében megoldást kell találnunk rá.

A kollektív fogyasztói jogorvoslatról szóló zöld könyv számos módot javasol a probléma kezelésére. A beérkezett válaszok előzetes elemzése azt mutatja, hogy az érintett felek érzékelik a kollektív jogorvoslat jelenlegi, a tagállamokban tapasztalható helyzetének elégtelen voltát. Általános egyetértés uralkodik azzal kapcsolatban, hogy további fellépésre van szükség annak érdekében, hogy a fogyasztók hatékony jogorvoslati lehetőségekkel élhessenek, és ezáltal helyreállhasson a piacba vetett bizalom.

A fogyasztói szervezetek minden tagállamban a kollektív jogorvoslat bírósági érvényesítését lehetővé tevő kötelező erejű intézkedéseket pártolja, összekapcsolva azokat más egyéb lehetőségekkel, mint például az alternatív vitarendezés (alternative dispute resolution, ADR) mechanizmusával. Az üzleti világ inkább ez utóbbit támogatja.

Néhány héten belül, amint feldolgoztuk a beérkezett válaszokat, közzétesszük azokat a visszajelzésekről szóló nyilatkozatunkkal együtt, és még a nyár előtt felvázoljuk azokat a lehetséges megoldási módokat, amelyekkel orvosolható lenne a tömeges panaszok problémája. Ez nem csupán a zöld könyvben szereplő négy lehetőség megismétlése lesz. A zöld könyvvel kapcsolatos konzultáció során érkezett válaszok fényében tovább fogjuk gondolni ezeket. A Bizottság az összes konzultáció eredménye alapján alaposan meg fogja vizsgálni a lehetséges megoldásoknak az érintettekre gyakorolt gazdasági és társadalmi hatását, beleértve

ebbe az azok által generált költségeket és hasznokat is. Május 29-én meghallgatást tartunk, amely során megosztjuk előzetes következtetéseinket az érintettekkel.

Szeretném hangsúlyozni, hogy bármely utat válasszuk is, nem fogjuk az Egyesült Államok által kijárt ösvényt választani. Mi ehelyett a saját, európai jogi kultúránkat fogjuk szem előtt tartani, és a tagállamok eddig tapasztalatait fogjuk figyelembe venni. Amint világossá válnak a lehetőségek, az Európai Parlament, a tagállamok és az érintett felek is meggyőződhetnek majd arról, ahogy én magam is meggyőződtem róla, hogy nem csak a probléma jelentkezik európai szinten, de a hatékony megoldást is ott lehet, és ott is kell megtalálnunk rá.

Miért szenvedjenek jó hírű vállalkozások olyan tisztességtelen versenytársak miatt, akik profitálnak abból, hogy nem kártalanítják a fogyasztókat? Szeretném hangsúlyozni a „kártalanítást”. Ez ugyanis a jogorvoslat lényege, amelyet elérni szándékozunk. Miért kellene a fogyasztóknak lemondaniuk a kártalanítást illető jogos igényükről, és miért kellene megbékélnie a társadalomnak a jóléttel és az igazságossággal kapcsolatos joghézagokkal?

Biztos vagyok benne, hogy találunk olyan megoldást, amely megteremti a megfelelő egyensúlyt a fogyasztók jogorvoslati igényeinek egyre jobb teljesítése és a megalapozatlan kérelmek elkerülése között. A hatékony jogorvoslat intézménye növelni fogja a fogyasztóknak mind a belső piacba, mind pedig az abba vetett bizalmát, hogy Európa tehet értük. Ez különösen fontos a jelenlegi pénzügyi és gazdasági válság nyers valóságában. Amint azt Önök is tudják, az elkövetkező hónapok során számos intézményi változásra kerül sor, ami a kollektív jogorvoslattal kapcsolatos munkánk időzítését és kivitelezését is befolyásolhatja.

Ami a Bizottságnak az európai trösztellenes szabályozás megsértésére vonatkozó kártérítési keresetekkel kapcsolatos kezdeményezését illeti, biztosíthatom Önöket, hogy a Bizottság osztja a Parlament azon véleményét, miszerint ennek a két, kollektív jogorvoslatra vonatkozó kezdeményezésnek következetesnek kell lennie. Ez azonban nem azt jelenti, hogy a különböző intézkedéseknek ugyanazokkal az eszközökkel kell elérniük ugyanazokat a célokat. Arról is éppígy biztosíthatom Önöket, hogy én magam továbbra is személyes elkötelezettje maradok ennek az ügynek, és mandátumom lejártáig ugyanolyan lendülettel fogok rajta dolgozni, ahogy az eddigiekben is, számítva természetesen a Parlament szíves segítségére és támogatására.

Malcolm Harbour, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, örömmre szolgál, hogy ismét itt üdvözölhetjük a Házban Kuneva biztos asszonyt. Biztos asszony, hadd éljek az Ön kifejezésével, miszerint nagy lendülettel és energiával dolgozik a fogyasztók érdekeinek védelmében, amit e Ház és bizottságunk minden tagja elismeréssel övez, és biztatja Önt, hogy a továbbiakban is végezze ugyanígy ezt a munkát.

Ami a kollektív jogorvoslatra vonatkozó javaslatot illeti, úgy vélem, az Ön megközelítése pontosan megfelelő. Mi is következetesen hangoztatjuk, hogy ez egy különösen összetett kérdés. Nem csak az európai szintű intézkedéseket foglalja magában, hanem a nemzeti és regionális jogszabályokkal való összeegyeztethetőség bonyolult kérdését is, úgy, hogy – ahogy Ön is említette – a fogyasztók álljanak a kérdés központjában.

Ön is következetesen kiáll azon véleménye mellett, hogy a belső piacba és a határokon átnyúló kereskedelembe vetett fogyasztói bizalom az egyik legalapvetőbb kérdés, amellyel foglalkoznunk kell, máskülönben a fogyasztók nem élhetnek a hozzáférés jogával, és azt a jogukat sem tudják érvényesíteni, hogy választhassanak a határokon átnyúló szolgáltatások között. Úgy vélem, ez a ma tárgyalt kérdés tekintetében is központi helyen szerepel.

Mindenekelőtt úgy vélem, a megoldások időzítése és komplexitása lényeges kérdés, mivel bár Ön a megoldások széles körét említette, nyilvánvaló, hogy azok, amelyek új európai szintű igazságszolgáltatási mechanizmusokat igényelnek, sokkal hosszabb idő alatt fognak megszületni, és valószínűleg sokkal vitatottabbak lesznek, mint néhány alternatív vitarendezési megoldás bevezetése vagy a már meglévő fogyasztói együttműködési intézkedések alkalmazása. Azt hiszem, mindannyian, akik tagjai vagyunk ennek a bizottságnak, emlékszünk arra, hogy a fogyasztókkal kapcsolatos megerősített együttműködés aspektusával az előző Parlament idején foglalkozott a bizottságunk, és szeretnénk látni e terület még hatékonyabb működését. Úgy vélem, létezik olyan eszköz, amely által biztosítható a fogyasztók számára az a jogorvoslat, amelyet igényelnek, nem csak a kollektív jogorvoslat terén, hanem a határokon átnyúló kereskedelemmel kapcsolatos panaszok még sokkal hatékonyabb kezelése terén is. Amennyiben érzékeljük e kérdés elsődlegességét, és megfelelő időzítéssel és munkatempóval ki tudjuk dolgozni a legjobb megoldásokat, azt javasolom, ezen út mentén haladjunk tovább.

Evelyne Gebhardt, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Biztos asszony, köszönöm, hogy a Szocialista Képviselőcsoportot is bevonják az Európai Parlament kezdeményezésébe, és hogy foglalkozhatunk ezzel az üggyel, mivel ez lényeges kérdés a polgárok számára.

Itt van például a mobiltelefonom. Számos fiataltól hallom, hogy sok gondja akad ezzel, mert egy-egy szerződésnek köszönhetően, amelyre tudtán kívül kötelezte el magát – csengőhangokkal kapcsolatban, például – havonta bizonyos pénzüsszeget vonnak le számlájáról, öt, hat, hét, akár nyolc hónapon keresztül is. 5 EUR miatt senki nem megy bíróságra, de ha egymillió polgár tapasztalja ugyanazt, és ha egy vállalkozás így jogtalanul szerez 5 millió EUR-t, az már bizony kimeríti az Európai Unió más, korrekt magatartást folytató cégeivel szembeni tisztességtelen verseny fogalmát. Ezért rendkívül fontos, hogy foglalkozzunk e kérdéssel.

Mindazonáltal az is fontos ezeknek az embereknek a számára, azon fiatalok és szülők számára, akik szembesülnek ezzel a gonddal, hogy legyenek olyan jogi eszközeik, amelyek erősítik őket. Most, amikor Európa egyre szorosabban összenő, amikor az emberek az interneten vásárolnak, lényeges, hogy e jogi eszközöket határokon átnyúló eszközökként hozzuk létre, hogy valóban megfelelő módon lehessen élni velük. Ezért, képviselőcsoportom véleménye szerint, pontosan az efféle eszközök által biztosított csoportos fellépés az, amit egyértelműen vizsgálnunk kell annak biztosítása érdekében, hogy az használható legyen az Európai Unió területén. Azonban, ahogy azt Ön is említette, biztos asszony, oly módon kell megterveznünk ezeket az eszközöket, hogy megelőzhetőek legyenek azok a szélsőséges esetek, amelyeknek például az Egyesült Államokban lehetünk tanúi; ehelyett a saját jogrendszerünkhöz kell igazítanunk őket. Dolgozunk kell ezen, így hát reméljük, hogy az elkövetkezendő hónapok során is napirenden marad ez a kérdés.

Biztos asszony, tudja jól, hogy Ön mellett állunk ez ügyben. Ha a polgárok jogainak megerősítéséről van szó, mi szociáldemokraták mindig partnerek vagyunk.

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, biztos asszony, köszönöm a lehetőséget, hogy részt vehetek ebben a vitában. Örömmre szolgál, Kuneva asszony, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportjának kérésére jelentősen közbenjárt annak érdekében, hogy a kollektív jogorvoslatra vonatkozó javaslatot átvegyük a Versenypolitikai Főigazgatóságtól, amely kezdetben az egyesült államokbeli modell alapján tervezte szabályozni ezt a területet, továbbá hogy ehelyett horizontális megközelítést alakítsunk ki, és valóban mindenkit egyformán kezeljünk az Európai Unió területén – a kis- és középvállalkozásokat, a fogyasztókat, a munkavállalókat és a vállalkozókat. Ez egy lényeges lépés előre, amelyet nagyon konstruktív és pozitív módon áll szándékunkban támogatni.

Tudatában vagyunk, hogy számos egyedi esetben természetesen egy, a kollektív jogok megerősítését célzó közösségi igény sikeresebbnek tűnik, mint az egyéni jogérvényesítés. Továbbra is meggyőződésünk azonban, hogy a leginkább a fogyasztókat védő együttes nyereségfelfőlézési kereset nem kollektív jogorvoslat, hanem az effajta igények közösségi érvényesítése, például olyan nyereségfelfőlézési keresettel, mint amilyen a német jogban is létezik a tisztességtelen verseny ellen, mivel az egyes fogyasztó nagyon alaposan meg fogja gondolni, hogy nyújtson-e be ügyvédi segítséggel kollektív jogorvoslati igényt 4,99 EUR miatt, vagy hogy többet érne-e, ha például ezeket az igényeket folyamatosan nyilvánosan ellenőrizné egy ombudsman, és amelyeket a megfelelő módszerekkel érvényesíteni lehetne. Így a tekintetben, hogyan lehetne összekapcsolni ezeket az elemeket, úgy vélem, alaposan meg kell fontolnunk, hogyan segíthetjük a leghatékonyabb módon a fogyasztókat, mivel a fogyasztóknak gyakran nincs idejük ügyvédhez fordulni, viszont gyors és könnyen elérhető segítséget szeretnének kapni.

A második pont, amelyet lényegesnek találok – és ezen a téren szintén remek munkát végzett az Ön Főigazgatósága – az, hogy az egyik legérdekesebb elem egy, a brüsszeli bajor képviselőletben folytatott vita volt, amelynek keretében válaszul arra a kérdésre, hogy az európai jogi eszközök alkalmazásával ki tudjuk-e kerülni az amerikai típusú kollektív jogorvoslati formákat, a Főigazgatóság egyik képviselője határozottan azt mondta: nem, nem tudjuk. Ez a mi véleményünk szerint azt jelenti, hogy nem hagyhatjuk teljesen figyelmen kívül azt a modellt. Folytatnunk kell az ezzel kapcsolatos megbeszéléseket, ám óvatosnak kell lennünk, és az egyeztetésekbe be kell vonnunk a tagállamokat és azok jogi lehetőségeit is, hogy végül azt érjük el, amit mindannyian szeretnénk, egy nagyszerű európai modellt, amely különösen vonzó a fogyasztók számára, és ugyancsak védi a kis- és középvállalkozások érdekeit is.

Arlene McCarthy (PSE). – Elnök úr, tudom, hogy a biztos asszony tisztában van vele, hogy holnap 4000 fogyasztó megy az Egyesült Királyság Legfelsőbb Bíróságára, hogy kártalanítsák azokat a súlyos allergiás reakciókért, kórházi kezelésre szorulásért és halálesetekért, amelyeket egy olyan kanapéban és háztartási eszközökben használt vegyi anyag okozott, amelyet mára már betiltottak az Európai Unióban. Franciaország,

Svédország és Lengyelország hasonló esetekről és károsodásokról számolt be. Európa-szerte potenciálisan több ezer fogyasztó szenvedhetett komoly károsodást e mérgező vegyi anyag miatt.

Úgy vélem, hogy a polgárok támogatják az európai beavatkozást, ha azt látják, hogy az valóban segíti a fogyasztókat valós problémáik kezelésében. Ezekben az esetekben a valódi segítség azt jelenti, hogy a termékek és szolgáltatások vásárlása kapcsán megadja nekik a kollektív fellépés jogát. Ezért bizottságunk online konzultációt indított a Bizottság fogyasztói jogokra vonatkozó javaslatával kapcsolatban. Számos válasz érkezett be hozzánk, amelyek közül nagyon sok – üzleti és fogyasztói válasz – világított rá, milyen nagy szükség van a határokon átnyúló jogorvoslathoz való hatékony hozzáférésre.

Véleményem szerint van elég, a mérgező kanapéhoz hasonló eset, elegendő meggyőző bizonyítékkal annak igazolására, hogy szükség van a kollektív jogorvoslati lehetőségek széles spektrumára, nem csak az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés javítása érdekében, hanem épp ilyen mértékben azért is, hogy elrettentsünk mindenkit az illegális vagy tisztességtelen üzleti gyakorlatok alkalmazásától. Bizottságunkban természetesen azt szeretnénk, hogy olcsó, megfizethető eszközök álljanak a fogyasztók rendelkezésére, mint például az ADR, de úgy vélem, hogy a mai vita legelsősorban azon gyakorlati módok meghatározásáról szól, amelyek révén valódi segítséget nyújthatunk fogyasztóinknak és polgárainknak, és amelyekkel biztosíthatjuk, hogy tisztességes bánásmódban részesüljenek, és valódi jogorvoslati lehetőségekkel élhessenek.

Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, azzal szeretném kezdeni, hogy elviekben mi is üdvözljük az Európai Bizottság javaslatát és ezt a zöld könyvet.

Amint azt a korábban felszólalók már elmondták, kétségtelen, hogy a „tömeges” jelenség, miszerint relatíve kis összegeket veszítenek az emberek, nagyon sokakat érint. Az egyes ember vesztesége ugyan csekély, ám ha mindezeket összeadjuk, óriási összeget kapunk. Szükségünk van egy olyan eszközre, amellyel felléphetünk e probléma ellen. Véleményem szerint helyes efféle megoldáson gondolkodni.

Hogy továbbra is a pozitívumoknál maradjak, azt a tényt is üdvözlöm, hogy az Egészségügyi és Fogyasztóvédelmi Főigazgatóság zöld könyvében az alternatív vitarendezési mechanizmusokra is határozottan nagy hangsúlyt fektetett. Ez nagymértékben különbözik a Versenypolitikai Főigazgatóság fehér könyvétől, amelyet tegnap vitattunk meg itt a Házban, és amely szinte teljes mértékben mellőzte a peren kívüli vitarendezés lehetőségét. Úgy gondolom, hogy az Egészségügyi és Fogyasztóvédelmi Főigazgatóság messzebbre jutott zöld könyvében, mint a Versenypolitikai Főigazgatóság tagjai.

Mindazonáltal szeretnék két dolgot egyértelművé tenni, amelyeket véleményem szerint kritikus hozzászólásként kell értékelni. Néhány perc múlva, délben, a Parlament el fogja fogadni a Versenypolitikai Főigazgatóság fehér könyvéről szóló, általam készített jelentést. E Ház elsőprő többségének támogatása mellett fogjuk kérni, hogy az Európai Bizottság horizontális megközelítést válasszon e kérdés kezelése kapcsán.

Nem köthetünk ki az ágazati eszközöknél: egy dolog a fogyasztóvédelem számára, egy másik a trösztellenes törvény, egy harmadik a tőkepiac számára, esetleg egy negyedik megoldás a környezetvédelem, egy ötödik a szociális ügyek kezelésére – amelyek közül mind ellentmond egymásnak, mind beleavatkozik a tagállamok jogrendszerébe, ami végül olyan összeviszasságot eredményez, amelyet egyetlen jogász sem lesz képes kezelni. Sok ilyen példát láttunk már a múltban. Elég csak a szakmai képesítések elismeréséről szóló irányelvről folytatott vitára gondolni, amelyet később szintén összefogtunk egyetlen jogi eszközbe, mert a szétdaraboltság tarthatatlan volt. A Bizottságnak nem kellene ez ügyben újra elkövetnie ezt a hibát. Kezdetől fogva horizontális megközelítést kellene támogatnia. Ez a Parlament egyértelmű álláspontja, amint az a következő percekben nyilvánvalóvá is válik majd.

Még egy utolsó megjegyzés: nagy örömmel üdvözlöm, hogy egyetértünk abban, hogy nem akarunk egy olyan kártalanítási kereset ipart, amely az amerikai modellen alapul, amelynek éves forgalma 240 milliárd USD, amelyből végső soron csak az ügyvédek profitálnak, míg a fogyasztóknak semmi sem jut. Mi az eredeti, európai jogi rendelkezésekre akarunk támaszkodni, és meg akarjuk tartani a hagyományos jogrendszerünket és annak értelmezését.

Martí Grau i Segú (PSE). – (ES) Elnök úr, egy határok nélküli piacon, amilyen Európa, az egészséges verseny biztosítása mellett az is lényeges, hogy ugyanilyen buzgalommal védjük a fogyasztókat is.

Az elmúlt fél évszázad során a kereskedelmi határok lehulltak a termékek előtt, a fogyasztók előtt azonban nagyrészt még mindig ott tornyosulnak.

A tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot a fogyasztók gyakran nem is jelentik, a fogyasztóvédelmi szervezetek pedig nem is üldözik amiatt az általánosan elterjedt nézet miatt, miszerint nehéz kártalanítást kapni.

A kollektív jogorvoslat sok energiát megspórol, ha egy ügy sokakat érint, és sokkal nagyobb esélyt kínál arra, hogy kártalanítási megállapodás jöjjön létre. Mivel az Európai Unió területén zajló gazdasági tranzakciók nagy része határokon átnyúló jellegű, a kollektív jogorvoslatához való jogot sem szoríthatjuk a nemzeti határok közé.

Európa egészét átölelő valódi kezdeményezésre van szükségünk, amelynek ahhoz, hogy hatékonyan működhessen, bizonyos mértékben a már meglévő nemzeti rendszerekkel harmonizálnak és egy vonalba esőnek kell lennie. A választott modellnek azt kell célul tűznie, hogy könnyű hozzáférést biztosítson a rendszerhez a fogyasztók számára, és hogy elkerülje a túlzott költségeket és a bürokráciát.

Ezért úgy vélem, hogy prioritásként kell kezelnünk az alternatív vitarendezési eljárásokat, mivel ezek nagyobb rugalmasságot, valamint egyszerűbb és kevésbé költséges jogi eljárást kínálnak.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, nagy egyetértés van a Házban a tekintetben, hogy nagyobb védelmet kell biztosítanunk a fogyasztók számára, különösen ott, ahol a kis összegű egyéni veszteségek nagy mennyiségben már jelentős problémát okoznak, hiszen az emberek nem tartják lehetségesnek és nem látják értelmét, hogy egyéni kereseteket nyújtsanak be. A kérdés az, hogyan kellene megszervezni a fogyasztóvédelmet és annak javítását. E tekintetben, úgy vélem, nagyon fontos – és ezért rendkívül hálás vagyok a Bizottságnak –, hogy határozottan azt mondhatjuk, hogy meg akarunk vizsgálni minden alternatívát, fel akarjuk mérni ezen összetett kérdés minden aspektusát, és hogy csak ezek alapos megfontolása után határozzunk a megoldásokról.

Ezzel összefüggésben szeretnék kitérni egy további szempontra, amely eddig még nem került említésre. Már eddig is tapasztaltuk – és a jövőben egyre inkább ez lehet a helyzet –, hogy a nem kormányzati szervezetek és más fogyasztóvédelmi egyesületek számára a lehetőség, hogy tömeges keresetek benyújtását szervezik meg, reklámmá válik. Ennek a veszélyével mindenképpen számolnunk kell, vagyis nehogy az legyen a vége, hogy azokat segítjük, akik nem szorulnak rá, akiknek viszont segítségre van szükségük, azokat magukra hagyjuk.

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretném megköszönni mindenki értékes hozzászólását. Bizonyos módon a legtöbb vélemény ismerős számomra, hiszen pontról pontra megvitattuk azokat a lényeges részeket, amelyek a leginkább aggasztották Önöket, amelyeket a leginkább reméltek az európai kollektív jogorvoslati lehetőséggel kapcsolatban.

Szeretném még egyszer hangsúlyozni, hogy teljes mértékben egyetértünk abban, hogy nem szeretnénk bevezetni az európai kultúrába az amerikai jellegű kollektív keresetindítási rendszert. Tudom, hogy ez az egyik legnagyobb aggodalmuk. Amint azt McCarthy asszony is említette, ez a dolog a károkról szól. Az Egyesült Királyságban már folyik egy ilyen ügy, ám ennek semmi köze ahhoz, amiről ma vitát folytattunk, és ahhoz, amire, mint következő lépésekre, javaslatot fogok tenni.

E tekintetben szeretném hangsúlyozni a következőket. Annak ellenőrzése, hogy valóban szükség van-e kollektív jogorvoslatra: igen, ezt tesszük, és a zöld könyv után is tovább folytatjuk ennek vizsgálatát. Az alkotmányos megszorítások tiszteletben tartása: igen. Az amerikai típusú kollektív jogorvoslat elkerülése: igen. A kártalanítás biztosítása, beleértve a fogyasztó minden felmerülő költségét, ugyanakkor mindenféle büntető jellegű kérelem kizárása: igen, ebben gondolkodunk. Méltánytalan keresetek benyújtásától való elriasztás, amire Rack úr utalt: igen. Alternatív vitarendezési megoldások támogatása: természetesen, hiszen ez a legkevésbé időigényes, leginkább költségkímélő és legegyszerűbb megoldás mind a fogyasztók, mind az üzletek számára, és figyelembe veszi a szubszidiaritás elvét is.

E néhány szóval azt szeretném csak mondani, hogy teljes mértékben tisztában vagyunk a feladattal, és készek vagyunk rá, hogy szembenézzünk az általa jelentett kihívásokkal, és hogy jó javaslatot készítsünk, lépésről lépésre kialakítva Önökkel az egyetértést és a közös értelmezést.

Amit igazán nagyra értékelek a mai napban, az az, hogy mindannyian felismertük: egy problémával állunk szemben, és készek vagyunk kezelni ezt a problémát. Ez remek kiindulási alapot jelent a viták következő szakaszai számára. Mivel ez kihívást jelent számunkra, amellyel szembe kell néznünk, szeretném külön hangsúlyozni azt, amire Lehne úr utalt – a közös, horizontális megközelítést, amelyet Kroes biztos asszonnal közösen kell alkalmaznunk. Kroes biztos asszony és jómagam, csakúgy, mint a bennünket segítő szolgálatok

szorosan együttműködünk annak érdekében, hogy biztosítsuk kezdeményezéseink következetes és szinergiákat teremtő mivoltát.

A következetesség elve nem feltétlenül zárja ki azt, hogy speciális helyzetek speciális megoldásokat igényelnek. A két kezdeményezés mindegyike egy adott dologra összpontosít. Míg a fogyasztóvédelmi zöld könyv a fogyasztóvédelmi jogszabályok megsértése esetére vonatkozó jogorvoslással foglalkozik, a versenyjogi fehér könyv szigorúan csak a versenyjog megsértésének eseteivel. További lényeges különbség a két kezdeményezés közt, hogy míg a fogyasztóvédelmi zöld könyv csak a fogyasztók számára biztosítandó jogorvoslással foglalkozik, a versenyjogi fehér könyvben javasolt jogorvoslati mechanizmus mind a fogyasztók, mind a vállalkozások számára hasznos lehet.

Az előttem álló feladat annak elérése, hogy hatékony jogorvoslati módszert dolgozzunk ki a fogyasztóink számára, amely által visszaállíthatjuk a piacba vetett bizalmukat. Az előzetes megbeszélések alapján elmondhatom, hogy tudom, hogy az Európai Parlament támogatja e cél elérésében tett erőfeszítéseinket. Hadd emeljem ki ismét, hogy a Parlament, csakúgy, mint a tagállamok és az ebben érintettek biztosak lehetnek benne, hogy nemcsak a probléma létezik, hanem hatékony és kiegyensúlyozott megoldás is lesz rá – lehet, és fogunk is találni ilyet, mégpedig európai szinten.

Szeretném megköszönni Önöknek, hogy részt vettek ebben a gyümölcsöző vitában, és köszönöm értékes véleményeiket. Alig várom, hogy az elkövetkezendő hónapok során tovább dolgozhassam Önökkel ezen az ügyön.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Ioan Lucian Hămbășan (PPE-DE), írásban. – (RO) Szeretnék gratulálni az Európai Bizottság arra irányuló erőfeszítéseire, hogy javítson azokon a módszereken, amelyek révén a fogyasztók Európa-szerte gyakorolhatják jogaikat. A zöld könyvben felvázolt lehetőségeket alaposan meg kell vitatnunk. Az azonban már most bizonyos, hogy a 4. számú lehetőség, amely bevezetné az „opt-out” típusú kereseteket, amelyek részesedést kínálnak a fogyasztóvédelmi szervezeteknek a kártérítési összegekből, nem fenntartható (nem járható).

Ha szeretnénk növelni a fogyasztók belső piacba vetett bizalmát, a 2. és 3. sz. javaslat valamilyen kombinációján kell gondolkodnunk. Más szóval, létre kell hoznunk a nemzeti végrehajtó közhatalóságok olyan európai hálózatát, amelyet szélesebb jogkörrel ruházunk fel, hogy hatékonyan beavatkozhasson a nemzetközi (külföldi) keresetek ügyében. Továbbá át kell tekintenünk a vitás ügyek megoldásának alternatív módszereit is, és amennyiben szükséges, új mechanizmusokat kell bevezetnünk, amelyek a bíróságokon kívül is hatékonyabbá teszik a fogyasztói jogok érvényesítését.

Végezetül szeretném kiemelni, hogy a kollektív jogorvoslati mechanizmusok tekintetében biztosítanunk kell a horizontális megközelítés alkalmazását, mert ezáltal kerülhető el a nemzeti jogi szabályozás szétaprózódása, és így alakíthatunk ki egy egységes, minden tagállam számára közös jogi eszközt.

(Az ülést 11.35-kor felfüggesztik, majd 12.05-kor újra megnyitják.)

ELNÖKÖL: ONESTA ÚR

alelnök

4. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

(A szavazás eredményének részleteit: lásd a jegyzőkönyvben)

*

* *

Monica Frassoni (Verts/ALE). – (IT) Elnök úr, csak néhány szó, amíg a képviselőtársaim helyet foglalnak.

Változtattunk az eljárási szabályzaton, mert túl sok időt szántunk eredménytelen vitákra, és úgy határoztunk, hogy nem tartunk vitát az Auken-jelentésről. Jó félórát vesztegettünk el, amely alatt semmire sem jutottunk,

holott sokkal többet ért volna, ha egy olyan szöveget vitathatunk meg, amely nagy jelentőséggel bír a polgárok számára.

Elnök. – Hozzászólását továbbítani fogjuk az illetékes testületeknek.

*

* *

4.1. Fehér Könyv az EK trösztellenes szabályainak megsértésén alapuló kártérítési keretokról (A6-0123/2009, Klaus-Heiner Lehne) (szavazás)

4.2. Élelmiszerek elosztása a leginkább rászorulóknak részére ("az egységes közös piacszervezésről" szóló rendelet módosítása) (A6-0091/2009, Czesław Adam Siekierski) (szavazás)

- A szavazás előtt

Czesław Adam Siekierski, előadó. – (PL) Elnök úr, a Közösségben leginkább rászorulóknak szánt élelmiszerelosztási programról szóló mai jelentés elfogadásával azt a kedvező jelzést küldjük az uniós polgárok felé, hogy az Európai Unió ingyen élelmiszerekkel támogatja a leginkább rászorulókat és a Közösség legszegényebb lakosait. Az élelmiszerelosztási program, az iskolagyümölcs és az iskolatej programhoz hasonlóan megváltoztatja az EU-val szembeni hozzáállást, ezáltal az EU barátságosabbá válik, és közelebb kerül két fontos társadalmi csoporthoz – a leghátrányosabb helyzetűekhez és a fiatalokhoz. Ezért kérem, szavazzák meg a jelentést. Ha megszavazzuk, azzal megmutatjuk, hogy az Európai Parlament közel áll az emberekhez és a problémáikhoz.

(Taps)

4.3. Az EU és India közötti szabadkereskedelmi megállapodás (A6-0131/2009, Sajjad Karim) (szavazás)

4.4. Alvállalkozók társadalmi felelőssége a termelési láncokban (A6-0065/2009, Lasse Lehtinen) (szavazás)

4.5. Élelmiszerárak Európában (A6-0094/2009, Katerina Batzeli) (szavazás)

- A szavazás előtt

Katerina Batzeli, előadó. – (EL) Elnök úr, igen érdekes eredményt kapnánk, ha összehasonlíthatnánk a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság jelentéséről szóló, valamint a negyven képviselő és a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport által benyújtott alternatív állásfoglalási indítványáról szóló szavazást. A következő eredményt kapnánk:

- először is, hogy összesen 15 javaslatot módosítottak anélkül, hogy erről értesítés érkezett volna;

- másodsor, hogy a mennyiségi kérdésen túl és azon kívül ott van az a politikai kérdés is az alternatív javaslattal kapcsolatban, hogy az eltöröl a kiterjedt kis- és nagykereskedelmi láncok szerepére és felelősségére vonatkozó minden utalást;

- harmadszor, hogy az Európai Parlament írásbeli nyilatkozata azon 439 képviselő aláírásával, akik a fióktelepek ellenőrzését és a tévedések megfelelő kezelését akarják, késedelem miatt elévül; és

- negyedszer, hogy minden tisztességtelen kereskedelmi politikát eltöröltek vagy megszüpítettek, és ez egészen addig elmegy, hogy visszautasítják az egész Európát átfogó, a gazdaságokat és a fogyasztói árakat tartalmazó adatbázis létrehozására vonatkozó ajánlást, amely minden uniós polgár és fogyasztó számára hozzáférhető lenne.

A Mezőgazdasági Bizottság és a magas szintű csoport célkitűzése a versenyképes gyakorlatok és a belső piac átláthatóságának vizsgálata, az élelmiszeripari ágazaton belül. Ma mindannyiunkat mérlegre tesznek.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (FR) Elnök úr, ez a nyilatkozat újra csak megdöbbenő.

Mindösszesen annyit akartam mondani a képviselő kollégáknak, hogy én vagyok az alternatív állásfoglalás egyik szerzője. Az Európai Unióban vagyunk, nem a Szovjetunióban.

(Taps)

Elnök. – Bizonyos vagyok benne, Lulling asszony, hogy ez a részlet nem került el a Ház képviselőinek figyelmét, ám azért adtam meg a szót az előadónknak, mert nem volt lehetősége a vita alatt felszólalni. Mint tudja, két perce van a felszólalásra; ennek megfelelően az előadó két percig teljes szabadságot élvez. Ezt tartottuk tiszteletben.

4.6. A kiterjedt spanyolországi urbanizáció hatása az európai polgárok egyéni jogaira, a környezetre és az uniós jog alkalmazására, a beérkezett petíciók alapján (A6-0082/2009, Margrete Auken) (szavazás)

- A szavazás előtt

Michael Cashman (PSE). – Elnök úr, szeretném felhívni a Ház figyelmét egy elvi kérdésre, szeretném visszavonni a nevem a Szocialista Képviselőcsoport Auken-jelentésre vonatkozó alternatív állásfoglalásra irányuló indítványáról. Továbbá, miután öt éven át dolgoztam a problémán, szeretném tájékoztatni a képviselőket, hogy az alternatív állásfoglalásra irányuló indítványok ellen, az Auken-jelentés mellett fogok szavazni.

(Taps)

Margrete Auken, előadó. – (DA) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Európai Unió polgárai, ez a jelentés a Petíciós Bizottságban végzett alapos munka eredménye, amelyben minden képviselőcsoport képviseltette magát. Szeretnék köszönetet mondani mind az elnöknek, mind az árnyékelőadónak kitűnő munkájukért. A bizottság véleményének előadójaként, én, személyemben, teljes meggyőződéssel az ügy elkötelezett híve voltam. Természetesen ez az ügy óriási hatással bírt a Spanyolországban élő uniós polgárok tízezreinek életére, és mind a spanyol vidéket, mind pedig a gazdaságot érintette. A jelentést, miután kétharmados többséggel elfogadták, a bizottság jóváhagyta. A szöveg igen átfogó, és a spanyol urbanizáció számos eltérő aspektusa között tesz különbséget.

Itt van, például, az uniós polgárok alapvető jogainak problémája, amely magában foglalja a törvényesen szerzett tulajdonhoz való jogot is. Az Európai Parlament már elkötelezte magát e jogok tiszteletben tartása mellett, és ez minden tagállamra nézve kötelező érvényű. Itt van továbbá a kiterjedt urbanizáció környezetre gyakorolt, katasztrofális hatásának problémája, amely különösen a parti területeken és a spanyol szigeteken érezhető, de jelen van más területeken, pl. Madrid környékén is. De probléma az 1988-as, part menti övezetéről szóló spanyol törvény újjáéledése is, amely most hirtelen sok embertől tagadja meg azt a jogot, hogy a saját otthonában élhessen – sőt, egyes esetekben még ezen otthonok lerombolását is eredményezte. Aztán itt van az a probléma, amely a több ezer állítólag törvénytelen módon épített házból ered, amelyeket, bár az önkormányzatok jóváhagyásával épültek, később mégis törvénytelennek nyilvánítottak, aminek következtében az ártatlan vevők váltak a korrupt urbanizációs gyakorlatok áldozatává. Végül itt van a jogbiztonság hiányának és az ingatlanbotrányok áldozatai megfelelő kártalanításának problémája.

Nincs kétségem afelől, hogy kik a felelősek e kiterjedt szabálysértésekért, és sajnálom, hogy az önkormányzatok és regionális hatóságok által elkövetett szabálysértések aláásták mások azon próbálkozásait, amelyek olyan fenntartható fejlődésre irányultak, ahol az egészséges gazdaság, valamint a környezet és a kulturális örökség tiszteletben tartása kéz a kézben jártak volna. A jelentés valódi vitát érdemel, amelyben minden vélemény elhangozhat. Elfogadhatatlan, hogy az új szabályaink ezt megakadályozzák. Ezeket a szabályokat meg kell változtatni, amilyen hamar csak lehet, különösen, ha olyan jelentésekről van szó, amelyek az Unió polgárainak panaszaival foglalkoznak. Arra kérem önöket, ne fogadják el a két alternatív állásfoglalást. Bár az én jelentésem alapult, nem pártatlanok. Nem a bizottság által megszavazott részletes és tényleges értékeléseket tükrözik.

4.7. A transzatlanti kapcsolatok állása az amerikai választásokat követően (A6-0114/2009, Francisco José Millán Mon) (szavazás)

4.8. Átmeneti kereskedelmi megállapodás Türkmenisztánnal (szavazás)

- A szavazás előtt

Daniel Caspary, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a 170. cikk (4) bekezdésének értelmében az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja nevében kérem az állásfoglalásról és a jelentésről való zárószavazás elhalasztását a következő plenáris ülésig.

A tegnapi vita során világossá vált, hogy a parlamenti többség egyet tudna érteni az időközi megállapodás aláírásában, még ha nehezebbre is esne ez. Sok képviselő azt reméli, hogy a többéves holtponthoz ez a megállapodás új minőségű párbeszédet tenne lehetővé az Európai Parlament és Türkmenisztán között. Ugyanakkor a képviselők többsége számára fontos, hogy ne adjunk teljesen szabad kezet a Bizottság és a Tanács számára. A Parlamentnek biztosítékokra van szüksége a Bizottságtól és a Tanácstól, hogy amennyiben az emberi jogok helyzete tovább romlik, a Parlament kérelmére komoly megfontolás tárgyává teszik a megállapodás felfüggesztését. Tegnap a Bizottság sajnálatos módon csupán feltételesen, a Tanács pedig egyáltalán nem egyezett bele ebbe a kérésbe. Ezért a képviselőcsoportom nevében kérem mindkét zárószavazás elhalasztását mindaddig, amíg meg nem látjuk a megfelelő kötelezettségvállalást a Tanács és a Bizottság részéről.

(Taps)

Elnök. – Az eljárási szabályzat 170. cikke (4) bekezdésének értelmében az imént egy képviselőcsoport szólalt fel. Az eljárás értelmében van-e felszólaló, aki ellene vagy mellette szeretne szólni?

Jan Marinus Wiersma, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, tökéletesen egyetértek kollégáinkkal, Caspary úrral abban, hogy nemcsak az állásfoglalásról szóló zárószavazást kellene elhalasztani, hanem a jelentésről – a hozzájárulási jelentésről – szóló szavazást is, mert a tegnapi vita során világosan megmutatkozott, hogy különösen a Tanács nem áll készen arra, hogy elegendő alkalmat és lehetőséget adjon az Európai Parlamentnek, hogy az valóban figyelemmel kísérhesse a türkmenisztáni helyzetet, és befolyásolhassa is azt egy ilyen egyezmény alapján. Minthogy nem kaptunk elegendő biztosítékot, mi is támogatjuk Caspary úrnak a szavazások elhalasztására vonatkozó javaslatát.

Elnök. – Szavazásra bocsátom a szavazás elhalasztására vonatkozó kérelmet.

(A parlament úgy határoz, hogy elhalasztja a zárószavazást)

Daniel Caspary (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, a kérelem csak a zárószavazások elhalasztására vonatkozott, a módosításokról szóló szavazásra nem.

Elnök. – Mi a szolgálatoknál nem kaptunk erről tájékoztatást. Akkor tehát a csak a végső szavazást halasztjuk el. Felhívom a figyelmet, hogy először a módosításokról fogunk szavazni.

Daniel Caspary (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, az én kérelmem csupán a két zárószavazás elhalasztására vonatkozott, és arra, hogy szavazhassunk a módosításokról, így csak a zárószavazásokat kell az egyik következő plenáris ülésre halasztani.

Elnök. – Valóban, egészen mást értettek a szolgálatok, természetesen azonban követjük az előadóinkat.

Ezért, ha helyesen értettem, a Türkmenisztánról szóló jelentés módosításairól fogunk szavazni, nem az ön jelentéséről. Majd pedig megállunk a zárószavazás előtt.

- A 2. módosításra vonatkozó szavazás előtt

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, a képviselőcsoportom által előterjesztett kitűnő módosítás, amely lehetővé teszi számunkra, hogy valódi hangsúlyt helyezünk az emberi jogok kérdésére, még jobb lenne, ha a „megállapodás aláírásának lehetősége” helyett „a megállapodást ratifikáló folyamat véglegesítésének lehetősége” szerepelne benne, mivel ez a megfelelő kifejezés.

Elnök. – Ez jogi kérdés.

Kérem, álljanak fel azok a képviselők, akik ellenzik!

Nem látom, hogy negyven képviselő állna. Ezért bele vesszük Flautre asszony szavait, és ezennel ezt a bekezdést szóban módosítottként rögzítem.

(A szóbeli módosítást elfogadják)

4.9. Ideiglenes kereskedelmi megállapodás Türkmenisztánnal (A6-0085/2006, Daniel Caspary) (szavazás)

- Az 1. módosításról szóló szavazás után

Robert Goebbels (PSE). – (FR) Elnök úr, az az érzésem, hogy Ön most a Caspary-jelentésről tartott szavazást, a képviselőcsoportom által előterjesztett módosítást pedig elutasították. Én magam ellene szavaztam, mert még az előző jelentés szavazólistájánál tartottam. Úgy vélem, újra kellene szavaznunk a Caspary-jelentésről, amelyhez csupán egy módosítás tartozott, és ezután ne tartsuk meg a zárószavazást.

(A Parlament jóváhagyja Goebbels úr újbóli szavazásra irányuló kérelmét)

4.10. A biztonság és az alapvető szabadságjogok Interneten történő megerősítése (A6-0103/2009, Stavros Lambrinidis) (szavazás)

- A szavazás előtt

Stavros Lambrinidis, előadó. – Elnök úr, mindenkinek köszönöm a támogatást. Egyetlen apró dolog zavaros még számomra. A szóbeli módosítás rajta van a szavazási listán, mégsem állt fel senki, hogy támogassa. Ez azt jelenti, hogy ejtették, és nem is szavaznak róla? Jól látom?

Elnök. – Megerősítem Önt ebben, ahhoz, hogy egy szóbeli módosítást elfogadjanak, szóban kell azt megfogalmazni, ami nem történt meg a kérésem ellenére sem. Így hát tökéletesen jól értette.

4.11. A hajók biztonságos és ökológiailag racionális újrafeldolgozása (szavazás)

Elnök. – Ezzel lezárom a szavazást.

5. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

- Jelentés: Czesław Adam Siekierski (A6-0091/2009)

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) 22 éves fennállása alatt a Közösség leginkább rászoruló tagjainak szánt élelmiszerelosztási program hozzájárult a közös agrárpolitika két fő céljának megvalósításához. Az intervenciók készletek csökkentésével segíti a piacok stabilizálását, és elegendő élelmiszert biztosít az EU legszegényebb lakosai számára. Ezért Siekierski úr konzultációs jelentése mellett szavaztam, amely a legszegényebbek élelmiszerellátását célzó programmal foglalkozik, a Bizottság javaslatának megfelelően.

2009-ben ennek a programnak 500 millió eurós összeggel kellene működnie, amelyhez a tagállamok társfinanszírozás keretében további forrásokat biztosítanak. Elnök úr, úgy, ahogyan az ön édesanyja és édesapja is figyelte a mai szavazást, nekünk is vannak látogatóink Prešov és Nyitra területéről, Szlovákiából, akiket ezúton szeretnék itt üdvözölni az Európai Parlament üléstermében.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – Elnök úr, én Czesław Siekierski úr jelentése és a Közösség leginkább rászoruló tagjainak szánt élelmiszerelosztásról szóló állásfoglalásunk mellett szavaztam.

A jelentésnek és az állásfoglalásnak nagy jelentősége van most, a pénzügyi válság és a gazdasági recesszió idején. Az EU-ban is egyre növekvő szegénység – amikor egyes országokban a szegénység a lakosság 20%-át érinti – világosan mutatja, hogy igen nagy szükség van az élelmiszersegélyre. A jelen körülmények között teljes mértékben támogatom az Európai Parlament álláspontját arra vonatkozólag, hogy az EU élelmiszerelosztási programját, amely közel fél milliárd eurót utal ki az EU-ban az alultápláltság és a szegénység megszüntetésére, teljes egészében a Közösségnek kellene finanszíroznia. Különösen a Bizottság azon

javaslatának fontosságát szeretném hangsúlyozni, amely a program keretében a kiutalt termékek kiválasztási rendszerének javítását célozza. Az élelmiszert a tagállamok hatóságainak kellene kiválasztaniuk, és civil társadalmi partnerekkel együttműködve kellene szétosztani.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – Elnök úr, az éhezők élelmiszerhez juttatása alapvető feladatunk, és meg kell találnunk a módját, hogy senki, különösen a gyerekek ne alhassanak el korgó gyomorral.

Mindemellett én tartózkodtam a jelentésről szóló szavazáskor, mert úgy vélem, nincs értelme változtatni a rendszeren. Egyszerűen nincs értelme annak, hogy egy KAP-intézkedés alapján élelmiszert vásárolunk harmadik országoktól – ahol a szegények éheznek – azért, hogy a mi szegényeinket ételhez juttassuk, miközben egy másik KAP-intézkedés alapján megakadályozzuk saját mezőgazdasági termelőinket, hogy elegendő élelmet termesszenek, hogy élelmiszerral láthassák el Európa éhezőit. Élelmeznünk kell a szegényeket, különösen ebben a gazdasági válságban, és támogatni fogom az olyan változtatásokat, amelyek elérik ezt a célt.

- Jelentés: Sajjad Karim (A6-0131/2009)

Philip Claeys (NI). – (NL) Elnök úr, én a három alternatív állásfoglalás ellen szavaztam, mert azt a nézetet képviselem, hogy a hamisított áruk komoly problémát jelentenek, és törekednünk kell arra, hogy az Unió lakosságát a lehető legjobb védelemmel lássuk el az ilyen áruk importja ellen. És akkor még nem szóltunk a hamisított áruk gazdasági következményeiről. Az európai vámellenőröket fel kell jogosítani arra, hogy ellenőrizhessék az indiai kikötőkből az Európai Unióba érkező hajókat – ami alatt azt értem, hogy az ellenőrzéseknek az indiai kikötőkben kell lezajlaniuk.

Sajnálatosnak találom továbbá, hogy amikor a megtörtént, súlyos terrorista támadásokról esik szó itt a Házban, a „politikai csoport” kifejezést használják, holott mindenki tudja, hogy iszlám csoportokról van szó.

Elnök. – Úgy vélem, Tannock úr kívánt szólni. Engedjék meg, hogy emlékeztessem önöket a szabályra. Nem ugyanaz a szabály, mint a „catch-the-eye” eljárás során. Fel kell iratkozniuk a szavazás indokolása előtt, de lehetek rugalmas.

Charles Tannock (PPE-DE). – Elnök úr, erről nem volt tudomásom – azt gondoltam, csak inteni fog a megfelelő pillanatban.

A jelentés nem szűkölködött a nagyszerű jellemzőkben. Én dolgoztam ki a véleményem a Külügyi Bizottság részéről. India a világ legnagyobb demokráciája; épp most lálal ki a több évtizedes protekcionizmusból, most teszi magáévá a globális szabad kereskedelmet; és egész szilárdan vészeli át a világgazdasági válságot. Nagyszerű lett volna egy mélyre ható szabadkereskedelmi egyezményt kivívni India és az Európai Unió között – amely szintén óriási demokratikus társadalom –, ami újabb koporsóség volna azok számára, akik szerint a protekcionizmus a világgereskedelem előrevívője.

Ezért mélyesen sajnálom, hogy a Szocialisták oly mértékben módosították a jelentést, hogy az kellemetlenné és elfogadhatatlanná vált azok számára közülünk, akik támogatják a szabad kereskedelmet. Ezt India is mélyesen sajnálja: az indiai kormány nagymennyiségű politikai tőkét halmozott fel e megállapodás elképzelése mögött, amely oly módon ment volna végbe, hogy az jó lett volna mind Indiának, mind Európának. Ezért, attól tartok, ellene kell szavaznunk.

- Jelentés: Lasse Lehtinen (A6-0065/2009)

Jean Marie Beaupuy, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, nagy szeretettel üdvözlöm az ön szüleit, akik ma jelen vannak. Szeretném, ha az enyéim is itt lehetnének, de ez már nem lehetséges.

Az imént fogadtuk el a Lehtinen-jelentést. Meghatározó lépés ez a jogalkotási rendelkezéseink tekintetében, és őszintén remélem, hogy a Bizottság meg fogja hallgatni a Parlament véleményét. Valóban, mindannyian jól tudjuk, hogy a technikák és a szervezetek fejlődése a világon mindenütt egyre több alvállalkozó bevonásával jár. Ezt tudva még jobban kell védenünk vállalataink alkalmazottait, és maguknak az alvállalkozásoknak is egyenlő alapon kell működniük, hogy ezáltal természetes harmóniában funkcionáló gazdaságot kapjunk.

Ezért, Elnök úr, hölgyeim és uraim, őszintén remélem, hogy a Bizottság és minden tagállam illetékes hivatala a lehető leghamarabb megvalósítja a mi saját kezdeményezésű jelentésünket annak érdekében, ismétlem, hogy egyrészt elégedettebbé tegye a munkavállalókat, másrészt, hogy egyensúlyt teremtsen az alvállalkozói ügyletekben.

Elisabeth Schroedter, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, én is üdvözlöm a tényt, hogy az alternatív állásfoglalással sikeresen kijelöltük a Bizottság számára az Európa területén működő fővállalkozók felelősségéről szóló irányelv benyújtásának feladatát. Az állásfoglalás alapja a Lehtinen-jelentés volt, ezért a bizottságban és a képviselőcsoportok – a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport, az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja és mi, a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja – által végzett munka nagy része ebben a határozatban teljesedett ki. Ennek jelentőségét abban láthatjuk, hogy az építkezési területeken egész Európában olcsó a munkaerő, sőt még a biztonság is veszélybe kerül, ahogyan a finn nukleáris erőmű példája is mutatta, ahol az alvállalkozók nem tartották be a biztonsági előírásokat.

Ezért sürgősen szükségünk van egy európai irányelvre, mivel azon nyolc uniós tagállam törvényei, ahol a fővállalkozók felelősséggel tartoznak, ugyan nagyon hatékonyak, de hatályuk nem terjed tovább az országhatárainkon. Ha a jelenlegi Bizottság nem ad ki erre vonatkozó irányelvet, mi, a Zöldek szilárdan eltökéltük, hogy elvi kérdést csinálunk belőle, amikor az új Bizottság hivatalba lép, mivel garantálni akarjuk az uniós polgárok biztonságát és minimális követelményeket akarunk a munkavállalóknak. Ez csak olyan európai kötelező jogi szabályozás által válik lehetővé, amely rögzíti a fővállalkozók felelősségét. Remélem, a Bizottság eleget tesz a kérésünknek, és benyújt egy ilyen irányelvet. Máskülönben megkérdőjelezzük, méltó-e még hivatalára.

- Jelentés: Katerina Batzeli (A6-0094/2009)

Christa Kläß (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én Batzeli asszony jelentése ellen szavaztam. Véleményem szerint a jelentés a gazdasági rendszerünk olyan alappilléreit kérdőjelezi meg, mint a szabad verseny vagy a szociális piacgazdaság alapelvei.

Világos, hogy a fenntartható mezőgazdasági termelés biztosítása érdekében megfelelő intézkedéseket kell találnunk az élelmiszerárak stabilizálására. A versenyt torzító gyakorlatokat meg kell szüntetni. Ugyanakkor egy, a termékekre és alapanyagokra vonatkozó referenciaárakat tartalmazó uniós adatbázis több bürokráciát és jelentési kötelezettséget eredményezne, amelynek költségei a kereskedelem útján a termelőkre és a fogyasztókra hárulnának. Ennek eredménye a magasabb fogyasztói árak, és az alacsony termelői árak lennének.

Az összes üzleti költség, mint a kifizetés, az energiaköltség, a vételár, az eladási ár és a haszonkulcs tökéletes átláthatósága ellenőrzéshez és dirigizmushoz vezetne. Egy szociális és szabad Európának nem ezek a céljai. A mezőgazdasági termelők élelmiszer-ellátási láncban betöltött helyét csak együttműködéssel és a megosztott felelősség elvének bevonásával lehet megerősíteni.

Jim Allister (NI). – Elnök úr, ezt a jelentést figyelmeztetésnek tekintem az óriás bevásárlóközpontok számára. A Tesco például nemrégiben 2,8 milliárd GBP hasznot jelentett be, miközben az én választókerületemben élő élelmiszer-termelők a megélhetésükért küzdenek. A nagyobb bevásárlóközpontok a vásárlóerejükkel visszaélve tarthatatlan szintig lenyomják a beszállítói árakat, és, azt kell mondjam, tisztességtelen és egyoldalú követeléseket támasztanak a beszállítói szerződések fenntartásának fejében.

Hosszú távon, mint arra az Egyesült Királyság versenybizottsága rámutatott, ez minden fogyasztóra nézve egyformán káros, minthogy a készlet és a minőség kiszorul a piacról. Ezért támogatom a felhívást, amely a termelési és elosztási lánc árréséből való részesedést vizsgálná. Valaki, valahol nagyon jól jár, de ez biztosan nem a termelő.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (PL) Elnök úr, én tartózkodtam a Batzeli asszony jelentéséről szóló szavazáskor, úgy vélem azonban, hogy a jelentés nagyon hasznosan járul hozzá az élelmiszerárakra irányuló további munkához. A kiskereskedelmi árak igen különböznek a termelői ártól. A kiskereskedelem, amely a leginkább látható a fogyasztók számára, nagyon korlátozott kapcsolatban áll a termelőkkel, és amikor az élelmiszerárak stabilizálásnak jobb módját keressük, az egész költségláncot elemeznünk kell, a termelőtől a fogyasztóig. A javasolt tárgyalási rendszer nem tükrözi a valóságot a piacon működő elemek számának tekintetében, és korlátozza a versenyt.

Hynek Fajmon (PPE-DE). – (CS) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én a Batzeli asszony által előadott, az európai élelmiszerárakról szóló jelentés ellen szavaztam. A jelentés azon az elképzelésen alapul, hogy a szabad élelmiszerpiaci árképzés rossz megoldás, ezért árszabályozás bevezetését kívánja ebben a gazdasági ágazatban. Ez ellenkezik a józan ésszel és minden volt kommunista állam történelmi tapasztalatával, beleértve a Cseh Köztársaságot is. Mi megtapasztaltuk a 100%-os árszabályozást, és nagyon jól emlékezünk rá, mekkora kudarc volt. A szabad árképzés a szabadság és a demokrácia alapja, és minden olyan kísérlet, amely ezt

korlátozni próbálja, totalitarizmushoz vezet. Az élelmiszerágazatban alkalmazott szabad árképzés kitűnő eredményekhez vezetett az utóbbi években, ami a viszonylag alacsony élelmiszerárakban nyilvánult meg az Unió területén. Ezen kívül kiterjedt modernizációt is eredményezett, amely alacsonyabb áron jobb minőségű áruval látta el a fogyasztókat. A jelentésben szereplő szabályozó intézkedések teljesen leállítanák ezt a kedvező fejlődést, ami csak magasabb élelmiszerárakat eredményezne. Az, hogy heves verseny folyik ebben az ágazatban, a fogyasztók számára nagyszerű hír. Azoknak, akiknek magasabbak a költségeik, mint a piaci árak, alkalmazkodniuk kell a helyzethez, vagy ki kell vonulniuk a piacról. Képtelenség volna a veszteségeiket a fogyasztók által fizetett adóból fedezni. Ezen okokból kifolyólag szavaztam a jelentés ellen.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Elnök úr, azzal kezdeném, hogy Batzeli asszony jelentése ellen szavaztam. Olvasása közben azon töprengtem, vajon az Európai Unióban vagy a Szovjetunióban vagyunk, és úgy vélem, az Európai Unióban. Alapvetően tehát ezen irányvonalak mentén nem vezethetjük be az élelmiszerárak szabályozását egész Európában.

Emlékezzünk rá, hogy kötelességünk a jó, biztonságos és magas minőségű élelmiszer biztosítása. A helyi élelmiszer elve fontos, és ebből következően ezeket a kérdéseket nemzeti szinten lehet még közelebbről megvizsgálni.

Aggódok amiatt, hogy a ráfordítások költségei megnövekedtek. A műtrágyák és a takarmányok ára megemelkedett. A kereskedelem is részesedést kíván, ilyen módon tehát például a rozskenyér a piacra kerülésekor 3 euróba kerül, amiből az elsődleges termelő, a mezőgazdasági termelő mindössze hat centet kap.

Nem ebbe az irányba kellene haladnunk, és ezért kell ezeken a problémákon nemzeti szinten gondolkodni, és mindenekelőtt egy olyan rendszert felállítani, amelyben a mezőgazdasági termelők, az élelmiszer termelők fenn tudnak maradni, és amelyben az emberek jó minőségű, egészséges élelmiszert tudnak vásárolni elfogadható áron. Ennek a kérdésnek az egészséges élelmiszer körül kell forognia.

Martin Callanan (PPE-DE). – Elnök úr, ennek az élelmiszerárakról szóló jelentésnek természetesen nem sikerül visszaadnia a valós helyzetet – azt, hogy az Európai Unióban az élelmiszerárakat mesterségesen tartják magasán egyrészt a túlzott uniós bürokrácia, másrészt a mára már hírhedtté vált közös agrárpolitika kegyetlen számításai által. A mezőgazdasági támogatások az európai adófizetők költségén biztosítják a gazdaságtalan mezőgazdasági termelők anyagi támogatását, ugyanakkor természetesen biztosítják azt is, hogy az árak, amelyeket mi, mint fogyasztók az üzletekben, bevásárlóközpontokban fizetünk a mezőgazdasági termelésért, aránytalanul magasak maradjanak.

Az egyetlen dolog, amit a Bizottság tehetne az aránytalanul magas élelmiszerárakkal, hogy holnap bejelenti a közös agrárpolitika felszámolását, de természetesen ezt nem fogja megtenni, mert egyes tagállamok, különösen Franciaország, aránytalanul jól profitál az adófizetők által befizetett óriási összegekből, amelyet egy gazdaságtalan, erősen aránytalan mezőgazdasági ágazatba ömleszt. Ez az egyetlen dolog, amit a Bizottságnak tennie kellene, de természetesen nem fogja megtenni.

Daniel Hannan (NI). – Elnök úr, Fidel Castro betegen fekszik ágyában tikkasztó karib-tengeri szigetén haldokolva – és nem mondhatjuk, hogy idejekorán. Ha történetesen lehunyja majd szemét, csupán két marxista gazdasági rendszer marad a világon: Észak-Korea mezőgazdasági termelőszövetkezetei és az európai közös agrárpolitika, a rögzített árakon alapuló politika, az eladhatatlan élelmiszerkészletek raktározásán és megsemmisítésén alapuló politika, amely önkényesen költségekkel és felesleges szenvedéssel terheli meg az amúgy természetes piacától megfosztott harmadik világot.

Kétszeresen bűnhődünk – egyszer mint fogyasztók, egyszer mint adófizetők – a magas árak és magas adók révén, sőt még mezőgazdasági termelőinket is büntetik. Délkelet-angliai régiómban a mezőgazdasági termelés többé már nem képezi a gazdaság jelentős részét. Harangvirágos ligeteink, gesztenyefa-ültetvényeink, komlómezőink fokozatosan adják át helyüket a betonnak. Ötven éve immár, hogy fogyasztóink és mezőgazdasági termelőink arra kényszerítettnek, hogy fizessék ezt a bürokráciát. Ami sok, az sok.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Elnök úr, mindannyiunkat felbőszít az élelmiszerárak szintje és rendszere. A termékek a mezőgazdasági termelőnél egy egységet érnek, míg a bevásárlóközpontban 6-ot; a nyelvhal 1 egység Afrikában, a francia üzletekbe érve 14-re ugrik fel, aminek eredménye, hogy este 8 órakor... a bevásárlóközpontok bezárnak, az európaiak pedig a kukákban túrnak.

Ugyanakkor ebben a helyzetben, amikor az élelmiszerlánc két végén a termelő sem lesz gazdag, és a fogyasztónak is nehezebb ételt varázsolni az asztalra, nem elég átláthatóságot követelni vagy az elosztási oligopóliumot szidni.

Genfben a rizs árán spekulálnak, Chicagóban a kukoricáén, komoly pénzügyi bűnözés folyik, és van egy Nemzetközi Büntetőbíróság is. Nos, a G20-ak találkozáján a Nemzetközi Büntetőbíróság hatalmát ki kellene terjeszteni a főbb pénzügyi bűnözésre is, az élelmiszer-spekuláció pedig komoly pénzügyi bűnözésnek számít, ami egyenértékű azzal, amit Bashir folytat Darfúrban.

Ez a valódi üzenet, amelyet küldeni kell.

Elnök. – Igazán nem akartam lírai merengésének közepén megzavarni.

- Jelentés: Margrete Auken (A6-0082/2009)

Jim Allister (NI). – Elnök úr, határozottan támogatom az előadót a jelentésében, és üdvözlöm a kiváló munkát, amelyet azokért az uniós polgárokért végzett, akik összeütközésbe kerültek a felháborító spanyolországi ingatlankezeléssel.

A tulajdonhoz és a tulajdon élvezetéhez való jog alapvető jog, amelyet az európai egyezmény is elismer. Mégis több választópolgárom, akik az életük során megtakarított pénzüket spanyolországi ingatlanba fektették, most csapdában érzik magukat, olyan törvények és követelések által megkárosítva, amelyek értelmében vagy elveszthetik tulajdonukat, vagy óriási összegekbe kerülhet számukra azok megtartása. Úgy tűnik, a spanyol polgári hatóságok kapzsi, gátlástalan fejlesztőkkel összejátszva most azokat fenyegetik, akik azt gondolták, törvényes ingatlanokat és tulajdonokat vásároltak; amennyiben ez a jelentés segít ezt feltárni, akkor csak jót tehet.

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE-DE). – (ES) Elnök úr, természetesen az Auken-jelentés ellen szavaztam, és szeretném bejelenteni, hogy az elfogadott jelentés ellentétes a joggal. Semmilyen módon nem tesz eleget az Európai Unió által hirdetett jogi elveknek, és döbbenetes, hogy az Európai Parlament képes volt jóváhagyni ezt a dokumentumot, amely a Jogi Szolgálatok leírása alapján nem felel meg a jogszabályoknak és tele van törvényteleniségekkel.

A jelentés javasolja minden építkezés felfüggesztését, mintha ez megoldaná a problémákat. Ezt támogatta éveken át az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja. Ez a dokumentum nem oldja meg azokat a valódi problémákat, amelyekkel az emberek szembesülnek, és amelyeket nagyrészt megoldott egy jogszabály-változtatás – amely már meg is történt –, és a spanyol hatóságoknak a nyilvánvalóan elkövetett hibák kijavítására tett erőfeszítései.

Összefoglalva, szeretnék rámutatni, hogy az ingatlanok nagy részének lerombolása amiatt következett be, hogy a part menti övezetéről szóló törvényt rosszul alkalmazta Zapatero úr szocialista kormánya, amely önkényes módon működik, és önkényesen foglal el területeket Spanyolország egy bizonyos területén.

Philip Claeys (NI). – (NL) Elnök úr, én az Auken-jelentés mellett szavaztam, mivel úgy vélem, Európa minden polgárának joga van minden jogszabály helyes alkalmazásához, és a tagállamok kormányai kötelesek megvédeni az Európai Unió minden egyes polgárának magántulajdonát.

Sok ember vált a spanyolországi vitatható döntések áldozatává, és sokan közülük a Petíciós Bizottsághoz fordultak ezzel a problémával – véleményem szerint helyesen tették. Ennek ellenére vegyesek az érzéseim, ha elgondolom, hogy elővigyázatosnak kell lennünk, amikor jogszabályokat fogadunk el, hiszen ez azt jelenti, hogy még több uniós beavatkozást hajtunk végre a tagállamok sérelmére. Ennek sajnálatos példája az, ami Brüsszel flamand külvárosában történik, ahol az Európai Unió kezd beleavatkozni a lakáspolitikába, amelynek célja, hogy lehetővé tegye a fiatal flamand családok számára, hogy továbbra is helyben lakjanak.

Martin Callanan (PPE-DE). – Elnök úr, én is támogattam az Auken-jelentést. Azért tettem, mert az észak-kelet angliai választóim közül sokan tartoznak azok közé, akik petíciót nyújtottak be a Parlamenthez a spanyol kormánynak és a helyi hatóságoknak a tulajdonjogokkal való szégyenteljes és vérlázító visszaélése miatt. Sőt, nemrégiben egy televíziós dokumentumfilmet is forgatott róluk az ITV North East, ahol napvilágra kerültek az egyes megvizsgált, szívfacsaró esetek, hogy az északkelet-angliai közönség láthassa őket.

Még most is remélem, ebben a kései szakaszban, hogy a spanyol kormány és a spanyol képviselők orvosolni fogják az elkövetett hibák némelyikét, és hogy kártalanítják azokat az embereket, akiket törvénytelenül fosztottak meg tulajdonuktól, és elismerik, hogy ami itt valójában történt, az botrány. Egy korrupciós botrány.

Számos megállapodás, amelyben az ingatlanfejlesztők és a spanyol helyi kormány szerepel, őszintén szólva, korrupció eredménye. Senki érdekét nem szolgálja, hogy ezt a lényeges pontot ne ismerjük el. A spanyol kormánynak cselekednie kell. Őszintén szólva megdöbbentő, milyen túlkapásokat követtek el egyes spanyol képviselők itt az ülésteremben, csak hogy elfedjék ezeket a tetteket.

Peter Skinner (PSE). – Elnök úr, én is a jelentés mellett szavaztam, mivel a választóim közül – ahogy Európa-szerte is – sokakat súlyosan érintett a szóban forgó probléma. A jogbiztonság alapvető követelmény ingatlanvásárláskor, és ezt meg is fogalmazza a jelentés, amely igyekszik megfelelni a változásokhoz szükséges biztosítékokat. Foglalkozik továbbá azokkal a konkrét panaszokkal, amelyek a helyi kivitelezők és egyes helyi hatóságok illegális gyakorlataira vonatkoznak.

A jelentés mellett szavaztam, mert úgy vélem, segíteni fogja a hivatalos folyamat biztosítását; rá fog világítani valamire, amit a múltban én csak egy sértő kifejezésnek véltem, vagyis a „spanyol gyakorlatra”. Gondoskodni szeretnék róla, hogy ez a kifejezés soha többet ne lásson napvilágot, és szeretném látni, hogy a Bizottság, a Tanács és a spanyol kormány foglalkoznak a kérdéssel, és keményen dolgoznak majd azért, hogy akik elvesztették ingatlanjaikat, kártalanítást kaphassanak, azok pedig, akik ott tartózkodnak, biztonságban érezhessék magukat.

- **Jelentés: Francisco José Millán Mon (A6-0114/2009)**

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – Elnök úr, mielőtt elkezdem, hadd mondjam el, milyen nagy öröömre szolgál tudni, hogy itt vannak a szülei az ülésteremben, nemcsak azért, mert jó, ha az embernek van hallgatósága, hanem mert láthatják, hogy az ülések alatti kifogástalan elnöksége hogyan szerzett önnek tisztelet az egész ülésteremben, még a brit konzervatív képviselők körében is.

Az is igaz, bármilyen mulatságosnak tűnjék is, hogy alig néhány nap, és Obama elnök úr is Strasbourgba jön. Ha végignéz az épülő barikádokon, azt gondolhatja magában, ha egyáltalában gondol az Európai Parlamentre, hogy kétülétes politikája teljesen örült, tökéletes pazarlás. Sőt, azt gondolja majd:

„Körbe-körbe jár,

Hát nem tudod,

Hogy ezért a játékért jöttünk ide.

Körbe-körbe jár.”

Ám elmegy majd látva az univerzális szabályozás reménytelen működését, amely megbénítja az Európai Unió vállalkozásait, minden bizonnyal azt fogja gondolni, hogy nincs olyan mentőkötele, amelyet idedobhatna számunkra.

És

„Mert már semmije sincs itt számodra,

És csak mert ez könnyebb, mint az igazság,

Ó, ha már semmit sem tud tenni –”

El fog repülni – „érted repül”, el erről a helyről, azt érezve, hogy „mindig hinned kellene a lelkedben”. „A szerencse hagyta, hogy ilyen magasra álljon”.

És dicsőség a mennyekben, hogy a Spandau Ballet újra összeállt!

Philip Claey's (NI). – (NL) Elnök úr, a transzatlanti kapcsolatok ügye közel áll a szívemhez, és nagy vonalakban egyetérték Millán Mon jelentésével. Mindazonáltal a jelentés ellen szavaztam, minthogy ennek számos jelentős hiányossága van. Például határozottan úgy beszél a Lisszaboni Szerződésről, mint amelynek hatályba lépése biztos – a mostani is csak egy újabb próbálkozás –, miközben az említett szerződést még egyáltalán nem fogadták el. Tiszteletben kellene tartani az ír szavazókat.

A jelentés szól a palesztinok problémáiról is, de anélkül, hogy Izrael biztonságát említene. Végül, de nem utolsósorban újra felkéri a tagállamokat, hogy fogadjanak be néhány guantánamói börtönlakót, állítólagos terroristát. Ezt tökéletesen elfogadhatatlannak tartom. Továbbá szintén elfogadhatatlan, hogy a jelentés nem mondja ki nyíltan, hogy az Egyesült Államok nem avatkozhat be az EU bővítési politikájába, és hogy ebből következően Törökországnak nincs helye az Európai Unióban.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Elnök úr, a transzatlanti kapcsolatok nagyon fontosak számunkra, európaiak számára. Arról se feledkezzünk meg, hogy az Amerikai Egyesült Államok, mint a világ egyik vezető hatalma, ugyanazokat az értékeket vallja, mint az Európai Unió tagállamai: a demokrácia, az emberi jogok és a véleménynyilvánítás szabadságának elveit. Úgy vélem, ezek olyan értékek, amelyek egyesítenek minket, és amelyek reményeim szerint megerősítik majd a kapcsolatainkat a jövőben.

Most, hogy az Egyesült Államoknak új kormányzata van, élén Obama elnökkel, nagy figyelem középpontjába került, és nagyok az iránta táplált elvárások, de nem szabad elfelejtenünk, hogy sem Obama, sem kormányzata nem tudja megváltoztatni az egész világot. Természetesen minden tőlük telhetőt megpróbálnak majd, de súlyosak az előttük álló kihívások, ezért az elvárásoknak is realistának kell lenniük.

Mindazonáltal ki kell nyújtanunk a kezünket az Egyesült Államok felé, mivel közös veszélyek fenyegetnek bennünket. Ezek a nemzetközi terrorizmussal függenek össze: az iszlám fundamentalizmus erősödik. A környezetvédelmi kihívások is közösek, és a transzatlanti kapcsolatok lehetővé teszik számunkra, hogy együtt nézzünk szembe ezekkel és egyéb problémákkal, amelyek az egész világon nagyon súlyosak.

Martin Callanan (PPE-DE). – Elnök úr, amíg még lehetőségem van rá, szeretnék tisztelettel adózni annak az igazságos és pártatlan módnak, ahogyan ön mindig is elnökölte a parlamenti ülésszakokat. Szégyen, hogy Pöttering elnök úr valahogy nem követi az ön példáját ezen a téren.

Ez a jelentés az Egyesült Államokról és az USA–EU kapcsolatokról szól. Természetesen Amerika továbbra is nélkülözhetetlen Európa biztonsága és jóléte szempontjából. Sajnos a Házban nagyon sok a példa az Amerika-ellenes érzésre. Az EU-ban mindenkinek mélységesen hálásnak kellene lennie az Egyesült Államok világban betöltött szerepéért, és különösen azért a szerepért, amelyet legújabb kori történelmünkben játszott. Néha nevetek, ha azt hallom, hogy az Európai Unió tehet arról, hogy Európában 60 éve béke van. Úgy tűnik, mindenki megfedkezett az USA és természetesen a NATO abban vállalt szerepéről, hogy béke legyen Európában. Nem kellene, hogy Amerika riválisa legyen az Európai Uniónak. Partnernek és barátnak kellene lennie, és szorosabb transzatlanti kapcsolatokat kellene kiépítenünk.

Charles Tannock (PPE-DE). – Elnök úr, a brit konzervatív képviselők büszkéek országunknak az Egyesült Államokkal fenntartott különleges kapcsolatára, és az Amerika és Európa között feszülő hídra. Támogatjuk Obama elnöknek az Európai Unióval folytatott többoldalú kapcsolatrendszer melletti elkötelezettségét.

Ugyanakkor a jelentés említi a Lisszaboni Szerződés megvalósítását, amelyet mi határozottan ellenzünk. Továbbá felhívja az Egyesült Államokat, törölje el a halálbüntetést, amely számunkra személyes lelkiismereti kérdés. Minthogy a brit konzervatívoknak jelenleg nézeteltérése van a Nemzetközi Büntetőbírósággal, elismerjük, hogy Amerikának jogában áll, hogy ne írja alá a Római Statútumot. Továbbá nem kívánjuk, hogy arra kötelezzenek bennünket, hogy fogadjunk be a Guantánamói-öböl fogolytáborából érkező veszélyes terroristákat.

Ez a jelentés, helyesen, megismétli, hogy a NATO a transzatlanti biztonság sarokköve, és javaslatot tesz egy új transzatlanti parlamenti közgyűlés felállítására, amely meg fogja erősíteni a közös értékeink, a demokrácia, a szabadság és az emberi jogok iránti kölcsönös elkötelezettséget. Összességében ezért szavaztak a brit konzervatívok Millán Mon jelentése mellett.

Peter Skinner (PSE). – Elnök úr, én különösen üdvözlöm a jelentést, és osztok bizonyos, imént elhangzott pontokat, ám talán inkább azzal kellene kezdeni, hogy hivatalosan gratulálunk Obama úrnak az elnökké választásához. Nem hiszem, hogy ezt ma mindannyian megtettük volna, holott ez valódi megújulás, aminek következtében reméljük, hogy nagyon kedvezően alakulnak majd kapcsolataink az Egyesült Államokkal.

Természetesen nagyon gyorsan hangsúlyozzuk, hogy ez a kapcsolat hasznunkra válik, de arra már nem mutatunk rá túl gyakran, hogy mit kell tennünk a megerősítése és annak érdekében, hogy a keretei közt dolgozhassunk. A köztünk zajló kereskedelem például az OECD adatai alapján a legkiterjedtebb a világ valamennyi egymással kereskedő blokkja közti kereskedelmi kapcsolat között. Az is igaz viszont, hogy ennek a szabályozása és felügyelete sok fejtörést is okoz. Minden, amiről közösen döntünk, úgy gazdaságilag, mint politikailag, nagy jelentőséggel bír a világ többi részére nézve, és gyakran világszinten is mérvadó.

Mint az USA-küldöttség Transzatlanti Gazdasági Tanácsban dolgozó tagja, remélem, hogy folytathatjuk a már megkezdett munkát, és valódi erőfeszítésekké alakíthatjuk azt a Házon belül, ahelyett, hogy némelyek ostoba, gyáva próbálkozásait néznénk, amiktől ez a kapcsolat csak berozsdásodik.

- Jelentés: Stavros Lambrinidis (A6-0103/2009)

Philip Claeys (NI). – (NL) Elnök úr, helyesen történt, hogy az 5. módosítást elutasították. Ez a módosítás eltávolított volna a jelentésből egy lényeges szakaszt: lényegeset abból a szempontból, hogy a szólásszabadságot védi. Elvégre a demokrácia alapvető elve, hogy a vitatható politikai meggyőződések kinyilvánítását ne lehessen üldözni. A szólásszabadság legyen korlátlan, és természetesen vonatkozzon az akár vitatott kérdésekkel kapcsolatos politikai nézetekre is, mint amilyen például a bevándorlás vagy az iszlám.

Ami a többi részt illeti, remekül kiegyensúlyozott jelentésnek találom, amely megfelelő egyensúlyt biztosít a jogok és szabadságok között, és ellenzi a cenzúrát. Ezért erős meggyőződéssel helyeslem a jelentést.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Elnök úr, Lambrinidis úrnak az internethasználat biztonságának és az alapvető szabadságoknak a biztosításáról szóló jelentése igen fontos aktuális téma. Osztom a benne megfogalmazott véleményt, hogy fontos a szólásszabadság védelme. Ez az alapvető jogok és szabadságok egyike. Ugyanakkor soha ne feledjük, hogy a szólásszabadságról való beszéd felelősséggel jár. Ebben a tárgyban a felelősségre kell a legjobban figyelni.

Manapság, ha az internetes oldalakat böngésszük, sajnálatos módon rengeteg olyan anyagot találunk, amely nem tesz jót sem a társadalomnak, sem az emberi fejlődésnek. Különösen a gyermekekért és a fiatalokért aggódom, akik a legértékesebbek számunkra – a legértékesebbek a jövőnk szempontjából. Most kell értük felelősséget vállalnunk, és úgy kell cselekednünk, hogy a lehető legjobb tudáshoz és szakismeretekhez jussanak, egészséges hozzáállást sajátítsanak el, és az internet az egyik legfontosabb információforrás számukra.

Ezért remélem, hogy javíthatjuk a gyermekek biztonságát az olyan internetes anyagok mennyiségének növelésével, amely ösztönözheti, oktathatja és fejlesztheti őket, és nem olyan anyagokkal, amelyekből sajnos olyan sok van fent az manapság a világhálón, és amelyek ártalmasak lehetnek a fiatalok személyisége egészségének fejlődésére.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások**- Jelentés: Klaus-Heiner Lehne (A6-0123/2009)**

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, annak érdekében, hogy a versenyszabályok megsértése miatti áldozatoknak valódi igazságszolgáltatást biztosítsunk, az EU és a tagállamok közös erőfeszítése szükséges. A fehér könyv egy sor javaslatot tartalmaz, amelyek célja biztosítani, hogy az ilyenfajta szabálysértés által érintetteknek valóban hatékony mechanizmusok álljanak rendelkezésére, hogy teljes kártérítést követelhessenek az elszenvedett károkért.

Jelenleg a tagállamok többségében komoly akadályok veszik el a fogyasztók és a vállalkozások kedvét attól, hogy bíróságra menjenek személyes kártérítést követelni a trösztellenes szabályok megsértése eredményeként elszenvedett károk miatt. Miközben az utóbbi időben egyes tagállamokban a javulás jelei mutatkoztak, rendkívül kevés igényt nyújtottak be az elmúlt évtizedekben. A hatályban lévő, a polgári jogi felelősségről szóló hagyományos törvények és eljárások a tagállamok többségében hiányosnak tűnnek.

Üdvözlöm a fehér könyvnek a probléma közösségi szintű megoldására tett javaslatát tartalmazó tervezetét, amely biztosítja a felperes számára nyújtott igazságszolgáltatást, ily módon követve az általános politikai célkitűzéseket (kifejezetten azt, amely az igazságszolgáltatáshoz való szélesebb körű hozzáférést biztosítja a versenypolitika érvényre juttatásával, és eltántorítja a vállalkozásokat a törvényellenes gyakorlatoktól), miközben útját állja a tisztességtelen és opportunistá pereskedésnek.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, tartózkodni kívánok a Lehne úrnak az EK trösztellenes szabályainak megsértése miatt indított kártérítési keresetekről szóló jelentéséről való szavazástól.

A jelentésben megvilágításba helyezett pontok némelyikével egyetértek, de az összessel nem, ezért úgy döntöttem, a dolgok jelenlegi állásánál nem szavazok a jelentés mellett.

- Jelentés: Czesław Adam Siekierski (A6-0091/2009)

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), írásban. – (RO) Én a Czesław Adam Siekierski (PPE-DE képviselőcsoport, Lengyelország) által készített jelentés mellett szavaztam, mivel az a legrászorultabbak étel- és tápláléksegélyezése európai programjának kibővítését javasolja.

Mint Bukarest 5. kerületének korábbi polgármestere, mindig is foglalkoztam a szegények, különösen a roma származásúak megsegítésével.

Az Európai Unió területén mintegy 80 millió ember (a lakosság 16%-a) él a szegénységi küszöb alatt, akiknek száma a gazdasági válság következtében növekedni fog. Az EU-hoz nemrégiben csatlakozott államok némelyikében a szegénység a lakosság 20%-át sújtja.

Az étel- és tápláléksegélyezési programot teljes egészében az EU költségvetéséből kell finanszírozni, mivel egyes tagállamok nem lesznek képesek részt venni a rendszerben, ha társfinanszírozási arányokat alkalmazunk.

Csökkentenünk kell az olyan tagállamok terheit, amelyekben alacsony az egy főre eső jövedelem, vagy amelyek költségvetése pénzügyi nehézségekkel küzd; ide tartozik Románia is.

Az intervenciók készleteiből származó vagy a piacon vásárolt termékek legyenek közösségi eredetűek, lehetőség szerint helyben termelt friss étel- és táplálékanyagok, például román termékek, amelyekért európai pénzzel fizetnek abból a célból, hogy kioszthassák azokat a romániai szegények között.

Koenraad Dillen (NI), írásban. – (NL) Én a leginkább rászoruló személyek részére történő étel- és tápláléksegélyezés tekintetében a közös agrárpolitika finanszírozásáról és a mezőgazdasági piacok közös szervezéséről szóló rendelet módosítását tartalmazó jelentés mellett szavaztam. Az adatok szerint 2006-ban a tagállamokban megközelítőleg 13 millió ember vett részt a programban. Ez jó dolog, ám a szegényeknek nyújtott segítséget az EU-ban nagymértékben növelni kellene.

Először is csökkentsük a felére, vagy harmadoljuk az európai biztosok fizetését. Az európai „agytröszt”, az Open Europe felbecsülte, hogy a nyugdíjrendszereket beleszámítva a biztosok átlag 2,5 millió eurót keresnek 5 év alatt. Valóságos botrány. Ennek az összegnek a felét inkább a szegénység csökkentésére kellene költeni. Talán ilyen módon lehetne az európai nyilvánosságot kibékíteni az Európai Unióval.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Én a leginkább rászorulóknak szánt étel- és tápláléksegélyezésről szóló rendelet javaslatát mellett szavaztam. A szegénység az egyik legsúlyosabb probléma, amellyel jelenleg az Európai Uniónak szembe kell néznie. 2006-ban közel 79 millió embert fenyegetett a szegénység, amely világosan mutatja az étel- és tápláléksegélyezési programok szükségességét.

Minthogy a Bizottság javaslatának célja, hogy étel- és tápláléksegélyezést osszon a leginkább rászorulóknak, és továbbfejlessze a tervezést, hogy a pénzeszközöket hatékonyabban lehessen használni, és azt sem feledve, hogy amióta 1987-ben megkezdte működését, az étel- és tápláléksegélyezési program már 13 millió emberen segített, úgy vélem, a program folytatása szükséges és pozitív.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Úgy gondoljuk, a program eredeti szándéka – az intervenciók készletek kiosztása a leginkább rászorulóknak – az elejétől fogva furcsán volt megfogalmazva. Az agrárpolitika és a szociálpolitika vegyítése talán helyeslendő, ám egyre bonyolultabbá válik. Nemrégiben folyamatos növekedésnek indult a nem intervenciók készleteiből származó áruk aránya. A legutóbbi becsléskor az étel- és tápláléksegélyezési program 85%-át a szabadpiacon vették.

Úgy gondoljuk, hogy a Közösségben a leginkább rászorulóknak szánt étel- és tápláléksegélyezést meg kell szüntetni. A tagállamok leginkább rászoruló lakóinak körülményeivel a tagállamoknak vagy az önkormányzatoknak kellene foglalkozniuk. Ezeknek a politikai felelősségi szinteknek kellene biztosítaniuk a szociálpolitikájuk útján, hogy minden polgár élhessen a létminimumhoz való jogával. Történjen bár ez szociális biztonsági ellátások útján, az étel- és tápláléksegélyezés vagy bármilyen más mód alkalmazása révén, erről ezeknek a szinteknek maguknak kell dönteniük.

Az Európai Parlament Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottsága azt javasolja, hogy az étel- és tápláléksegélyezést teljes egészében az EU finanszírozza. Elképesztő, hogy ebben a bizottságban micsoda nézeteket hangoztatnak mindössze azért, hogy mezőgazdasági termékek piacra kerüljenek.

A Júniusi Lista szokásához híven azt az észrevételt teszi, hogy ebben a helyzetben szerencsés, hogy az Európai Parlamentnek nincs együtdöntési hatásköre az EU agrárpolitikáját illetően. Máskülönben az EU a protekcionizmus és a mezőgazdaságon belüli csoportok erős támogatásának csapdájába esne.

Jeanine Hennis-Plasschaert, Jules Maaten, Toine Manders és Jan Mulder (ALDE), írásban. – (NL) A Holland Szabadságért és Demokráciáért Néppárt (VVD) európai parlamenti küldöttsége a Siekierski-jelentés mellett szavazott, mivel támogatjuk az Európai Unió legszegényebb lakóinak történő élelmiszerosztást. Ugyanakkor a VVD képviselői nem értenek egyet a jelentésnek azzal a kitételével, hogy az élelmiszerosztás kizárólag az EU költségvetéséből történjen.

Alexandru Nazare (PPE-DE), írásban. – (RO) Én a jelentés mellett szavaztam, mert az élelmiszersegélyezési program, amelynek kibővítését fontolgatjuk, kulcsfontosságú eszköz azoknak a rászorultaknak a megsegítésében, akik rengeteget szenvednek a jelenlegi gazdasági válság miatt, még ha a segély kielégíti is az alapvető szükségleteiket. Ezen felül a segély ésszerű intézkedés az EU élelmiszerforrásainak hatékony felhasználása tekintetében, mivel azokat a termékeket osztja el, amelyeket azért nem használtak fel, hogy meghagyják a rászorulóknak, miközben az EU élelmiszerpiacán is növeli a keresletet.

Én támogatom az olyan élelmiszersegély-programokat, amelyeket teljes egészében az EU költségvetéséből finanszíroznak, mivel a társfinanszírozási ráták alkalmazása jelentősen hátráltatná a folyamatot, és akadályozná, hogy az intézkedések időben valósuljanak meg, és gyors eredmények szülessenek.

Ugyanakkor úgy gondolom, hogy a nemzeti hatóságokat nagyobb szereppel kell felruházni a segély helyszíni elosztása tekintetében, mivel helyi szinten jobban ismerik a helyzetet és a lakosság sajátos igényeit.

Karin Riis-Jørgensen (ALDE), írásban. – (DA) A Dán Liberális Párt képviselői az Európai Bizottságnak a leginkább rászoruló személyek részére történő élelmiszerosztásról szóló javaslata ellen szavaztak, mert a javaslatot agrárpolitikai jogi alappal terjesztették elő, holott ez nem agrárpolitikai eszköz. Az agrárpolitikai költségvetést nem volna szabad szociálpolitikai eszközként használni. Ez a tagállamok felelősségi körébe tartozik.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én Siekierski úrnak a Közösség leginkább rászoruló személyei részére történő élelmiszerosztásról szóló jelentése mellett szavaztam.

Úgy vélem, hogy a szegénység problémája rendkívül fontos, hiszen még a tehető Európában is több mint 80 millió embert fenyeget a szegénység veszélye, akiknek nagy többsége azokban az országokban él, amelyek 2004 és 2007 között csatlakoztak az Európai Unióhoz. Ezért egyetértek az előadóval abban, hogy szükség van az élelmiszersegély-program keretében kiosztott élelmiszerek körének kiterjesztésére, továbbá hogy az ellátás elsődleges forrását az agrárpiaci intervencióból származó tartalékokból kell biztosítani, ami ilyen módon lényeges szempontját képezi a közös agrárpolitikának.

Üdvözlöm továbbá az előadó azon kérését, hogy az élelmiszersegély-program egészét az EU finanszírozza, minthogy a Bizottság társfinanszírozási javaslata azt eredményezheti, hogy a tagállamok korlátozzák a programban való részvételüket, különösen olyan gazdasági megpróbáltatások idején, mint amelyet jelenleg élnek meg.

- Jelentés: Sajjad Karim (A6-0131/2009)

David Martin (PSE), írásban. – Az EU India legnagyobb külföldi befektetője és legnagyobb kereskedelmi partnere. Ezért a gazdasági szövetség kialakítása mindkét fél számára létfontosságú. Támogatom a jelentést, mert azt hangsúlyozza, hogy a megállapodásnak biztosítania kell, hogy a fokozódó kétoldalú kereskedelem a lehető legtöbb ember számára teremtsen előnyt, és hozzájáruljon a millenniumi fejlesztési célkitűzésekhez, beleértve a környezet rombolásának megakadályozását. Ugyanakkor fájjalom, hogy az EPP szövegét fogadták el a Bizottság haladóbb szellemű szövege helyett.

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) 2000-ben India az Európai Unió 17. legfontosabb kereskedelmi partnere volt, majd 2007-ben a 9. helyre lépett elő, míg 2000 és 2006 között az EU-nak Indiával folytatott árukereskedelme körülbelül 80%-kal nőtt.

Szociáldemokrataként üdvözlöm, hogy India jelentős előrehaladást tett az általános alapfokú oktatásban, a szegénység csökkentésében és az ivóvízhez való hozzájutás szélesebb körűvé tételében. Ugyanakkor megjegyzem, hogy India továbbra is holtvágányon áll a millenniumi fejlesztési célkitűzéseket (MDG-k) illetően az olyan területen, mint a gyermekhalandóság, az anyák egészsége, a gyermekek alultápláltsága, valamint a malária, a tuberkulózis és a HIV/AIDS elleni küzdelem.

Azért szavaztam erre a jelentésre, hogy támogassam az EU–India szabadkereskedelmi egyezményt, abban bízva, hogy egy szabadkereskedelmi egyezmény jövőbeni lehetőségeket rejt magában a befektetések, a

kereskedelem és az egyezményből származó üzleti lehetőségek növelésére, egyezmény voltából következően úgy, hogy mindent összevéve mindkét fél számára kölcsönösen előnyös.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) Az Indiával kötött szabadkereskedelmi egyezmény Európa és India újabb lépését jelenti a világgazdaság megnyitása felé, és bővíti az ebből származó előnyök körét. Továbbá különösen fontos jel ez a jelenlegi összefüggésben. Ezért üdvözlöm az egyezmény megkötését. Megvizsgálva azonban kénytelen vagyok néhány újabb kritikai megjegyzést tenni.

Ahhoz, hogy a szabad kereskedelem megfelelő módon működjék, be kell tartani egy sor olyan szabályt, amely megakadályozza a hamisítást és a célországban tiltott áruk használatát. Az áruk származását is világosan fel kell tüntetni. Röviden, az információt rendelkezésre kell bocsátani, világossá tenni, a nemzetközi egyezményeket pedig be kell tartani.

Egy másik fontos szempont, hogy a szabad kereskedelem hasznot hoz mindkét fél számára. Más szóval a határok megnyitása nemcsak azt jelenti, hogy a fejlett országok megnyitják piacukat a harmadik országok áruai előtt. A szabad kereskedelem előnyei az árucserének és a gazdaságok megnyitásának kölcsönös lehetőségében állnak; ezeket az előnyöket ki kell terjeszteni a fejlődő és a gyorsan növekvő országokra. Ez csak akkor fog megtörténni, ha a kereskedelmi és befektetési korlátozásokat is csökkentik.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én Karim úrnak az EU–India szabadkereskedelmi egyezményéről szóló jelentése ellen szavaztam.

Azért tettem, mert úgy vélem, hogy az ilyen egyezményeket teljes egészében az alapvető emberi jogok és a demokrácia tiszteletben tartásának jegyében kell megkötni, és a szóban forgó ország esetében erről messze nincs szó. Az egyezménybe beillesztett, az emberi jogokról és a demokráciáról szóló kikötés nyilvánvalóan nem elég arra, hogy biztosítsa az ilyen alapvető feltételek tiszteletben tartását, sem pedig az az ígéret, hogy gyakrabban fog részt venni az Egyesült Nemzetek Emberi Jogi Tanácsának ülésein. Sajnos továbbra is érkeznek jelentések a nemzetközi sajtóból arról, hogy üldözik a vallási kisebbségeket és az emberi jogi aktivistákat. Véleményem szerint egyenesen elfogadhatatlan az ilyenfajta gazdasági egyezmények aláírása.

- Jelentés: Lasse Lehtinen (A6-0065/2009)

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A jelentés kimondja, hogy a dolgozók számára fontos, hogy tudjanak jogaikról, jól ismerjék a munkajogot és a kollektív szerződéseket. Az előadó azt is megjegyzi, hogy a munkavállalók kiküldetéséről szóló irányelvnek meg kell felelni, és hangsúlyozza a szubszidiaritás és az arányosság elvének értékét. Ezek kívánatos igények.

Ugyanakkor a jelentés megfogalmazásának egyes részei túl messzire visznek. Nem támogathatjuk azt a megfogalmazást, amely pártolja, hogy uniós szinten közösségi jogi eszközt vezessenek be a bérek, a társadalombiztosítási járulékok, az adók és a munkahelyi balesetekkel kapcsolatos kártérítések fedezetére. Ezek a kérdések túl fontosak ahhoz, hogy támogatni tudjuk az ilyenfajta megfogalmazást vagy követelést.

Úgy döntöttünk, hogy az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja, a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport és a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja által előterjesztett alternatív állásfoglalást támogatjuk, mivel ez leszűkíti a közösségi jogi eszközökre vonatkozó megfogalmazást. A jelentés egészéről való zárószavazáskor tartózkodni fogunk, mivel, bár a szöveg egyes részei pozitívak, a közösségi jogi eszközökre vonatkozó megfogalmazás túl messzire visz.

David Martin (PSE), írásban. – Támogatom a jelentést, amely az európai alvállalkozások felelős és világos szabályozását követeli. A jelentés védeni fogja az alvállalkozói cégek dolgozó munkavállalókat azáltal, hogy felkéri a Bizottságot, hogy hozzanak létre egy áttekinthető közösségi jogi eszközt, amely EU-szinten bevezeti az egyetemleges felelősséget.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én Lehtinen úrnak az alvállalkozók termelési láncban viselt szociális felelősségéről szóló jelentése mellett szavaztam.

Egyetérték az előadóval abban, hogy az alvállalkozási szerződések alkalmazása igen nagy mértéket öltött az Európai Unióban, ez pedig különféle kapcsolódó problémákat vetett fel, például jogi következményeket munkaadókra és munkavállalókra nézve, vagy az adó- és társadalombiztosítási kötelezettségeknek való megfelelés nehézségeit.

Ezért osztom az előadó véleményét, hogy tanácsos volna EU-szinten elfogadni egy rendszert a „közös felelősségről”, amely arra ösztönözné a fővállalkozót, hogy ellenőrizze, hogy az alvállalkozók megfelelnek-e

a vonatkozó jogszabályoknak. Ez a szürkegazdaság felszámolásában is segítene, megakadályozva a tisztességtelen versenyt azon vállalkozások részéről, amelyek kevesebbet fizetnek alkalmazottaiknak a minimálbérnél.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) A Dublin Alapítvány egyik tanulmánya szerint az alvállalkozók bevonása az egyik leghatékonyabb módja a szociális jogszabályok aláásásának. Az alvállalkozók mindenféle ágazatban vannak, a legismertebb közülük az építőipar. Ez a jelentés felkéri a Bizottságot, hogy fogadjon el végleges, az alvállalkozások szociális felelősségére vonatkozó jogszabályokat a termelési folyamat egészére kiterjedően.

Túl gyakran történik, hogy a megbízó az alvállalkozókra hárítja a felelősséget, akik maguk is alvállalkozót vonnak be a munkába. Ennek eredménye, hogy a munkajog alkalmazása nem ellenőrizhető. Azok, akik alvállalkozónak dolgoznak, és a termelési lánc végéhez vannak közel, nem dolgoznak mindig a legjobb munkakörülmények között, ebből következik az alapvető normák megsértése és az alapvető munkaviszonyhoz kapcsolódó jogok tiszteletben tartásának hiánya. Nehéz ezt a szociális jogi felügyelőiségnek ellenőrizni, mivel nem mindig világos, mikor és ki viseli a felelősséget. Ez arra csábítja az alvállalkozókat, hogy kevésbé körültekintően járjanak el a társadalombiztosítási járulékok, a törvényben előírt bérek és a törvényes pihenési idő vonatkozásában.

Néhány tagállamban már kötelező a megbízónak teljes szociális felelősséget vállalnia minden alvállalkozójáért. A határokon átnyúló jellegű munkák számának jelentős növekedésével szükségessé válik egy európai irányelv. Ezért meggyőződéssel támogatom a jelentést.

- Jelentés: Katerina Batzeli (A6-0094/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) 2009 januárjában Olaszországban az élelmiszerárak több mint 40%-kal voltak magasabbak, mint az Európai Unió első 15 országának átlagos árai, ami az élelmiszer termelési helyétől a fogyasztóig való szállításának komoly torzulását mutatja.

Az Olasz Statisztikai Hivatal (ISTAT) adatai szerint 2009 januárjában az élelmiszerárak növekedési üteme 3,7% volt Olaszországban, összehasonlítva a franciaországi 2,3%-kal, a spanyolországi 1,9%-kal, a németországi 1%-kal és az európai uniós 2,6%-kal. Az ISTAT elemzése azt is kimutatta, hogy a fő különbségek Olaszország és az EU-partnerei között a kenyérrrel, a tésztákkal, a gabonafélékkel kapcsolatosan mutatkoztak, amelyek olyan alapanyagokat tartalmaznak, mint a búza, amelynek világszerte rögzített ára van, amely nem különbözik országonként. A termelői és fogyasztói árak közötti különbség növekedése megerősíti, hogy Olaszországban komoly torzulás áll fenn az élelmiszernek a termelési helyétől a fogyasztóig való szállítása terén.

A legerősebben az alacsony jövedelmű családok érzik ennek hatásait, ahol a kiadások legnagyobb tétele az élelmiszer. Az élelmiszer-feldolgozó kis- és középvállalkozások is komoly veszteséget szenvedtek. A termelési és a fogyasztói ár közötti különbség okozta probléma elérte azt a pontot, ahol az európai intézmények azonnali beavatkozására van szükség.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), írásban. – (RO) I Én a Batzeli asszony (Görögország) által benyújtott jelentés mellett szavaztam, mivel úgy vélem, az EU-nak segítséget kell nyújtania a termelőknek és a fogyasztóknak.

A nagy kiskereskedelmi láncok piaci erőfölényükkel való visszaélése miatt az európai fogyasztók által fizetett árak átlagosan ötször akkora, mint a termelői árak. A mezőgazdasági termelők általában a végső fogyasztói ár 8%-át kapják.

Sürgetjük a termelők és fogyasztók közötti kapcsolatokat megkönnyítő uniós politikák bevezetését. Az Európai Uniónak támogatnia kell az új technológiákat és az internetet, hogy a fogyasztók részletesebb információkhoz jussanak a termékekkel illetően, ezzel egyidejűleg megkönnyítve a termelők piacra jutását.

További intézkedések szükségesek, hogy felhívják a figyelmet a „helyi termék” fogalmának jelentőségére, és hatékonyabb támogatást nyújtsanak a hagyományos élelmiszerpiacoknak és más hagyományos típusú kereskedelmi formáknak.

A tradicionális román termékeket támogatni kell az európai piacon.

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Poul Nyrup Rasmussen, Christel Schaldemose és Britta Thomsen (PSE), írásban. – (DA) Az Európai Parlament dán szociáldemokrata képviselői – Poul Nyrup Rasmussen, Britta Thomsen, Christel Schaldemose, Dan Jørgensen és Ole Christensen – az európai élelmiszerárakról

szóló jelentés mellett szavaztak. A küldöttség meglátása szerint a bevásárlóközpontok koncentrációja és a versenyhiány miatt az EU-n belül mind a fogyasztók, mind pedig a mezőgazdasági termelők veszítenek. Ugyanakkor a küldöttség nem ért egyet a jelentés 6. bekezdésének állításával, amely szerint sajnálatos, hogy az intervenciós intézkedéseket beszüntetik. Ez elkerülhetetlen az európai piacok jövedelmezővé tétele érdekében.

Esther De Lange (PPE-DE), írásban. – (NL) Szeretném a holland küldöttség nevében, a Kereszténydemokrata Fellebbezés (CDA) képviselőjében a Batzeli-jelentésről szóló szavazatunkat megindokolni. Véleményünk szerint ez a jelentés nem túl elegáns. Sok pontjában terjengős, és ismétli önmagát. Továbbá kétségeink vannak a túlságosan a szocialista állami beavatkozások felé hajló követelések, valamint a költségeknél alacsonyabb áron történő eladás teljes tilalma felől. Ezek szép gondolatnak tűnhetnek, ám megvalósíthatatlanok. A mezőgazdaság területén ezt fontos pontnak tekintjük. A dömpinggel kapcsolatban természetesen fel kell lépnie a versenyhatóságoknak.

Ennek ellenére a Batzeli-jelentés mellett szavaztunk, mivel számos fontos elemet tartalmaz, amelyet az alternatív állásfoglalás ténylegesen törölni szándékozik. Különösen az élelmiszer-termelési lánc különböző láncszemeinek haszonkulcsairól szóló tanulmányra utalok, és arra az Európai Bizottságnak címzett felkérésre, hogy vizsgálják meg a bevásárlóközpontok versenyerejét, ahogyan erre már az Európai Parlament nem egyszer kérte. Értesültünk az Európai Bizottságtól, hogy a haszonkulcsok tanulmányozása részben elvégezhető a Bizottság által ismert létező adatok alapján, ezért feltételezzük, hogy ez a tanulmány nem fogja az adminisztrációs költségeket jelentősen növelni.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Én az európai élelmiszerárakról szóló jelentés mellett szavaztam, mert úgy vélem, hogy szükséges a politikai beavatkozás a mezőgazdasági és élelmiszeripari termékek ára növekedésének, valamint a termelő által megkapott és a fogyasztó által kifizetett árak közötti különbségnek a kezeléséhez. Európában a végső fogyasztó által fizetett ár megközelítőleg ötször annyi, mint a termelőknek fizetett ár, ami az olyan alacsony bevételű háztartásokat sújtja, ahol az élelmiszer-kiadások teszi ki a család költségvetésének legnagyobb szeletét.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Mint általában, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottságnak ez a „véleménykérő” jelentése is olyan javaslatokat tartalmaz, amelyek az EU költségvetését tovább terhelő költségeket vonnak maguk után.

Nem támogatjuk a jelentés fő gondolatait, amelyek többek közt fájlják az agrárpiacon közösségi intervenciós intézkedések jelenleg zajló visszaszorítását. Továbbá nem támogatjuk a bizottság „piacsabályozási intézkedésekre” vonatkozó javaslatát.

Az Európai Parlament Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottságát arra is emlékeztetni kell, hogy a különböző tagállamokban eltérő az árhelyzet. A polgárok számára létrehozandó, a termékekre és alapanyagokra vonatkozó referenciaárakat és az EU egész területén érvényes energiaköltségekről, a bérekről, a bérleti díjakról, az adókról és illetékekről szóló információkat tartalmazó uniós adatbázisról szóló bizottsági javaslat véleményünk szerint valóságtól elrugaszkodott. A tagállamok összehasonlításához szükséges előfeltételek számos különböző okból kifolyólag egyszerűen nem léteznek.

Továbbá különösnek találjuk az európai élelmiszertermékek címkézésére tett javaslatot is. Milyen cél áll e mögött? A protekcionizmus bátorítására tett kísérlet?

A Júniusi Lista szokásához híven azt az észrevételt teszi, hogy ebben a helyzetben szerencsés, hogy az Európai Parlamentnek nincs együttdöntési hatásköre az EU agrárpolitikáját illetően. Máskülönben az EU a protekcionizmus és a mezőgazdaságon belüli csoportok erős támogatásának csapdájába esne.

Mi az európai élelmiszerárakról szóló jelentés ellen szavaztunk.

Astrid Lulling (PPE-DE), írásban. – (FR) Senki nem vonja kétségbe a termelői árak és a fogyasztó által kifizetett árak közötti szakadékról szóló jelentés céljait. Nagyobb piaci átláthatóság kívánatos, hogy biztosítva legyen a termelők megfelelő díjazása, és a végső fogyasztók költségeinek indokoltsága.

Sajnálatos módon a bizottság által elfogadott szöveg olyan javaslatokat tartalmaz, amelyek összeférhetetlenek a szociális piacgazdasággal. Ezek az árszabályozásról, haszonkulcsokról és piacokról szóló, erősen tekintélyelvű javaslatok túl sok olyan előírásra emlékeztetnek, amelyek elbuktak, és amelyekről azt gondoltuk, már véglegesen a múlté.

Sajnálom, hogy a jelentés egyedül a forgalmazókra összpontosít, ahelyett, hogy számításba venné a termelési lánc egészét. Sőt, gyakran a nagy feldolgozó vállalatok azok, amelyek a mezőgazdasági termelőkötől vásárolnak, és piaci erőfölényükkel visszaélve szerfölött magas áron adják el terményeiket a forgalmazóknak.

Mi több, a jelentés javaslata szerinti, a mindenféle költséget és áréréket tartalmazó uniós adatbázis létrehozása jelentős adminisztrációs költséggel járna a vállaltok számára, amelyek végül a kiskereskedelmi árakba olvadnának be.

Az ilyen rossz szokások megelőzése érdekében alternatív állásfoglalást nyújtottam be, amelyet 40 képviselő írt alá, támogatásukat jelezvén.

Alexandru Nazare (PPE-DE), írásban. – (RO) Románia számára nagyon fontos, hogy EU-szinten szabályozzák a nagy kiskereskedelmi láncok termelők ellen irányuló tisztességtelen gyakorlatainak problémáját. Az élelmiszer-áruházláncok által gyakorolt visszaélések témája itt is gondot jelent, mind a termelők, mind a fogyasztók számára. A „rejtett költségek” felhalmozásán túl, amely minden termék számára kötelező, és amelyet a termelők viselnek, a bevásárlóközpontok megtiltják a termelőknek, hogy más kereskedésekben alacsonyabb áron adják el terméküket. Ezek a szabályok azt eredményezik, hogy a termékek 30%-kal megdrágulnak. És végül a fogyasztó lesz az, aki megfizeti a termék túlzott árát.

A Batzeli asszony jelentésében javasolt intézkedések célja a bevásárlóközpontok által gyakorolt nyomás csökkentése, és a fogyasztó és termelő közötti közvetlen kapcsolat támogatása. Ezért szavaztam a jelentés elfogadása mellett.

A jelentésnek a haszonkulcsok megoszlásának vizsgálatára tett javaslata alapján lehetőségünk nyílik levonni egy sor arra vonatkozó következtetést, hogy mely intézkedésekkel biztosítható az árak átláthatósága a termelő–feldolgozó–kiskereskedő láncolatban, és amelyekkel büntethetőek a visszaélések.

A szállító és a kiskereskedő közötti áralkunak lehetővé kell tennie különböző, esetenként eltérő árak használatát, amivel hozzájárul az egészséges versenykörnyezet biztosításához.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), írásban. – (EL) A jelentés ismételt, jól ismert megjegyzéseket tesz az élelmiszer-feldolgozás és -forgalmazás területén kialakult monopolhelyzetről. Ugyanakkor nem állítja, hogy ezt az EU és a tagállamok kormányai tudatosan választották a Lisszaboni Szerződés és a KAP keretén belül.

Az élelmiszeriparon belüli piacok liberalizációja, az összeolvadásokra és a felvásárlásokra való ösztönzés, a profitra és a versenyképességre való törekvés a multinacionális vállalatok korlátlan uralmát, magasabb fogyasztói árakat, alacsonyabb felvásárlói árakat és a tőke magasabb profitját eredményezte.

A KAP döntően hozzájárult ehhez a folyamathoz azzal, hogy megszüntette a minimumárakat, a kis- és közepgazdaságokkal rendelkező mezőgazdasági termelőket pedig eladta a WTO-nak, így a multinacionális vállalatok potom áron juthatnak a nyersanyagokhoz, gyötörhetik vagy összezsugoríthatják a szövetkezeteket, miközben képmutató kijelentéseket tesznek a felek, ami az európai egyoldalú szemléletet támogatja.

Egyik példája ennek a görögországi tejtermelés, ahol a tejkartell lenyomja a tej felvásárlási árát, míg csillagászati magaslatokban tartja a fogyasztói árát, óriási bevételre téve így szert. Mostanában az enyhén csökkentett tápértékű termékek fogyasztását népszerűsíti, nehéz helyzetbe hozva ezzel a haszonállatot tartó mezőgazdasági termelők ezreit, akik nem tudják terméküket értékesíteni egy olyan országban, amely a szükségletének 50%-át maga termeli.

Az olcsó és biztonságos élelmiszerért, és a szegény mezőgazdasági termelők fennmaradásáért folytatott küzdelem a munkavállalók, a mezőgazdasági termelők és az önfoglalkoztatók, valamint az alulról szerveződő erők és gazdaság erős szövetségét követeli meg.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Az európai élelmiszerárak növekedése mindenki számára nyilvánvaló. Ez a szörnyű probléma azonnali cselekvését kíván az Európai Uniótól. Ezért szavaztam a Batzeli asszony jelentése mellett, aki véleményem szerint átfogóan kezelte az ügyet, és nagyon hasznos intézkedéseket javasolt a kérdés megoldására.

Kötelesek vagyunk lépéseket tenni, hogy szűkítsük a termelői és fogyasztói árak között jelenleg tátongó szakadékot, amelyet az egészségtelen áratviteli mechanizmus okoz, amely magában foglalja az élelmiszereket érintő spekulációt, és a közvetítők nagymértékű bevonását. Egyetértek az előadóval, hogy az élelmiszerek értékesítésének és forgalmazásának nagyobb koncentrációja jelentősen hozzájárult a fogyasztói árak termelői árakkal szembeni növekedéséhez.

Sürgősen szükség van az olyan intézkedésekre, amelyeket Batzeli asszony javasol, hogy a nemzeti versenyhatóságok összehangolt cselekvése által átláthatóbbak legyen az árstruktúra és a haszonkulcs, jobban szabályozzák az európai élelmiszer értékesítését és az ártrendeket, és a fogyasztókat eredményesen buzdítsuk a helyben termelt élelmiszerek választására, amely a dolog természetéből fakadóan rövidíti a forgalmazási láncot, és támogatja a jelenleg súlyos nehézségekkel küzdő hagyományos élelmiszerpiacokat.

- Jelentés: Margrete Auken (A6-0082/2009)

Michael Cashman (PSE), írásban. – Európai parlamenti munkaspárti kollégáimmal egyetemben úgy határoztam, hogy az eredeti jelentést támogatjuk, mert ez ad leginkább kielégítő módon választ arra a több száz petícióra, amelyet azok az európai polgárok nyújtottak be, akik a spanyolországi agresszív urbanizációs roham, a túlzott építkezések és a part menti rombolások áldozataivá váltak.

A benyújtott alternatív állásfoglalások alapjaiban módosították a jelentést, és nem feleltek meg annak az álláspontnak, amelyet immár 5 éve következetesen képviselünk.

Derek Roland Clark (IND/DEM), írásban. – A jelentés csupán kozmetikázás, amelynek célja, hogy az európai parlamenti választásokig hátralévő időben még fenntartsa a több száz petíció benyújtójának hamis reményeit. Azt állítja, hogy olyan lépések megtételére képes, amelyekre – amint arra a Jogi Bizottság rámutat – az EU-nak nincs hatásköre; így hát még Auken asszony fenyegetése – miszerint ha a jelentésben megfogalmazott követelések nem teljesülnek, nem szavazza meg az EU költségvetését – sem segíthet azokon, akik spanyolországi ingatlant vásároltak, majd meg lettek fosztva tulajdonuktól. Az UKIP (az Egyesült Királyság Függetlenségi Pártja) nem fog hozzájárulni ehhez a szemfényvesztéshez.

Richard Corbett (PSE), írásban. – Én a Parlamenthez az áldozatok és az érintett polgárok által Európa minden területéről benyújtott, tetemes mennyiségű petíció nyomán született jelentés mellett voksoltam. Ez a jelentés bizonyítja, hogy Spanyolország bizonyos régióiban oly módon megy végbe a nagy volumenű urbanizáció, hogy semmibe veszi a tulajdonjogot, rombolja a környezetet, aláássa a vízszolgáltatást és -minőséget, és gyakran jogorvoslat vagy kártalanítás nélkül hagyja az áldozatokat, akik lehet, hogy egész életük megtakarítását veszítették el.

Remélem, hogy ez a jelentés segítséget jelent majd az igazságért vívott küzdelemben számos választómnak és mindazoknak a polgároknak Európa-szerte, akik érintettek ebben az ügyben.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Összeférhetetlenség miatt minden szavazástól tartózkodtam.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Értjük, hogy a spanyolországi építőiparban jelentős problémák vannak, és hogy az a helyzet, hogy gyanútlan polgárok jóhiszeműen olyan ingatlanokat vásároltak, amelyekről később kiderült, hogy az építető cég jogtalanul építette őket. Ezek azonban olyan problémák, amelyeket a tagállamok jogi keretein belül kell és lehet megoldani. Az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 35. cikkének megfelelően a polgárok a hazai jogorvoslati lehetőségek kimerítése után a strasbourgi Emberi Jogok Európai Bíróságához fordulhatnak.

Nincs rá ok, hogy EU-szintű jogszabályt vezessünk be, amely ezzel a kérdéssel foglalkozna, vagy hogy az Európai Parlament mint intézmény belefolyjon ebbe az ügybe. És a spanyol képviselőtársak által benyújtott különböző alternatív állásfoglalás-tervezetekkel sem kívánunk foglalkozni, amelyek a hazai intézkedések fényében tovább bonyolítják az ügyet.

Fiona Hall (ALDE), írásban. – Azért nyújtom be az Auken-jelentésre adott szavazatom indokolását, hogy ezáltal támogassam három különböző választómat, akik segítségért fordultak hozzám. A választóim, mindhárom esetben, egész életük megtakarítását fektették be abba, hogy házat és telket vásároltak Valenciában. Az ingatlanvásárlás mindhárom esetben megfelelő jogi eljárás keretében történt. Ezt követően azonban választóimnak mindhárom esetben el kellett szenvedniük a valenciai hatóságok jogtalan földfoglaló követelését.

És ez csupán három abból a több ezer igazságtalan esetből, amelyet azon európai polgároknak kellett elszenvedniük, akik Spanyolországban vásároltak ingatlant. Arra kérem a Bizottságot, hogy cselekedjen gyorsan és határozottan, az Auken-jelentés javaslatainak megfelelően.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), írásban. – (ES) Én az Auken-jelentés mellett voksoltam, mivel egyértelműen kritikával illeti a spanyol állam nemtörődöm várostervezését, és rávilágít a várostervezési és környezetvédelmi célokra fordítandó közösségi forrásokkal való visszaélésekre.

Ezen kívül szeretném hangsúlyozni a Néppárt (PP) és a Spanyol Szocialista Munkáspárt (PSOE) spanyol képviselőinek eredménytelenségét. Képtelenek voltak megegyezésre jutni annak érdekében, hogy benyújtsanak egy olyan alternatív állásfoglalást, amely megszerezte volna azt a többséget, amelyre szükségük lett volna; ehelyett mindkét fél elbukott. Ismét nyilvánvalóvá tették, hogy az egyetlen kérdés, amelyben egyet tudnak érteni, az, hogy ellenzik a baszk nacionalizmust. A szocialisták és a PP tagjai egyaránt megpróbálták nyomást gyakorolni képviselőtársaikra, hogy saját állásfoglalásaik mellé állítsák őket, amelyek nagyban tompították az előadó kritikai megjegyzéseit.

Szeretném világossá tenni, hogy a spanyol kormány részese egy olyan gyakorlatnak, amely módszeresen összekapcsolódik az állampolgárait érő nem megfelelő bánásmóddal, a környezet pusztításával és a széles körben elterjedt korrupcióval. Úgy vélem, hogy a kérdéses hatásköröket azonnal át kellene adni Euskadinak.

David Martin (PSE), írásban. – Továbbra is európai polgárok ezrei válnak az agresszív urbanizáció rendszerének áldozataivá, amit abból a rengeteg petícióból látunk, amelyek az európai polgárok tulajdonukhoz és a környezethez való törvényes jogaival szembeni visszaélésekről szólnak. A probléma okozója az urbanizációs folyamatok nem megfelelő ellenőrzése mellett a helyi és regionális hatóságok által végzett közbeszerzés. Az elfogadott állásfoglalásnak el kell kezdenie konkrét megoldásokat adni a Spanyolország érintett területein élő embereknek.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL), írásban. – (ES) Mivel a kezdetektől fogva részese voltam az Auken-jelentés alakulásának, amely elnyerte mind a spanyol, mind az európai emberek támogatását, én teljes szívemből védem e jelentés tartalmát. Teljes mértékben támogatom ezt a jelentést, mert világosan felfedi, hogyan vettek részt a spanyol közigazgatás szintjei, a központi kormányzattól kezdve az autonóm regionális kormányzatokon át a helyi hatóságokig egy olyan városi spekuláción alapuló gazdasági modell kialakításában, amely rombolóan hatott mind a környezetre, mind a gazdaságra, mind Spanyolország társadalmi fejlődésére nézve.

Ez a jelentés, amely ellenállt a Néppárt (PP) és a Szocialista Munkáspárt (PSOE) felől érkező nyomásnak, rávilágít a kérdéssel kapcsolatos politikai és igazságügyi határozatok erélytelenségére, amely a hatóságokon belüli büntetlenséghez vezetett. Tartalmaz továbbá egy felhívást, miszerint függessenek fel minden olyan fejlesztési projektet, amely nem felel meg a környezeti fenntarthatóság és a társadalmi felelősség kritériumainak, hogy kivizsgálhassák a szabálytalanságokat, és hogy ne következzenek be visszafordíthatatlan helyzetek.

A jelentés továbbá megköveteli a spanyol kormánytól egy olyan munkacsoport felállítását, amelyben a közigazgatás minden szintje képviselteti magát. Nyilvános vitára szólít fel a spanyolországi várostervezéssel kapcsolatban, amely révén jogalkotási eszközök születhetnek a spekuláció és a nem fenntartható fejlődés ellenében, és amelyek véget vethetnek az *à la carte* jogalkotási gyakorlatnak, amelyet néhány autonóm régió, mint például Aragónia és Valencia folytat.

Bogusław Rogalski (UEN), írásban. – (PL) Én a kiterjedt spanyolországi urbanizációnak az európai polgárok egyéni jogaira, a környezetre és az uniós jog alkalmazására gyakorolt hatásairól szóló Auken-jelentés mellett szavaztam, azon petíciók alapján, amelyeket én magam kaptam.

Temérdek bizonyíték van rá, milyen túlzott mértékben folyik a városiasítás a part menti területeken, amiért a felelősség a központi, az autonóm és a helyi hatóságok vállán nyugszik. Olyan modellt indítottak útjára, amelynek eredménye a nem fenntartható fejlődés, és amely különösen súlyos környezeti, társadalmi és gazdasági következményeket von maga után. E tevékenység eredményeképpen helyrehozhatatlan károk keletkeztek Spanyolország számos régiójának biológiai sokféleségében és környezeti integritásában. Az efféle vádak alapján indított eljárások lassan haladnak, és a meghozott ítéletek nem szolgálnak az áldozatok megaláztatására. Mindezek alapján az emberek fenntartással viselnek a spanyol igazságszolgáltatási rendszerrel kapcsolatban.

Azt is hangsúlyozni kell, hogy több ezer európai polgár, aki különféle körülmények között vásárolt ingatlant Spanyolországban, az urbanizációhoz kapcsolódó visszaélések áldozatává vált. Ezeket a visszaéléseket a helyi hatóságok követték el, ám az ingatlanok azok, amelyek most lerombolásra várnak.

Ezekkel a tényekkel kapcsolatban fel kell hívni a spanyol kormányt, hogy végezze el az agresszív urbanizáció eredményével kapcsolatos, az egyéni ingatlantulajdonosok jogait érintő jogszabályok alapos felülvizsgálatát, hogy véget vethessen az EK-Szerződés által biztosított jogokkal és kötelezettségekkel való visszaéléseknek.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Szeretnék gratulálni az előadónak a munkájához, és szeretném elmondani, hogy üdvözlöm a kiterjedt spanyolországi urbanizációnak az európai polgárok egyéni jogaira, a környezetre és az uniós jog alkalmazására gyakorolt hatásairól szóló jelentést. Ez a hatás, mint azt a területen élők által nagy számban benyújtott petíciói is igazolják, különösen kedvezőtlen volt.

Úgy vélem, hogy a Petíciós Bizottság ez ügyben megfelelő módon figyelembe vette az azon polgárok részéről érkező kérelmeket, akik aggodalmukat fejezték ki a természetes tájkép lerombolása, a szerződések rendelkezéseinek figyelmen kívül hagyása, a környezetvédelem és a nagyszabású építkezések miatt. A bizonyíték, amelyre a bizottság a területen végzett tényfeltáró küldetés során szert tett, egyértelműen megmutatja az építőipar túlkapasait és annak szükségességét, hogy meg kell védeni spanyol polgárok Szerződésekben garantált jogait.

Ennélfogva támogatom a szóban forgó jelentést; tökéletesen megfelel a szubszidiaritás elvének, és remélem, hogy a spanyol helyi hatóságok megteszik a szükséges intézkedéseket, anélkül, hogy az Európai Bizottságnak jogsértési eljárás elindításához kellene folyamodnia.

Søren Bo Søndergaard és Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), írásban. – A panaszosok iránti szimpátiánk jeléül megszavaztuk a jelentést. Azonban azon a véleményen vagyunk, hogy a spanyol, az uniós és a nemzetközi jog állítólagos megsértésével a megfelelő spanyol hatóságoknak, az Európai Bíróságnak és az Emberi Jogok Európai Bíróságának kellene foglalkozniuk, és megoldást is nekik kellene találniuk.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – Örömmre szolgál, hogy a Parlament megszavazta ezt a jelentést. Számos skót embert érint a spanyol területfoglalás, amely következtében otthonaikat veszítették el, amelyeket sokan egy élet munkájával teremtettek meg maguknak. A spanyol kormánynak minden tőle telhetőt meg kell tennie annak érdekében, hogy igazságot szolgáltatson ezeknek az embereknek. Közülük sokakat félrevezettek, és sokaknak hazudtak azzal kapcsolatban, mit vásárolnak, amire mindenképpen jogorvoslatot kell találni.

Diana Wallis (ALDE), írásban. – Mi a spanyolországi urbanizációról szóló jelentés mellett voksoltunk, egyrészt, mert az a Petíciós Bizottság többéves, alapos munkájának eredményét tükrözi, amely során a több ezer érintett személy által benyújtott több száz petícióra válaszoltak, tényfeltáró látogatásokat tettek és megbeszéléseket folytattak minden érintett féllel, másrészt azért, mert azt a bizottságban jelentős, frakcióközi többséggel fogadták el. Választott képviselőként kötelességünk biztosítani, hogy az európai polgároknak, akiket arra ösztönöztünk, hogy éljenek a szabad mozgáshoz való jogukkal, ne kelljen a fogadó tagállam önkényes vagy igazolhatatlan korlátozásaival szembesülniük.

Elismerjük, hogy a Szerződések értelmében a közösségi jog betartásának ellenőrzése elsődlegesen a Bizottság felelősségi körébe tartozik. Szintén elismerjük, hogy a Szerződések kifejezetten kizárják, hogy bármilyen hatást gyakoroljunk egy ország tulajdonjogi rendszerének nemzeti szabályaira. Mindazonáltal azt is valljuk, hogy először is, a Parlament Petíciós Bizottságának mint az intézmények „szemének és fülének” rá kell világítani minden olyan rendszerből fakadó problémára, amely hatással van több ezer polgárunk szabad mozgására, és amelyre a petíciós eljárás során fény derült.

Másodszor, úgy véljük, hogy itt a közösségi jog, különösen a környezetvédelmi jog és a közbeszerzésre vonatkozó szabályok megsértéséről van szó.

Thomas Wise (NI), írásban. – Az EU lelkes ellenzőjeként, nem támogatva, hogy az EU folyamatosan beleavatkozik az életünkbe, következetesen ellene szavazok a legtöbb jelentésnek, amelynek megfontolására itt felkérnek. Elkerülhetetlen azonban, hogy előbb-utóbb felbukkan egy jelentés, amely egyszerűen eltérő bánásmódot igényel; és úgy vélem, az Auken-jelentés ilyen. Számos külföldre szakadt honfitársam keresett meg, akik mindegyike megtett mindent, ami tőle telt, hogy helyes, legális és fenntartható életet alakítson ki magának Spanyolországban. Az, hogy a bürokrácia összecsapásának áldozataivá váltak, ma már történelmi tény, ám remélhetőleg ez a jelentés méltányos megoldást lesz képes kikényszeríteni számukra.

Jelen cselekedetem nem jelenti azt, hogy megenyhültem volna az EU és annak áthatolhatatlan, rugalmatlan és elszámoltathatatlan szerkezete iránt. Ha azonban az alárendelt bürokráciák képtelenek saját maguk megoldani a problémákat, amelyeket kreáltak, nos, akkor megoldást kell találnunk.

Remélem, hogy a spanyol hatóságok által előidézett számtalan probléma terítékre kerül, és mint olyan, választóim érdekének megfelelően, megoldásra is lel.

Nem tudok azonban szabadulni attól az aggodalomtól, hogy az efféle vizsgálat nem vezet eredményre. Mivel az EU földjén az egyetlen, magának folyamatosan érvényt szerző törvény a szándékolatlan következmények törvénye.

- Jelentés: Francisco José Millán Mon (A6-0114/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), *írásban*. – (IT) Én megszavaztam a jelentést. Obama megválasztásában a globális elköteleződés új politikájának fontos lehetőségét látom, ami fordulópont mind az Egyesült Államok, mind az egész világ történelmében.

Az előremutató utat a globális kötelezettségvállalás új politikája jelentheti, amelyben az EU is lényeges szerepet tölt majd be. Most itt a lehetőség számunkra, hogy a közeljövőben lezajló európai választások fényében a megújított intézmények révén megújítsuk globális elkötelezettségünket is.

A demokrata jelölt győzelme további bizonyítékot arra a különleges megújuló képességre, amely oly sokszor megnyilvánult már az USA történelmének kritikus időpontjaiban. Az Egyesült Államok új vezetésének köszönhetően javulhat az EU és az USA közötti közös politika, amely által a két fél hatékony partnerség keretében dolgozhat együtt számos olyan globális kérdéssel kapcsolatban, amellyel mindkét kontinens vezetőinek szembe kell nézniük, úgymint az éghajlatváltozás, a globális kihívások, a regionális kérdések, védelmi és gazdasági kérdések vagy a kereskedelem. Ezeket a problémákat együtt kell kezelnünk, kellő eltökéltséggel és kreativitással. Obama megtestesíti mindazt, ami pozitív és figyelemre méltó az Egyesült Államokban és napjaink összetett, globalizált és folyton változó világában.

Transzatlanti kapcsolatunk továbbra is alapvetően fontos. Hiszek abban a szerepben, amelyet e tekintetben az Egyesült Államok továbbra is be fog tölteni Obama elnök vezetése alatt.

Koenraad Dillen (NI), *írásban*. – (NL) Ez az igen terjedelmes jelentés nagyon helyesen támogatja az Európa és az Egyesült Államok közötti kapcsolatok elmélyítését. Hosszasan tárgyalja a Közel-Kelet, Pakisztán, Afganisztán, Oroszország, a védelem és a biztonság kérdését, valamint a gazdasági és kereskedelmi ügyeket.

Elfogadhatatlan azonban, hogy az előadó kifejezetten megelőlegezi a Lisszaboni Szerződés hatályba lépését, holott mára már világos, hogy a polgárok többsége semmit sem akar kezdeni az európai alkotmánnyal vagy annak másodpéldányával. Jó, hogy az előadó figyelmet szentel a palesztin kérdésnek, de miért nem esik említés Izrael biztonsághoz való jogáról? Ezen egyoldalúság miatt én a jelentés ellen voksoltam.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), *írásban*. – (PL) A Mon-jelentés az amerikai elnökválasztás utáni transzatlanti kapcsolat kérdését veti fel. Én jóváhagytam a jelentést, mert úgy vélem, manapság rendkívül fontos, hogy az Egyesült Államok és az Európai Unió szorosan együttműködjön, gyakorlatilag minden területen: a politika, a védelem, a gazdaság, az energiaügy, a környezetvédelem, a kultúra, a tudomány stb. területén.

Tisztában kell lennünk vele, hogy az Egyesült Államok és az Európai Unió együttes bruttó hazai összterméke a világ GDP-jének több mint 50%-át teszi ki. Az 1995 óta érvényben lévő Új Transz-atlanti Menetrendet olyan, a transzatlanti partnerségről szóló keretmegállapodással kellene felváltani, amelyet aztán módszeresen naprakésszé teszünk. Az USA és az EU szükségszerűen részt vesz a világ biztonságának és rendjének fenntartását célzó tevékenységekben. Ehhez természetesen további országokkal is együtt kell működni, különösen Kínával, Indiával és Oroszországgal.

Véleményem szerint azok a megjegyzések is helytállóak, amelyek az ENSZ megreformálásának szükségességére vonatkoznak, többek közt a Biztonsági Tanács működése megreformálásának szükségességére. A transzatlanti együttműködés a NATO szerepét sem veheti semmibe. Ma fel kell ismernünk, hogy az a legfontosabb, hogy gyorsan és hatékonyan tudjunk fellépni az egyre növekvő gazdasági válság lassítása érdekében. Azt is hozzátenném, hogy e kapcsolatba Kanadát, Mexikót és Dél-Amerikát is be kellene vonnunk.

Reméljük, hogy az USA jelenlegi elnöke, Barack Obama szavait, miszerint „Amerikának nincs jobb partnere Európánál”, a mindennapok valósága fogja igazolni. Ez alapvetően fontos, ha meg akarunk birkózni a civilizációnk előtt álló kihívásokkal.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), *írásban*. – (EL) Az Európai Parlament óriási reményei, amelyeket Barack Obamának az Amerikai Egyesült Államok elnökévé való megválasztása iránt táplál, valójában megint csak az imperialistákat érdekli, akik jó okkal várják, hogy még hatékonyabban szolgálják ki az érdekeiket. Az embereknek nem kellene afféle illúziókba ringatniuk magukat, hogy a politika az ő előnyükre változna. Sőt, az USA új elnökének kijelentései és nyilatkozatai sem hagynak semmiféle kétséget e tekintetben.

A jelentés felhív a szóban forgó választás után az EU, az USA és a NATO közötti szorosabb és mélyebb együttműködésre. Ezért javaslatot tesz egy olyan testület megalakítására, amely még magasabb szinten koordinálná a két imperialista központ (az EU és az USA) kül- és biztonságpolitikáját.

Akkor, amikor a kapitalista pénzügyi válság következtében egyre nő a kettejük közti verseny és antagonizmus, az európai és amerikai imperialisták ezzel párhuzamosan igyekeznek koordinálni az együttműködésüket, hogy elbírjanak a széles néprétegek szembenállásával. Ez a cél bújik meg a „globális kihívások”, a „védelem” és a „biztonsági kérdések” kezelésére szolgáló közös és hatékony fellépésre való felszólítás mögött. A jelentésben kifejezett hajlandóság, hogy az USA-tól érkező kérés esetén fogadjunk be guantanamói foglyokat az EU-ba, tipikus példa erre.

Az embereknek létre kell hozniuk saját közös frontjukat az EU, az USA és a NATO ellenük irányuló, összehangolt támadása ellen, és meg kell buktatniuk az imperialista rendet.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Én Millán Mon úrnak a transzatlanti kapcsolatok amerikai választásokat követő helyzetéről szóló jelentése ellen szavaztam, mert nem hiszem, hogy helyes, hogy az Európai Unió a Lisszaboni Szerződés és az ennek megfelelő külpolitikai eszközök hatálybalépésével még erőteljesebb és még koherensebb szerepet vállaljon a nemzetközi geopolitikai szintén. Továbbá nem értek egészen egyet a transzatlanti partnerség és a NATO kollektív biztonságban betöltött szerepével sem.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE), írásban. – Óriási jelentőséget tulajdonítok a transzatlanti kapcsolatoknak, és következetesen érvelek a NATO újonti felélesztése és megerősítése mellett. E jelentés legfőbb pontja ellenére azonban nem hiszem, hogy ez azt jelentené, hogy EU–USA partnerséggel helyettesítenénk az Egyesült Államok és az egyes uniós tagállamok (pl. Nagy-Britannia) közötti szoros kapcsolatokat. Az emberek által nem támogatott Lisszaboni Szerződésre tett utalások, valamint a javaslat, hogy a Bizottság feltételezett alelnöke/főképviseelője társelnöke legyen egy új „Transzatlanti Politikai Tanácsnak”, remek példái ennek. Ráadásul kifejezetten ellenzem a jelentés azon aspektusait, amelyek az EU védelmével foglalkoznak. A jelentés üdvözli a „megerősített európai védelmi képességet” és határozottan helyesli az európai biztonsági és védelmi politikát, amelyet a konzervatív ellenzék kitartóan támogat.

Ezen okokból kifolyólag tartózkodtam a jelentésről szóló szavazáskor.

- **Türkmenisztán (B6-0150/2009)**

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Az EK és Türkmenisztán közötti kereskedelmi megállapodásra vonatkozó állásfoglalási indítványról szóló szavazáskor inkább tartózkodnék. Míg elismerem a gazdasági és kereskedelmi kapcsolatoknak a türkmén társadalom megnyitására játszott szerepének fontosságát, kétlem, hogy egy átmeneti megállapodás szolgálna leginkább a két fél érdekeit.

- **Jelentés: Daniel Caspary (A6-0085/2006)**

Philip Claeys (NI), írásban. – (NL) Én elutasítottam ezt az állásfoglalást, mert általa, véleményem szerint, a Parlament aláásná saját hitelességét. Ez a Ház rendre adja ki retorikus nyilatkozatait az emberi jogokkal kapcsolatban, és folyton hangsúlyozza, hogy az emberi jogok adják a külpolitika legfontosabb célkitűzéseit – most mégis aláír egy megállapodást egy olyan országgal, amely súlyosan megsérti ezeket az emberi jogokat. Az e mögött rejlő hiedelem mindig az, hogy a megállapodás aláírásának pusztán ténye javítani fogja az emberi jogok adott országbeli helyzetét. Ugyanezt halljuk a török csatlakozás pártfogóitól is: igen, az emberi jogok megsértése és a kínzás elterjedt, de amint Törökország csatlakozik az EU-hoz, ez máris a múlté lesz. A tények azonban ennek épp az ellenkezőjét igazolják.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Úgy döntöttem, tartózkodom a Caspary úrnak a Türkmenisztánnal kötött átmeneti kereskedelmi megállapodást tárgyaló jelentéséről szóló szavazáskor. A javaslat néhány pontját helyeslem, a dokumentum egészét nem. Ez arra vezetett, hogy ne ellene szavazzak, hanem inkább tartózkodjak.

- **Jelentés: Stavros Lambrinidis (A6-0103/2009)**

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Én megszavaztam a jelentést. Mára az internet vált a személyes és intézményes kapcsolataink alapjává. Ma már számos cég birtokolja személyes információinkat, akik rendszeresen megfelelő felhatalmazás hiányában használják fel személyes adatainkat. Mindezen okok folytán nyilvánvaló, hogy az internettel kapcsolatban is meg kell védenünk a személyes adataink védelméhez való alapvető jogunkat.

Az internet más alapvető jogok biztosításában is jelentős szerepet tölt be; ilyenek például a szólásszabadság, a politikai fellépés vagy az egyesülés szabadsága. Másfelől viszont teret nyit a bűnözői tevékenység számos

formája számára is. Példának okáért, a web perverz használata növeli a gyermekpornográfia veszélyét, amely mára elárasztotta a világhálót, és amit kötelességünk megnyirbálni.

Ezért feltétlenül szükséges konkrét lépéseket tennünk annak érdekében, hogy az internetes böngészés során is megvédjük és támogassuk az egyének alapvető szabadságait. Fellépésünknek a magánélet védelmének és a biztonságának a garantálásán kell alapulniuk, és megfelelő figyelmet kell fordítanunk az oktatáshoz és az információs rendszerekhez való hozzáférés alapvető jogára.

Carlos Coelho (PPE-DE), írásban. – (PT) Az internet óriási technológiai előrelépést jelent, amely lehetővé teszi, hogy a felhasználók kapcsolatba lépjenek egymással, hogy személyes, szakmai, oktatási kapcsolatok alakuljanak ki, hogy tudást osszanak meg egymással az emberek, és hogy támogassák és erősítsék a kultúrát.

Az internetes bűnözés azonban elburjánzott, és az internet a bűnözői hálózatok kedvelt eszközévé vált, tekintve, hogy könnyen hozzáférhető, olcsó és nagy hatalommal bír. Az elmúlt évben a gyermekek elleni internetes visszaélések száma 16%-kal nőtt, anélkül, hogy bármilyen hatásos büntetést szabtak volna ki ezekben az esetekben, vagy legalább fel tudták volna deríteni az elkövetőket. Ami a terrorizmust illeti, most már közel ötezer terrorista propagandaoldal létezik, amelyek mind a radikalizáció és a toborzás eszközei, valamint a terrorista módszerekkel és forrásokkal kapcsolatos információ lelőhelyeiként is szolgálnak.

Elismerem, hogy égető szükség van arra, hogy megoldást találjunk, és megfelelő jogi eszközöket dolgozzunk ki a bűnözés elleni küzdelemhez, anélkül, hogy ez a cenzúra és az internetes adatforgalom titkos megfigyelése általi túlzott és megalapozatlan kontrollhoz vezetne.

Koenraad Dillen (NI), írásban. – (NL) Ez egy jó állásfoglalás, amely kényes egyensúlyt állít fel a jogok és kötelességek között, és bátran fellép a cenzúra ellen. Az elmúlt években túl sok olyan kísérletnek lehettünk tanúi, amelyek a politikai korrektség nevében igyekeztek cenzúra alá vonni még az internetet is, hogy az ellenkező elképzelések ne csak az írott sajtóból szoruljanak ki, hanem a világhálóról is. A web valójában már régóta szálka a médiát felügyelő inkvizítorok szemében, akik szeretnének kiiktatni mindent, ami például, „rasszizmus jogszabályok” útján kritikával illeti a multikulturális társadalmat.

Az internet szabadsága a legjobb garanciája a véleménynyilvánítás szabadságának.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Én az internettel kapcsolatos biztonság és alapvető szabadságok megerősítéséről szóló Lambrinidis-jelentés mellett voksoltam, mert alapvetően fontosnak tartom, hogy az Európai Unió lépéseket tegyen annak érdekében, hogy összeegyeztesse az internetfelhasználók alapvető jogait a kiberbűnözés elleni küzdelemmel, ezáltal védve a polgárokat, különösen a gyermekeket. Ennek eredményeképpen úgy érzem, alapvetően fontos, hogy kidolgozzunk egy jogszabályt az adatvédelemre, a biztonságra és a véleménynyilvánítás szabadságára vonatkozóan.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A véleménynyilvánítás szabadsága és a magánélethez való jog olyan abszolút jogok, amelyeket semmilyen körülmények között sem szabad aláásni. Természetesen úgy véljük, hogy ezek a jogok az internethasználatra is vonatkoznak, tehát garantálják az egyén véleménynyilvánítási szabadságát.

Azt is gondoljuk, hogy azt a lehetőséget, hogy különböző adatbázisokból és weboldalokról le lehessen törölni a személyes adatokat, adottnak kell tekinteni, és ösztönöznénk a vállalatokat, hogy garantálják az egyének számára, hogy kitörölhetik személyes adataikat az adatbázisukból. Úgy véljük azonban, hogy az efféle garancia hiánya mindenekelőtt nemzetközi probléma, amelyre tehát a nemzetközi szabályok és egyezmények kínálnak a legjobb megoldást.

A Júniusi Lista nagyon is támogatja az internetes biztonság és az alapvető szabadságok garantálását, ám a jelentés bizonyos megfogalmazásaival nem értünk egyet. Kifejezi például azt a vágyat, hogy a következő lépés a szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről szóló büntetőjogi irányelv elfogadása legyen. Ezt mi határozottan ellenezzük, mivel nem támogatjuk az európai büntetőjog harmonizációját. Az előadó továbbá megpróbálja összehasonlítani az internethez és az iskolázatáshoz való jogot. Mi azon a véleményen vagyunk, hogy ez egy fennhájázó kijelentés, mivel az iskolázatáshoz való jog és ennek lehetősége számos EU-tagállamban messze nem előre eldöntött ügy.

Mindazonáltal, a jelentés jó törekvései felülmúlják a negatívumait, ezért úgy döntöttünk, megszavazzuk.

Genowefa Grabowska (PSE), írásban. – (PL) Teljes mértékben támogatom az internettel kapcsolatos biztonságról és alapvető jogokról szóló Lambrinidis-jelentést. Úgy vélem, hogy ez nagyon fontos és szükséges,

legfőképpen azért, mert jelenlétünk a világhálón szinte teljesen általános. Egyszóval, az internet a mindennapjaink részévé vált.

Jobb információ-lelőhelyet el sem tudunk képzelni, akár könyvet írunk, akár egy elegáns ételt szeretnénk elkészíteni, vagy akár csak egy érdekes recept után kutatunk. Annak azonban nem vagyunk mindig tudatában, hogy internetes jelenlétünk nyomokat hagy maga után, amelyeket akár fel is használhatnak ellenünk például a marketinggel foglalkozó szakemberek, a titkosszolgálatok vagy akár személyazonosságot lopó tolvajok.

Másfelől, az internet a bűnözők és a terroristák számára is kényelmes kommunikációs eszköz. Ezért ilyen nehéz megfelelő jogszabályt alkotni, olyat, amely kiegyensúlyozott, hatékony módon lehetővé teszi az emberek számára, hogy biztonsággal éljenek az internet nyújtotta előnyökkel, ugyanakkor megnyirbál minden valós és komoly fenyegetést, amelyet az internettel való visszaélések jelenthetnek.

Ezért támogatom az előadó javaslatait, amelyek célja, hogy megteremtse a helyes egyensúlyt az internetet használó egyének magánélete és biztonsága között, úgy hogy eközben teljes mértékben tiszteletben tartja alapvető jogaikat és szabadságaikat. Úgy vélem továbbá, hogy a szolgáltatások minőségét illető aggodalmak mellett a közhatóságok felelőssége, hogy a legszegényebbek és a leginkább távol eső régiókban élők számára is biztosítsák az internethez való hozzáférést.

Carl Lang és Fernand Le Rachinel (NI), írásban. – (FR) Az internet használata és fejlődése kétségkívül a haladás fontos forrása, különösen, ha véleménynyilvánítás szabadságáról és a demokráciáról van szó. Az ilyen szabadság, a magánélet védelme és az internetes biztonság szükségessége közötti kényes egyensúly megteremtése valódi kihívást jelent mindannyiunk számára.

Különösen ez a helyzet, ha politikai fellépésről van szó. Valójában az ellenzék bizonyos tagjai, vagy azok, akik vitatott politikai nézeteket vallanak, nem kapnak teret a különböző médiumokban, így az internetben látják azt a lehetőséget, hogy világgá kürtölgék üzenetüket. Az efféle szabadságot nem szabad cenzúrázni. Kína, Kuba és Burma, mint totalitárius államok, nem haboznak véget vetni az efféle véleménykifejezésnek, hiszen módszeresen cenzúráznak és szűrik az információkat, fittyet hányva a demokrácia és a szabadság minden alapelveire.

Az internet a célból való szűrése, hogy gátat vessünk a pornográfiának, a gyermekpornográfiának és a terrorizmusnak, rendkívül fontos, de az efféle felügyeletet is szigorúan meg kell határozni és kontrollálni kell.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), írásban. – (RO) A Lambrinidis-jelentés az első jelentés, amelynek fő témája, hogy a felhasználók szemszögéből vizsgálja az internet problematikáját. Én a jelentés elfogadása mellett voksoltam, mert szerintem ez egy kiegyensúlyozott, releváns jelentés, amely az idevágó érdekek főbb témáival foglalkozik.

Mint a PPE-DE képviselőcsoport e jelentéssel megbízott előadója, úgy vélem, hogy a feltöltött tartalmakkal kapcsolatos felhasználói jogok, különösen a saját tartalmak végleges letörléséhez való jog elismerése, valamint az a kérés, hogy a jövőbeni szabályozó mechanizmusok határozzák meg a digitális személyazonosságot és javasoljanak külön intézkedéseket annak védelme érdekében, nagyon fontos elemei a jelentésnek.

A jelentés rámutat az internet fejlesztésében részt vevők közötti együttműködés fontosságára, a célból, hogy dolgozzanak ki önszabályozásra és közös szabályozásra alkalmas eszközöket (például, a bevált gyakorlatok kódexét), amelyek a jelenlegi jogi szabályozás helyére léphetnek. Az internet fejlődésének rendkívül gyors üteme miatt ezek a szabályozási módszerek sokkal hatékonyabbak, mint a hagyományos jogi szabályozás, mivel ezeket az érintett résztvevők többsége helyesli és elfogadja, anélkül, hogy az állam bármilyen korlátozással élne.

Az internet a legnagyobb nyilvánosan hozzáférhető terület a világon, és fejlődésének mértéke talán meglephet bennünket, ha nem döntünk úgy, hogy kiegyensúlyozott, valóságot tükröző módon foglalkozunk a kérdéssel, hogy a kibertér jövőbeni szabályozása még inkább a felhasználóra összpontosítson.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Én az internettel kapcsolatos biztonság és alapvető jogok megerősítéséről szóló Lambrinidis-jelentés mellett szavaztam.

Teljes szívvel támogatom a tervezet célkitűzéseit, amelyek igyekeznek bevonni minden érintett felet, hogy a meglévő nemzeti, regionális és nemzetközi eszközöket felhasználva lépjenek fel különböző szinteken, és végül, hogy osszák meg egymással a legjobb gyakorlatokat annak érdekében, hogy képesek legyenek választ

adni a különböző internetfelhasználók igényeire és problémáira, valamint az online aktivitás számos különböző típusára.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – Támogatom a jelentés céljait, miszerint erősíteni kell az internethasználattal kapcsolatos biztonságot és az alapvető szabadságokat.

A hajók újrafeldolgozása (B6-0161/2009)

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) A hajók biztonságos újrafeldolgozásáról szóló állásfoglalásra irányuló indítvány mellett voksoltam, mivel úgy érzem, rendkívül lényeges, hogy ezt a kérdést a hajók életciklusának szerves részeként kezeljük. Az elhasznált hajókat, mivel veszélyes anyagokat tartalmaznak, veszélyes hulladéknak kell tekinteni, ennél fogva a bázeli egyezmény hatálya alá esnek.

Örömmel látom, hogy létezik a hajók leszerelési gyakorlatán javítani szándékozó közösségi akarat.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) Az EU környezetvédelmi célkitűzéseit csak úgy lehet elérni, ha azokat belefoglaljuk a közösségi politika különböző szektoraiba. Ennek eredményeképpen ez az állásfoglalásra irányuló indítvány azt célozza, hogy gyorsítsuk fel azokat a lépéseket, amelyeket az Uniónak tennie kell annak biztosítása érdekében, hogy az elhasznált hajók leszerelése biztonságos körülmények közt történjen, mind a munkások, mind pedig a tengeri környezet megfelelő védelme szempontjából.

Az egyhéjazatú olajszállító tankhajók globális forgalomból való fokozatos kivonása és a régi, hátramaradt hajók piacról való kivonása, amelyek közül sok tartalmaz veszélyes anyagokat, arra enged következtetni, hogy Dél-Ázsiában várható a bizonyos minőséget el nem érő eszközök használatának ellenőrizetlen elterjedése, ami akár az afrikai országokra is áterjedhet. Mindezen okok arra vezettek bennünket, hogy támogassuk ezt az állásfoglalásra irányuló indítványt, és mindazokat az okokat, amelyek célja, hogy biztosítsuk a biztonságra és a környezetvédelemre vonatkozó nemzetközi szabályoknak való megfelelést.

Elnök. – Ezzel véget ért a szavazatok indokolása.

Az ülést most felfüggesztem. Délután 3 órakor – hamarosan – a kultúrának az európai régiók fejlődésében betöltött szerepére vonatkozó, szóbeli választ igénylő kérdésekkel folytatjuk.

6. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 13.15-kor felfüggesztik, és 15.00-kor újra megnyitják)

ELNÖKÖL: KRATSA-TSAGAROPOULOU ASSZONY

alelnök

7. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

8. A kultúra szerepe az európai régiók fejlődésében (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoport nevében felszólaló Doris Pack asszonynak a Bizottsághoz intézett, szóbeli választ igénylő kérdéséről szóló vita (O-0064/2009) a kultúrának az európai régiók fejlődésében játszott szerepéről (B6-0226/2009).

Doris Pack, szerző. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, szokatlan időben ülésezünk, mégis a mai szóbeli választ igénylő kérdésünk az „Egy lélek Európáért” frakcióközi csoportban született. Úgy hisszük, ezt a lelket a legrégebbi egységeinkben, a régiókban találjuk majd meg, ahol az emberek sajátos akcentusukkal, jellegzetes nyelvjárásukban vagy akár regionális nyelvükön kommunikálnak egymás közt, ahol a helyi konyhaművészetnek megvannak a maga sajátos ízei, ahol valódi helyi gyümölcsöt és zöldséget árulnak a piacon, ahol léteznek még hamisítatlan népdalok, ahonnan a jellegzetes mesék és mítoszok származnak, röviden, ahol az emberek érzik, hogy odatartoznak, ahol otthon érzik magukat.

A globalizáció előretörése erős szabványosítással és sok egyedi vonás eltűnésével fenyeget. Csak Európa csodálatos régiói tudják megmenteni ezt a különlegességet, amelyeknek rá kell tudniuk bízni magukat az Európai Unió védelmére. Európa régióinak gazdagságát és sokszínűségét – sokszor ellenségek voltak, sokszor

elfoglalták egymás területét, felszabdalták a területeket, háború pusztította őket vagy újraegyesültek – meg kell őrizni. A régiók olyanok, mint az őssejtjeink. Az Európai Unió megőrzött valami olyat, ami a kevesek kultúrája, és az emberi jogok kötik ezen a területen is.

Mai rövid vitánknak és az állásfoglalásnak arra kellene sarkallnia a Bizottságot, hogy találjon módot rá, hogy még markánsabbá tegye a régiók kulturális gazdagságát, és megtalálja, hogyan tud az EU hozzájárulni ennek megővéséhez és folyamatos fejlesztéséhez. Európa kulturális erejét stratégiaként kell felhasználni. 2009-ben, a kreativitás és innováció évében, a köz- és civilszférából származó gondolatok és kezdeményezések beépítésének lehetőségét helyi és regionális szinten értelmes módon kellene kihasználni.

Azt szeretném mondani a Regionális Fejlesztési Bizottság képviselőinek, hogy egyáltalán nem áll szándékunkban a már létező regionális politikát megnyirbálni – csupán szeretnénk hozzátenni annak kulturális dimenziójához. Nagyon kérjük a Bizottságot, legyen ebben részt ő is.

Joe Borg, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, először is engedje meg, hogy Figel biztos nevében megköszönjem a lehetőséget, hogy foglalkozhatok a kultúrának a politikáinkban elfoglalt helyével, és annak sajátos hozzájárulásával az európai régiók és városok fejlődéséhez. A kultúra fontosságát közösségi szinten különböző módokon veszik figyelembe.

Az EU kohéziós politikájával összefüggésben a regionális és helyi stratégiák sikeresen integrálták a kultúrát a kreativitás támogatása és az innováció előmozdítása érdekében. A kohéziós politika támogatja például a kulturális örökségünk megőrzését, a kulturális infrastruktúra és a kulturális szolgáltatások fejlesztését, a régiók vonzerejének és ezzel kapcsolatosan a fenntartható turizmusnak a fejlesztését, továbbá támogatja a helyi gazdaságokat és a határokon átnyúló stratégiák fejlesztését.

2007-ben a Bizottság elindította az európai kulturális menetrendet, amely megvalósításának első szakaszában tart. A kultúra efféle új stratégiai megközelítése közös célkitűzéseket és célokat tűz ki a kultúra gazdasági, szociális és politikai értékének elősegítéséhez, transzverzális szerepének megerősítése által. Ilyen keretek között a Bizottság és a tagállamok a nyitott koordináció új módszere keretében működnek együtt a közös erőfeszítések olyan területeken történő megerősítése céljából, amelyeknek közvetlen hatása van a helyi és regionális fejlesztési stratégiákra. Ez segíteni fogja például a kreatív és kulturális ipar, különösen a KKV-k erejének maximalizálását; valamint elősegíti a kultúrához való hozzáférést, és ösztönzi a kulturális szakemberek mobilitását.

Az észrevételekhez kapcsolódva a Bizottság hamarosan független tanulmányt bocsát ki arról, hogyan járul hozzá a kultúra a helyi és regionális gazdaság fejlesztéséhez az európai regionális politika részeként. A tanulmány eredménye ki fogja emelni a kulturális és kreatív ágazatokba történő befektetés értékét, és ki fogja mutatni az efféle befektetések, a sajátos regionális fejlesztési célkitűzések és a növekedésre és foglalkoztatásra irányuló lisszaboni menetrend közötti kapcsolatokat. A tanulmány továbbá hozzájárul majd egy készülőfélben lévő, a kulturális és kreatív ipar erejéről szóló zöld könyv készítéséhez, amelyet a Bizottság 2010 elején fogad el.

A Bizottság rendszeresen rendez konferenciákat a helyi és regionális hatóságok képviselőinek részvételével. Elég csak a nyílt napokat kiemelni, amelyek minden évben nagyszámú érdekeltet gyűjtenek össze Brüsszelben, hogy a regionális és kohéziós politikával kapcsolatos számtalan különféle témáról vitázzanak. A kultúrával kapcsolatos szempontokat is rendszeresen megvitatják ezeken a szakmai napokon.

Mi több, a Bizottság a többi európai politikával, mint például az EU integrált tengerpolitikájával kapcsolatosan is tesz erőfeszítéseket a civil társadalmi szereplők bevonására a gazdag európai tengeri örökség kihangsúlyozása céljából. Ezért májusban az európai tengerészeti nap ünneplése alatt Rómában az érdekeltek megvizsgálják majd többek között a tengeri örökség és a fenntartható regionális turizmus közötti kapcsolatokat.

Végül szeretném még megemlíteni az európai kulturális fórumot, amelyet most először fog megrendezni a Bizottság az európai kulturális menetrend keretében, Brüsszelben, szeptember 29-30-án, amely egybegyűjti a kulturális ágazat és a nemzeti hatóságok képviselőit, ideértve a helyi és regionális hatóságokat is.

Manolis Mavrommatis, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök asszony, biztos úr, azzal szeretném kezdeni, hogy üdvözlöm ezt a kezdeményezést, amely a kultúrának az Európai Unió régiói fejlesztésében betöltött szerepének érdekes kérdését taglalja. A kulturális örökség fontos eleme az európai népek identitásának és fejlődésének. Ezért védelme és fenntartása különösen fontos a fiatal nemzedék nevelésében, és ezzel egyidejűleg lényeges az európai identitás tiszteletben tartásához. Tekintet nélkül az európai, nemzeti és helyi

dimenziójára, a kulturális örökség alapvető érték az európai polgárok számára. Mindannyian tudjuk, hogy a figyelem a nagyvárosokra irányul, ahol a legnevezetesebb múzeumok és műemlékek találhatók.

Ugyanakkor tény, hogy az Európa területének 90%-át kitevő európai vidék szenved az elhagyatottságtól és a gazdaság stagnálásától. A kulturális tartalmú európai programok ezért jelentősen segítenek a régiók gazdasági tevékenységének fejlesztésében. Nemcsak a munka és a foglalkoztatás támogatásáról van szó, hanem a sok embert vonzó helyek létesítéséről a kulturális és történelmi turizmus számára, ami hozzájárul az érintett területek fenntartható fejlődéshez.

Ezért úgy gondoljuk, hogy a kultúra az európai kulturális nevelésének fejlesztéséhez közvetlenül, a gazdasági jóléthez pedig közvetetten járul hozzá, különösen az olyan régiókban, amelyeknek nagy szüksége van a figyelemre és a fejlesztésre.

Mary Honeyball, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, igazán nagyon örülök, hogy lehetőségem nyílik részt venni ebben a vitában. Az egyetlen szerencsétlen dolog benne, hogy mindezt egy olyan csütörtök délután tesszük, amikor nem vagyunk olyan sokan, mint kellene lennünk.

Azt gondolom, fontos vita ez a jelenlegi gazdasági légkörben. Hallottunk már vitákat a kultúráról és a munkáról, és arról, hogyan járulhatnak hozzá a kulturális iparágak és a kultúrában dolgozók a gazdasághoz, és hogy ez valóban segítség lehet. A jelenlegi bizonytalan időkből – amiről már hallottunk itt a Parlamentben – fontos, hogy olyan alaposan tárgyaljunk ezekről az ügyekről, amennyire csak lehetséges.

Azért is vagyok itt, mert az egyik, az előző felszólaló által említett nagyvárost képviselem. London, mint mindannyian tudják, az EU egyik kulturális központja, roppant nagy történelemmel – mint amekkora mindannyiunké –, és sok látnivalóval rendelkezik. Természetesen London a brit kulturális ipar központja is. Ezért úgy vélem, az a feladat, hogy szóljak az általam képviselt emberek érdekében, és harcoljak azokért az állásokért, amelyek, ha a helyzet rosszra fordul, gyakran elsőként szűnnek meg. Ezért nagyon örülök annak, amit a Bizottság a kulturális iparágak szerepéről mondott, arról, hogyan akarjuk megóvni azokat, és építeni rájuk, és milyen gazdasági szerepe van a kultúrának. Úgy érzem, hogy erről a gazdasági szerepről igen gyakran nem veszünk tudomást, nem beszélünk róla; még csak nem is gondolunk rá, és a kultúrát másodosztályú státuszba fokozzuk le. Ez elfogadhatatlan, különösen akkor, amikor a kultúra oly nagyon fontos lehet a nemzeti és a regionális fejlődésben. Remélem, hogy a mai vita egyik eredménye az lesz – amit mi is magunkkal viszünk tagállamainkba, és a Bizottság és a Tanács is magával visz –, hogy nagyon is foglalkoztat minket az, hogyan megy végbe a regionális fejlődés, hogyan fogunk vele megbirkózni, és milyen szerepet tölthet be ebben a kultúra.

Ahogy azt Pack asszony már elmondta, itt van a kulturális sokféleség egész kérdése. Azt gondolom, az EU és az Európai Parlament egyik nagy erőssége, hogy mind összejövünk – immár 27 tagállam –, és ténylegesen sok tekintetben nagyon különbözünk: különböző a háttérünk és kultúránk, és persze különböző nyelveket beszélünk. És ez még csak a kezdet. Bár a világ egyre zsugorodik, és bár az emberek többet találkoznak, mégis itt vannak ezek a jelentős különbségek. Ezeket ünnepelnünk kell, mert ezek a különbségek rejlenek azoknak a dolgoknak a legmélyén, amelyekről beszélünk. Mindannyian meg akarjuk óvni az identitásunkat, ahogyan magunkat érezzük, és ezt meg is kell tennünk.

Ezzel kapcsolatban azt gondolom, azzal is számolnunk kell, hogy arra csábítjuk az embereket, hogy idejöjjenek a kontinensünkre. Idevárjuk az embereket a világ más tájairól – sokan közülük már második, harmadik nemzedék óta élnek valamely tagállamunkban –, akik mind különböző háttérrel rendelkeznek. Úgy vélem, azzal is számolnunk kell, hogy ők saját kultúrájukkal, hagyományukkal és nyelvükkel együtt érkeznek. Bár integráljuk őket, és megtanulják a nyelvünket, továbbra is megmarad külön identitásuk. Ez egy olyan kérdés, amelyet még nem említettek a vita során, és amelyet fontosnak gondolok, és amelyet remélem, integrálni tudunk, különösen, amikor olyan kérdésekről beszélünk, mint például a többnyelvűség, amelyről régebben remek vitákat folytattunk. Ez egy rendkívül fontos kérdés, és azt gondolom, talán nagyobb jelentőséget adhatnánk neki, mint korábban tettük, ám most a változó Európával kapcsolatban. Meg kell védenünk fennálló kultúránkat és meglévő sokféleségünket, és ténylegesen magunkba kell szívniunk az új sokféleséget, amely eddig érkezett, és ami még most is egyre érkezik a kontinensünkre. Mindebből következően üdvözlöm a támogatást, amelyet a kultúrának és a kulturális iparnak, a kis- és középvállalkozásoknak nyújtunk, amelyek véleményem szerint – a jelenlegi gazdasági légkörben – a jövő tartóoszlopai lesznek. Ha a nagy társaságok és nagyvállalatok elküldik az embereket, feleslegessé teszik őket, és kiadják az útjukat, talán a kisebb vállalkozások, a KKV-k dolga lesz, hogy befogadják az így kallódó embereket, és ténylegesen kiálljanak, és munkahelyet teremtsenek azok számára, akik dolgozhatnak ebben az ágazatban.

Ezért remélem, mind felismertük, milyen fontos szerepet játszik a kultúra a kontinensünkön és a társadalmunkban, és hogy azok, akik ténylegesen itt voltak a vitán, hazaviszik ezt az üzenetet saját tagállamukba, a régiójukba és az embereknek, akiket képviselnek. Tudom, hogy az üzenet jó, ezért menjünk, és terjesszük a világban.

Grażyna Staniszweska, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, a régiók rendkívül fontosak a kultúra fejlődésének szempontjából. A régiókban születnek a különböző hagyományokkal, szokásokkal és eredményekkel rendelkező területek közötti leghosszabban tartó csereprogramok és közös projektek. A régiók serkentik a kultúra fejlődését, és a kultúra – a fontos és vonzó projektek és események – mágnesként vonzza a gazdasági befektetést. Ez az a klasszikus ösztönző hatás, amelyet a legjobban a pompás Európa Kulturális Fővárosa program hatásai szemléltetnek. A gazdasági megújulás mindig a kulturális éveket követően jön el. Ezt számos európai város megértette, amelyek részt kívánnak venni a projektben.

A kultúra remek lehetőség, különösen azon fejletlen területek számára, amelyek földrajzi fekvésüknek köszönhetően gazdagok természeti erőforrásokban, turistavonzó és felüdülési lehetőségeket kínáló helyekben. Ezért különösen fontos, hogy tudatában legyünk a helyi hatóságok jelentőségének, és különleges uniós programokkal ösztönözzük tevékenységüket. Remélem a Bizottság rövidesen benyújt egy zöld könyvet, amely intézkedések átfogó elképzelését mutatja be a kultúra területén, beleértve a régiók szintjének kulcsfontosságú szerepét is.

Hölgyeim és uraim, engedjék meg végül, hogy felhívjam figyelmüket arra a kezdeményezésre, amely a 2013-as évet a szomszédjaink nyelve tanulásának európai évévé akarja avatni. Az európai regionális együttműködés dinamikus fejlődését gyakran akadályozzák olyan problémák, amelyek a szomszédos országok és régiók nyelve és kultúrája ismeretének hiányával, és a tökéletes kommunikációra való képtelenséggel kapcsolatosak. A közvetlen szomszéd nyelvének tanulása óriási előrelépés lehet a kölcsönös megértés és kommunikáció területén, ezáltal erősítve a kulturális és gazdasági együttműködést, és megszilárdítva az egész Európai Közösséget.

Ryszard Czarnecki, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, úgy gondolom, ebben a vitában érdemes felidézni Jacques Delors-nak, az Európai Bizottság hajdani elnökének jellegzetes szavait. Amikor megkérdeztük tőle, miután hivatali működését befejezte az Európai Bizottság elnökeként, hogy van-e valami, amit sajnált, vagy amiből nem volt elég, bevallotta, hogy az Európai Unió és Bizottság túl kevés időt szentelt a kultúra ügyének. Azt gondolom, hogy jellegzetes önkritikája jelzésértékű lehetne számunkra.

Egyetértek azzal a felszólalóval, aki Parlamentünk különös prioritásairól beszélt. Azt állítjuk, hogy a kultúra fontos, és nemcsak az intézmények, az adminisztráció és a szabályozás prioritása a fontos. Aztán ezekről beszélünk hétfő, kedd, szerda és csütörtök délelőtt. Csak a csütörtök délutáni megbeszélés szól lényegesnek nevezhető ügyekről – a kultúráról, hiszen a kultúra valóban az európai egység alapzata. Nemcsak a régiók kultúrája, hanem a nemzeti kultúra is, hiszen az európai örökség ténylegesen az európai nemzetek öröksége, és ez talán különösen igaz a mi kulturális örökségünkre.

Örülök, hogy ez a téma felmerült. Örülök, mert feltételezem, hogy egyre fontosabb lesz a Parlament és az uniós intézmények, különösen a Bizottság és a Tanács tisztviselőinek munkájában.

Věra Flasarová, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (CS) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, egyetértek a munkatársam, Doris Pack által kifejezésre jutott kérdések megfogalmazásával. Meglátásom szerint az európai régiók többoldalú támogatása nagyon fontos. Valaha századokon át határok választották el Európa államait és nemzeteit, amolyan lélektani senki földjét alkotva. Szerencsére a Schengeni Egyezmény által mára már sikerült felszámolni a határokat, de vannak régiók, amelyek továbbra is elkülönülnek egymástól, városok, amelyek ketté vannak szelve, és leginkább a pszichológiai problémák maradtak fenn, például hogy az egyik terület rész ide- vagy odatartozik, egy harmadik megint csak máshová. Az egyre inkább integrálódó Európában ezek az ősi sebhelyek a térképen és az emberek fejében lassan, de biztosan gyógyulnak. A leggyorsabb módja annak, hogy begyógyuljanak, amely sokkal hatékonyabb és gyakorlatiasabb minden felülről lefelé ható intézkedésnél, a polgári kezdeményezések, kulturális szervezetek és regionális intézmények támogatása. A regionális intézmények és az itt vagy ott élő hétköznapi emberek tudják a legjobban, mit kell csinálni azért, hogy felvirágoztassák a régiójukat.

Rengeteg terv létezik, amelyek megvalósítása egyszerre jelentené azt, hogy teszünk egy lépést előre, és adna lendületet a további cselekvéshez. Én Észak-Morvaország régiójából jövök, Sziléziából; olyan terület ez, ahol cseh, lengyel és szlovák területek találkoznak. És pontosan itt, a történelmi Těšín régiójában, amely ma magában foglalja a cseh Český Těšín városát és a lengyel Cieszynt, született a „Kert a folyó két partján” elnevezésű projekt, minthogy folyó választja el a két várost, amely valaha egyetlen városi egységet alkotott.

Ez a program olyan kapcsolatokat állít helyre a folyó két partja között, amelyek nemcsak városi, hanem építészeti és mindenekelőtt kulturális természetűek. A korábban homogén egész mindkét megosztott darabját a lakosok kulturális tevékenységével kell összekapcsolni. A két város közti folyónak és a városok környékének a kulturális csere és kulturális átfedések helyévé kell válnia. Ugyanakkor fontos szempont egy ilyen projektnél a munkahelyteremtés, amely nemcsak a munka megvalósítási szakaszában él, hanem utána is megmarad. A szolgáltatás ágazata bizonyosan kiterjed, ami növeli a terület vonzerejét, és támogatja az idegenforgalmi és egyéb, ehhez kapcsolódó vállalkozások lehetőségeit. A „Kert a folyó két partján” projekt kigondolói a franciaországi Strasbourgól és a németországi Kehlről vettek példát, amelyek szintén olyan közeli szomszédok voltak, hogy egyetlen természetes városi szerkezetet alkottak. Itt is folyó, a Rajna folyik a két város között. Ami Franciaországban és Németországban történik, megtörténhet a Cseh Köztársaságban és Lengyelországban is, vagy bárhol Európában. Rengeteg egyéb példa van erre Közép-Európában. Amikor Európa régióinak fejlesztése érdekében történő kultúramegosztásról beszélünk, pontosan ezekre a projektekre gondolunk.

Az Európai Uniónak, a Bizottságnak és az Európai Parlamentnek sokkal jobban kellene támogatnia az ilyen típusú kulturális projekteket, mint ahogyan eddig tette. A polgári kezdeményezések értelmi szerzői gyakran panaszkodnak, hogy a bonyolult bürokrácia vagy az illetékes minisztériumokhoz és hivatalokhoz tartozó, túlkomplikált rendszerek indokolatlanul feltartóztatják e tevékenységeket.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – Elnök asszony, két kérdésem lenne a biztos úrhoz. Az egyik: mi a kultúra? A másik: mi az ördögöt kezdjen vele az Európai Unió?

Az én régióban található Northamptonshire régi, történelmi megyéje. Kulturális identitásának, történelmének, szerkezetének egy része abból a történelmi időkre visszanyúló kapcsolatból fakad, amely a cipőkészítő iparhoz köti. A megyében 1202-ben tesznek először említést a cipőkészítésről, amikor Peter, a bőrműves nagy hírnévnek örvendett a megyében. 1452-ben az udvar megszabta bizonyos kereskedőknek, köztük a susztereknek is, hogy milyen áron és milyen súlyban kereskedhetnek, és maga Northampton mindvégig a cipőkészítő ipar otthonaként szolgált.

1841-ben, a népszámlálás adatai szerint 1821 cipőkészítő volt a megyében. A megye futballcsapatát, a Northampton Football Clubot, mind a mai napig „the Cobblers”-ként, vagyis „a suszterekként” emlegetik, és Northamptonshire-ben ma is 34, több mint 100 esztendőes cipőgyár üzemel. Én ma egy pár Barker cipőt viselek, amely egy Earls Barton nevű kis faluban készült, Daventry csodálatos Westminster-választókerületében. Múzeumunk van, és kulturális eseményeket szoktunk szervezni a cipőkészítő iparhoz kapcsolódóan – és mindez megvolt már az Európai Unió előtt is.

Így tehát, bár teljes mértékben értem a kultúrának az országok régióiban betöltött szerepét, kíváncsi lennék, segít-e nekünk ezekben a dolgokban az Európai Unió, és ha igen, hogyan. És mik Európa régiói? Véleményem szerint hagynunk kéne, hogy Európa régióinak kultúrája úgy fejlődjön, ahogy mindig is fejlődött – helyileg, szervesen, s nem központilag, kormányzati vezetés által.

Vittorio Prodi (ALDE). – (IT) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, köszönöm, hogy beiktatták felszólalásomat. Szeretném egy kissé kitágítani a látóterünket, és a jövőbe nézni, nem csak a múltba. Olyan helyzetben vagyunk, amikor azt látjuk, hogy a növekedés nem lehet mindig folyamatos, sőt, behatárolt a korlátozott természetes erőforrások és a föld korlátozott kapacitása által, amellyel képes magába szívni és lebontani a szemetünket. Nem alapozhatjuk a továbbiakban álláspontunkat kizárólag az anyagi növekedésre – a fejlődésről alkotott elképzelésünkre –, ehelyett úgy kell tekintenünk a fejlődésre, hogy jobban figyelembe vesszük az élet minőségét: lényegében véve *dematerializálnunk* kell a társadalmunkat.

Ebből a szempontból a régiók épp olyan fontosak kulturális gazdagságuk miatt – vagyis életminőségük gazdagsága miatt –, ami különösen fontos olyan időkben, mint a mostani, amikor gyökeresen változtatnunk kell az életmódunkon. A *dematerializáció* ezen kontextusában tehát egy régió gazdagsága, már ami az életminőségét illeti, különösen felértékelődik, akár úgy is fogalmazhatnánk, hogy abszolút nélkülözhetlenné válik.

Ezért abba az irányba szeretném terelni a Bizottságot és a Parlamentet, hogy megértsék, hogy életmódot kell váltanunk, hogy *dematerializálnunk* kell a társadalmainkat, és ennél fogva kulturális munkát kell végeznünk, amely pótolhatatlanná válik, mivel nem anyagi javakkal kell helyettesítenünk az anyagi vagyontárgyakat. Ezt a regionális tapasztalatot tehát meg kell próbálnunk megérteni és meg kell próbálnunk megóvni, még mielőtt elsöpri a tévedések egész sorozata.

Ezen oknál fogva azt kérném, hogy folytassuk ezt a vitát, mert életbevágóan fontos, és mert egész egyszerűen változtatnunk kell az életünk menetén.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Elnök asszony, a kultúra szépsége regionális és helyi sokszínűségéből fakad, amely a társadalom fejlődésével időről időre változik. A regionális kultúrák, amelyek a tradíciók mélyén gyökereznek, erős alapot szolgáltatnak a nemzeti kultúrák és azok számos variációja számára. Formai és kifejezésbeli színpompáságuknak köszönhetően rendkívül tetszetősök, művészi ihletet adnak, tapasztalatot és érzelmeket közvetítenek, és erősítik a helyi közösségek kapcsolatait.

A regionális kultúrákat féltelőkik a professzionális művészek, holott azokból merítenek ihletet. Gyakran vélik úgy, hogy a regionális kultúra csupán amatőr mozgalom, míg a professzionális mozgalom az, amelyet jelentős anyagi támogatásban kell részesíteni. Valószínűleg ebben gyökerezik az a tendencia, amely az EU-ban is látható, hogy a nagy és drága projekteket finanszírozzák, többek közt az olyan nemzetközi projekteket, amelyekben különböző országok professzionális művészei vesznek részt. A regionális és helyi kultúrák fokozatosan haldokolnak, és egyre-másra tűnik el számos kifejezésformájuk, tudásanyaguk és kreatív képességük.

Ma beszélhetünk a történelmileg fejletlen régiók tradicionális és népművészeiről, de nem mondhatunk túl sokat ezeknek a fejlődő régiókban való jelenlétéről. Ezért tehát sürgetően szükség van egy olyan kutatási program kidolgozására, amely dokumentálja a regionális kultúra védelmét és fejlődését, annak mind spirituális, mind művészi kifejeződéseiben. Ezeket a kifejezési formákat részletesen is említtem a mai vita tárgyát képező állásfoglalásra irányuló módosításomban. Remélem, elnyeri majd képviselőtársaim támogatását.

Pál Schmitt (PPE-DE). – (HU) A kultúra értéket teremt szellemi és anyagi értelemben egyaránt. A kulturális és kreatív ipar milliárdokat foglalkoztat Európában, a filmművészet, a könyvkiadás, a zeneművészeti alkotások, kiadványok – ahogy szokták mondani, a zeneipar – a legdinamikusabban fejlődő ágazatok közé tartozik.

Nem véletlen, hogy az Európai Unió legsikeresebb és legnépszerűbb kezdeményezései szorosan kapcsolódnak a kultúrához. A közgyűjtemények európai cseréje keretében most Budapesten például egy páratlan Gustave Moreau és egy Alfons Mucha kiállítást láthat a közönség egy fontos múzeumban.

Egy másik ilyen kezdeményezés az európai kulturális főváros program, ami nemcsak városokat, hanem egész régiókat hoz helyzetbe és tesz közzismertté. Alig egy év múlva Magyarországon, 2010-ben egy kevesek által ismert kis dél-magyarországi város, Pécs viselheti majd ezt a büszke címet, mely több százezer látogatót vonz a térségbe hozzájárulva ezzel egy egész régió fejlődéséhez.

Meggyőződésem, hogy az Európai Unió a kultúrán keresztül közelebb kerülhet polgáraihoz és polgárait is közelebb hozhatja egymáshoz. Amikor az Európai Unióban a regionális azonosságról beszélünk, kézenfekvő, hogy a kultúrát hívjuk segítségül. Bízom benne, hogy a lisszaboni stratégiát követő időszakban a jelenleginél is több kezdeményezés és forrás áll majd rendelkezésre a kultúrára és az oktatásra. A modern, tudásalapú társadalomban ugyanis a gazdaság motorja az újító és alkotóképes szellem, azaz az innováció és a kreativitás.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, harminc évvel ezelőtt itt voltam, Strasbourghban, amikor a közvetlenül választott Európai Parlament első ízben összeült. A legidősebb tagja Louise Weiss volt, akiről később ez a csodálatos épület, amely maga is az európai kultúra ragyogó darabja, a nevét kapta. Az ő beszéde volt Európai Parlament intellektuális alapító okirata. Ő akkor arról beszélt, milyen európai emberekre van szükségünk, olyanokra, akiket összeköt a közös európai kultúra.

Ez az európai kultúra nem valamiféle újdonság, ahogy azt sokan gondolják, hanem valami olyasmi újrafelfedezése, amely sokkal idősebb a nemzetállamoknál, Heaton-Harris úr. A határok, legalábbis a kontinensen belüli határok leginkább mesterségesek. A kultúra mélyen gyökerezik a gyakran mesterséges határokkal átszelt régiókban, és a regionális kultúrának óriási a jelentősége a nemzetek közötti kapcsolatokban. Az egyik legnagyobb kulturális alak a bohémiai erdők költője, Adalbert Stifter volt, aki Bajorországban, Felső-Ausztriában és Bohémiában alkotott, egyesítve a cseh és német embereket. Ezt a hagyományt életben kell tartani – azt a kultúrát, amelyet lerombolt a nacionalizmus és a kitelepítések, a kisebbségek kultúráit, a regionális kultúrát, a határokon átnyúló európai régiók kultúráját és különösen azt a sokféleséget, amely megőrzésére csak együtt vagyunk képesek.

Franz Josef Strauß, a nagy bajor európai, egyszer azt mondta, csak akkor leszünk képesek bajorok, baszkok, németek vagy bretonok maradni, ha idővel európaiakká válunk – Európa nem központosító tényező, hanem egy közös tető, amely alá behúzódhatunk a globalizáció és az standardizálás zivatara előtt.

Iosif Matula (PPE-DE). – (RO) Az Európai Unió projekt, amely leginkább a gazdasági integrációt célzó mechanizmusként született meg, sokkal tartozik annak a „cementnek”, amelyet az európai kultúra jelent. Ezzel egy időben, a sokféleség ösztönzése az e Parlament által útjára indított európai kulturális menetrend

célkitűzései közé tartozik, a kultúrának mint a gazdasági növekedés eszközének támogatása és a harmadik országokkal való kapcsolatokba való beépítése mellett.

A kultúrát némiképp más szempögből kell néznünk, ha arra gondolunk, hogy ez a szektor nagyobb vagyont generál, mint például az európai vegyipar, és több millió munkavállalónak jelent megélhetést.

Ez a szektor a művészetek és kultúra területén zajló kulturális együttmüködési projektek számára biztosított támogatások révén hozzájárulhat a hátrányos régiók fejlődéséhez. Románia például megmutatta, hogy a „Sibiu, Európa Kulturális Fővárosa 2007” program keretében más európai régiókkal együttmüködve nagy volumenű projekteket tud kivitelezni, aminek az adott térségben óriási gazdasági hatása is volt.

Ugyanakkor ösztönöznünk kell azokat a programokat is, amelyek támogatják a kulturális szektorban dolgozók határokon átnyúló mobilitását, valamint a kulturális és művészeti események transznacionális alapon történő szervezését is.

Mindezt a Kulturális és Oktatási Bizottság és a Regionális Fejlesztési Bizottság tagjaként, valamint az egyik európai határregió volt elnökeként mondom.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, az embereknek enniük kell, közlekedniük kell, be kell tudniuk húzódni valahová a hideg és az eső elöl. Ezek a termelés és kereskedelem azon elemei, amelyek az alapvető szükségleteinket elégítik ki. Annak azonban, hogy milyen villával eszünk, hogy milyen a biciklink vagy a házunk teteje, semmi köze a gazdasághoz – ez a kultúra kifejeződése. Az ember spirituális szüksége, hogy alkotson, egész egyszerűen az alkotás kedvéért. Büszke a munkájára, ha mások, aki látják vagy megérintik, elismerésüket fejezik ki, és jobban érzik magukat tőle. Lényeges pont az a tény, hogy a kulturális sokszínűséget gyakran kapcsoljuk a régiókhoz. Sosem szabad, hogy egyesítsük ezeket a régiókat és a kultúráikat – sőt, támogatnunk kell a sokféleséget. A kultúra a régiók lelkének egyik kifejezési formája. Az EU rendkívül unalmas hely lenne anélkül a kulturális gazdagság nélkül, amely napjainkban jellemzi. A kultúra fenntartása költséges, a mi szerepünk azonban az, hogy támogassuk. Nélküle ugyanis sem gazdaság, sem boldog emberek nem lennének az Európai Unióban.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Elnök asszony, Európa kulturális gazdagsága különböző régiói pazar sokféleségéből táplálkozik. Ezt a sokféleséget védünk kell. A koniakóvi csipke egészen más, mint a bruges-i. A kultúrából vett ötletek felszínes reprodukciója által létrehozott keverék elszegényedéshez vezet. Meg kell őriznünk a kultúra minden formájának és kifejeződésének sokszínűségét, beleértve a soknyelvűséget és az anyagi kultúrát is, hiszen a sokféleségünk az identitásunk, és ez a kreatív fejlődés és a gazdagító, kölcsönös serkentés forrása. Ez adja a kulturális turizmus célját is. A régiók kultúrájának támogatásra és védelemre van szüksége. Szeretném megkérni az Európai Bizottságot, hogy dolgozzon ki egy erre irányuló programot.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Elnök asszony, az Európai Unió mottója az „egység a sokféleségben”. Ez a sokféleség teszi kivételesen vonzóvá az egész EU-t, és ez teszi alapjaiban különbözővé az olyan országoktól, mint például az Egyesült Államok. A kulturális sokféleség valójában többek közt a regionális kultúráink sokszínűségén alapszik, amely sokszínűség különösen vonzóvá teszi az adott régiókat, sőt egész országokat a turisták számára. Számunkra, európaiak számára is vonzóak, csakúgy, mint mások számára, akik ellátogathatnak Európába, hogy lássák, megtapasztalják és nagyra értékeljék ezt a szokatlan sokféleséget.

A regionális kultúrát tehát már csak ezért is támogatni kell. De arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy a regionális kultúra híd, amely lehetővé teszi a régióban élők számára, hogy részt vegyenek abban a dologban, amit magas kultúráként tisztelnek. E nélkül nehéz a kultúra bizonyos modelljeinek és azok befogadásának harmonizációjáról és népszerűsítéséről beszélni.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, Közösségünk rendkívüli értéke, hogy amellet, hogy egyesíti Európát, megőrzi annak sokféleségét, identitását és kulturális örökségét. Az egyes nemzetek, régiók és különböző helyi közösségek művelik és fejlesztik saját kultúrájukat és tradícióikat, amely örökséggel ezután gazdagítják az egyesült Európát. Megosztják kultúrájukat más régiókkal, és cserében tanulnak mások eredményeiből és sikereiből. Vagyis adnak is valamit másoknak, és nyernek is valamit másoktól.

A régiók és kisebb térségek kulturális örökségének fenntartása érdekében az is lényeges, hogy álljanak rendelkezésre támogatások az EU költségvetéséből. Azok, akik attól tartottak, hogy az integrációt követően elveszítik kultúrájukat és identitásukat, arra jönnek rá, hogy ennek épp az ellenkezője igaz – vagyis, hogy az EU támogatja a regionális, a népi és helyi kultúrát.

Christopher Beazley (PPE-DE). – Elnök asszony, kollégámat, Zbigniew Zaleskit támogatandó szeretnék szólni.

Valaki egyszer azt mondta: „Ha meghallom a »kultúra« szót, már nyúlok is a revolveremért”. Úgy vélem, hogy az Európai Parlament, épp úgy, ahogy nemzeti parlamentjeink és nemzeti kormányaink is, ma alábecsüli az oktatás és a kultúra fontosságát. Ebből a szempontból mi vagyunk a legrosszabb helyzetben.

Azt mondják, hogy „a kéz, amely a bölcsőt ringatja, irányítja a világot”. Úgy vélem – és ez csak a személyes álláspontom –, hogy az európai civilizáció bölcsője Görögország volt. Egy-két angol úr – Lord Byron és társai – is tettek bizonyos dolgokat. Borg biztos úr, Máltáról, George Cross országából, talán megválaszolhatja a következő kérdést: miért nem tudunk egy kicsivel több pénzt költeni kultúránk és civilizációnk jövőjének támogatására? Nem is tudom, hány millió, milliárd eurót költünk el erre meg arra; kérem – zene, költészet, történelem, harmónia. Adjanak nekünk egy esélyt.

Joe Borg, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, szeretnék köszönetet mondani a tisztelt képviselőknek, hogy ilyen sok kérdést érintettek. Bizonyosak lehetnek benne, hogy továbbítani fogom Figel biztos úrnak az Önök által kifejtett pontokat és az Önök aggodalmait. Néhány általános megjegyzést azonban én is tennék, reagálva az elhangzottakra.

Pack asszony a szabályok európai szintű harmonizációjáról beszélt, és arról, miként hat ez a regionális sokféleségre. Szeretnék rámutatni, hogy az európai szintű harmonizáció annak érdekében szükséges, hogy Európa szerte egyenlő versenyfeltételeket teremthessünk mindenki számára, hogy az európai polgárok teljes mértékben élvezhessék az egységes belső piac nyújtotta előnyöket. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az efféle harmonizáció a kulturális sokféleség csökkenéséhez vezetne. Valójában a Kultúrák Közötti Párbeszéd Európai Éve program is ezzel az eredménnyel zárult.

A Bizottság emellett regionális politikáján keresztül támogatja a kulturális sokféleséget, és befektet a kultúrába, mind közvetett, mind közvetlen módon, úgy, hogy ebbe bevonja a regionális hatóságokat és az érintetteket is. A Bizottság politikáinak számos területén igyekszik elősegíteni a sokféleséget, és figyelembe venni a szerte az Európai Unióban fellelhető regionális sajátosságokat.

Ami a kultúra és a gazdasági válság kérdését, valamint a növekedéshez és a munkahelyteremtéshez való hozzájárulást illeti, hadd emlékeztessem Önöket, hogy a Bizottság az idén készíteni fog egy tanulmányt, amelyben azt elemzi, hogyan sikerült integrálni a kulturális dimenziót a 2007-2013-as időszakra vonatkozó regionális fejlesztési politikába. A tanulmány eredményei meg fogják mutatni, milyen értékkel bír a kulturális szektorba való befektetés, ideértve a kulturális és a kreatív iparágakat is, és nyomatékosítani fogja az ilyen típusú befektetés, az egyedi regionális fejlesztési célok és a liszaboni menetrend közötti kapcsolatokat.

A zöld könyvvel kapcsolatban szeretném tájékoztatni Önöket, hogy amint azt a bevezetőmben elmondtam, ez a politikai dokumentum 2010 első negyedére várható, és célja, hogy nyílt konzultációs eljárást indítson. Három fő politikai célkitűzése van. Először is, hogy kidolgozzon egy még inkább stratégiai jellegű megközelítést. Másodszor, hogy szabadjára engedje az európai kulturális és kreatív iparágakban rejlő potenciált, és harmadszor, hogy hozzájáruljon a kulturális és kreatív iparágak és a gazdaság más szektorai közötti kapcsolatok erősítését célzó stratégiák fejlesztéséhez, hogy ezáltal összekapcsolódhasson a kultúra és a kreativitás az innovációval és a szélesebb gazdasággal. A regionális dimenziót természetesen e tekintetben is teljesen figyelembe fogjuk venni.

Végezetül szeretnék visszautalni Posselt úr kijelentésére, miszerint a kultúrát sokszor lerombolják a nacionalizmusok. Nos, egészen bizonyos, hogy nem az Európai Unió által: az Unió szilárdan hisz az egységben és a sokféleségben, és fenn is tartja azt.

Elnök. – Az eljárási szabályzat 108. cikke (5) bekezdésének megfelelően három állásfoglalási indítványt kaptam.

A vitát lezárom.

A szavazásra a következő ülésen kerül majd sor.

9. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

10. Egyes dokumentumokra vonatkozó határozatok: lásd a jegyzőkönyvet

11. Nyilvántartásba vett írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 116. cikke): lásd a jegyzőkönyvet

12. A jelen ülésen elfogadott szövegek továbbítása: lásd a jegyzőkönyvet

13. A következő ülések időpontjai: lásd a jegyzőkönyvet

14. Az ülészak megszakítása

(Az elnök 15.50-kor berekeszti az ülést.)